EDITURA DRAGON

JAN MÅRTENSON

AURUL DRAGONULUI

JAN MÅRTENSON

AURUL DRAGONULUI

DAHA 1991

COLECȚIA „DRAGON — DETECTIV“

JAN MÅRTENSON

AURUL DRAGONULUI

În românește de GEORGE SALOMIE
și TEODOR ATANASIU

EDITURA DRAGON
BUCUREȘTI

Jan Mårtenson, DRAKGULDET, Askild & Karbekull Forlag, 1974, © Editura DRAGON, 1991, pentru versiunea în limba română

ISBN 973-600-005-2

I

Dintr-un arțar înalt venea cîntecul unei mierle. Există vreo pasăre care să se armonizeze mai bine cu sentimentul naturii ? gîndeam lăsîndu-mă pe spate pe banca de lemn.

Priveam blocul pătrat pe piatră din fața mea, înconjurat de pietriș greblat cu grijă : „Ernest Emanuel Homan, născut la Fellingsbro pe 1 august 1890, mort la Viby pe 1 mai 1960. Doctor în teologie, magistrat în parohia Viby". Dedesubt, cu litere mai mici al căror aur începea să se scorojească : „Mai presus de orice stă iubirea".

Mormîntul era foarte bine întreținut de către consiliul parohiei. Mama nu mai putea veni cît de des ar fi trebuit pentru a înlătura buruienile crescute în pietriș și pentru a curăța trandafirul ale cărui flori, de un roșu întunecat, încadrau blocul de marmură albă. Există ceva mai pașnic decît un cimitir suedez de la țară ? Adesea e așezat pe o înălțime ; bine îngrijit, bine greblat. Nimic nu stînjenește echilibrul și geometria crucilor și a monumentelor funerare. Poteci presărate cu pietriș șerpuiesc în iarba ca smaraldul. Copacii bătrîni străjuiesc liniștitor, iar biserica, în linii romantico-clasice, șade închisă asupra ei înseși asemeni unui acord minor în nopțile palide ale verii.

Din păcate, nici eu nu prea vin aici, dar încerc să ajung la mormînt din cînd în cînd. Mi-am petrecut toată copilăria în presbiteriu, de cealaltă parte a lacului.

În faţa bisericii se găsea şcoala unde, sub nuiaua domnişoarei Svensson, care ne supraveghea cu ochi pătrunzători, am putut trece de la stadiul de analfabet la cel de ştiutor de carte. Şcoala noastră, veche şi rustică, cuprindea uneori pînă la trei clase în aceeaşi încăpere. În vreme ce unii deprindeau ortografia, alţii numărau, iar ceilalţi citeau din Nils Holgersson. Totul însoţit de trosnetele focului din godinul cel mare şi tusea zgomotoasă a copiilor, pricinuită de încălţările proaste şi de drumul lung spre şcoală. Culegerea elevilor cu autobuzul şi cantinele încă nu existau. Dar noi nu le simţeam prea tare lipsa. Gîştele lui Nils Holgersson pluteau deasupra zilele noastre, iar mişcările neaşteptate ale regulii de trei şi ale virgulei zecimale erau singurii nori de pe cerul nostru.

Fraţii mei şi cu mine mergeam la messă din obligaţie pentru că Tata predica, iar noi eram copiii pastorului ; dar religia nu ne-a fost niciodată ferventă. Tata nu şi-a arătat nicicînd dezamăgirea. Eu eram considerat cel mai înzestrat dintre toţi, aşa încît a trebuit să-mi continui studiile. Însă la Upsala, studiile mele în istoria artei n-au fost strălucitoare, căci distracţiile studenţeşti îmi luau cea mai mare parte din timp şi din bursă.

M-am hotărît să-mi părăsesc viaţa de student liber şi, cu bagajul alcătuit dintr-o jumătate de licenţă în istoria artei şi o dizertaţie asupra lui Fahlcrantz, pictor suedez din secolul XIX, mi-am deschis un magazin de antichităţi în Oraşul Vechi din

Stockholm. Alături de mormîntul Tatei se afla cel al singurului ostaș din sat, ca un steag de piatră așezat deasupra mormintelor pașnicilor fermieri și ale soțiilor lor.

Mă gîndeam la prietenul meu spiritual, poetul Lindner, la acele cuvinte gravate pe o piatră funerară : „Noblețe, bogăție, vă dau pe un pumn de țărînă."

La un moment dat se auziră pași ; o femeie în negru, cu un baston în mînă, se așeză lîngă mine. Era căruntă, cu ochelari și părea să aibă cam 70 de ani.

Dintr-o dată se întoarse către mine :

— Bună ziua, Johan. Mă ții minte ?

I-am zîmbit nesigur. Cine putea fi ?

— A trecut atît de mult timp ! Înțeleg că nu mă mai recunoști. Mă cheamă Ellen Borg și soțul meu a fost cantor aici cînd tatăl său era pastor. Domnul Adolf, îți aduci aminte, nu-i așa ? Da, a murit și el.

Și Ellen nu mai zîmbi. Atunci mi-am amintit. Doamna Ellen și domnul Adolf. Deseori stăteam alături de domnul Adolf, care repeta psalmii și preludiile, și eram fascinat de mîinile lui mari, iuți, care porunceau clapelor de fildeș.

— Acum văd că mă recunoști, deși nu ne-am mai întîlnit de la înmormîntarea tatălui tău.

— Îmi face într-adevăr plăcere să vă revăd !

Și eram sincer, gîndindu-mă la anii petrecuți la Viby. Într-un cimitir devii lesne meditativ.

Înclină capul :

— Vin des la cimitir cu mașinuța mea și găsesc aici o mare împăcare. Dar am vorbit destul despre mine. Tu ce-ai mai făcut, Johan ?

— Sînt anticar la Stockholm.

Neştiind ce să răspundă, Ellen desena figuri geometrice cu bastonul în pietriş.

— Am venit aici întîmplător, am adăugat după un moment de tăcere. Clasa mea sărbătoreşte 20 de ani de la bacalaureat, la Orebro. În drum de la Stockholm am făcut un mic ocol ca să vizitez cimitirul.

Ellen Borg zîmbi :

— E drăguţ din partea ta, Johan. Întotdeauna ai fost un băiat drăguţ. Dar ce-am citit despre tine în ziare ? Crime, morţi şi alte orori ?

— Nimic din toate astea ! Ziarele exagerează, pur şi simplu am fost amestecat fără să vreau în cîteva crime. În meseria mea întîlneşti des oameni ciudaţi.

Părea încîntată. Ochii îi sclipeau şi se aplecă spre mine :

— Crimele m-au pasionat totdeauna. N-ai putea să-mi povesteşti, într-o zi ?

— Bineînţeles, dar acum trebuie să o şterg la Orebro. Masa începe la şapte şi jumătate.

Un mormînt proaspăt se găsea alături de mormîntul Tatei : pe piatră atîrnau flori ofilite şi o panglică pe care stătea scris : „Un ultim la revedere !" Ellen îmi urmărise privirea :

— E vecinul meu, rosti cu voce joasă. Îl chema Karl Karlsson, dar i se spunea Kalle. Un bătrîn original. Locuia într-o casă aproape de mine, la Movila Vrăjitorului... Cunoştea natura la fel de bine ca şi propria bucătărie. Trăia mai ales din vînat şi pescuit şi, apoi, căuta şi minerale şi Dumnezeu mai ştie ce altceva.

— A murit de mult ?

— Doar de 15 zile. Într-o seară a fost găsit mort pe scara pivniţei. Căzuse, s-a zis.

Și Ellen Borg pufni lovind bastonul.

— S-a zis ? N-a căzut ?

— Eu nu cred. N-a fost un accident.

Mă prinse de braț.

— A fost ceva supranatural, șușoti. Ceva supranatural.

— Vreți să spuneți că l-au împins niște fantome ?

— Nu vreau să spun nimic. (Își mușcă buzele.) Locul acela e bîntuit. L-am văzut și eu. Se-întîmplă ceva necurat sus, în pădure.

— Poate e vrăjitorul. Doar se numește Movila Vrăjitorului, nu-i așa ?

— Nu încerca să glumești, zise. Eu știu ce știu și am văzut ce am văzut. De-abia mai îndrăznesc să locuiesc acum singură, acolo sus.

— Nu aveți vecini ?

— Ba da. Un director de la Stockholm a închiriat o casă, puțin mai departe. Și apoi, un norvegian, un pictor și un inginer, cred. Mai mult nu știu. Casele sînt închiriate oricui.

— N-aveți de ce vă teme cu atîția vecini.

— Vecini... vecini. Sînt kilometri între case ! Și ei vin acolo doar în vacanță. Și-apoi...

Se îndreptă de spate.

— Și-apoi, ce-ai zice... (Tăcu.) N-ai chef, desigur, dar locurile sînt minunate și aerul e tare bun.

— Chef de ce ?

— Am închiriat dintotdeauna o căsuță de pe pămîntul meu. E la două sute de metri de a mea. Drumul ajunge pînă în apropiere de ea și are și puț. Closetul e în curte, dar are și asta farmec și, în plus e antipoluant. Chiriașii mei nu pot veni anul acesta. Te-ar interesa ?

— Pur și simplu nu știu. Nu mi-am făcut nici un plan pentru concediu. E cam dificil în meseria mea, cu vînzătoarele etc...

— Două sute de coroane pe lună. O ocazie, nu ? Ar trebui să te gîndești.

I-am zîmbit :

— Desigur, o să mă gîndesc. Pot să vă dau un telefon ?

Îmi întinse o hîrtie :

— Uite numărul meu. Fii drăguț și telefonează-mi cel tîrziu pînă luni !

Am pus hîrtia în portofel. De ce nu ? mi-am zis. Două sute de coroane era un preț convenabil pentru mine și, la urma urmei, intenționam să-mi iau un concediu. Mă gîndeam la excursii, la pescuit, la micile lacuri negre din pădure și la plimbările din zori în căutare de fragi ; la cititul tuturor cărților mele vechi, într-un balansoar. Atunci, de ce nu ?

— Promit să dau telefon, dar acum trebuie să plec ca să nu întîrzii la sărbătoarea noastră.

— Și eu. Ce mai face mama ? Nu mai știu nimic despre ea de o bună bucată de vreme.

Și, în timp ce discutam despre sănătatea mamei și despre ultima ei mutare, am ajuns la „buburuza" verde a lui Ellen. Depășind grilajul părcării am zărit un mormînt al cărui epitaf diferea de al celorlalte : „Heinrich Műller. 23. 3. 1945. Dulce et decorum est pro patria mori."

— E dulce și glorios să mori pentru patrie, am citat un pic nesigur, întrucît latina nu fusese punctul meu forte la școală. Nu e cineva din sat ?

— Nu-ți amintești ? E aviatorul acela german căzut la Movila Vrăjitorului, la sfîrșitul războiului. Fugise de la Oslo în Suedia, dar, în pană de benzină,

a încercat o aterizare forțată pe lacul Vrăjitorului, care era înghețat, și avionul s-a prăbușit în pădure.

— E tragic, am rostit cu ochii la sinistrul text. Dar aici se odihnește în pace ; frasinul cel mare va fi de acord cu mine.

— Eu nu sînt atît de sigură, Johan.

Ellen Borg mă privea cu gravitate, sprijinindu-se de brațul meu.

— Cred că sărmanul băiat nu și-a găsit niciodată liniștea și că în jurul morții lui Kalle e un mister...

II

Domnul Hansson ne arăta amfiteatrul renovat.

Oskar Hansson făcea parte dintre „bărbații din 1953". Fusesem colegi de clasă. Alergînd învățămîntul, rămăsesem la școală. Nu îl invidiam, în ciuda vacanțelor de vară, de Paști și de Crăciun. Azi e mare riscul de a intra într-o clasă fără cunoștințe serioase, dacă e să credem ziarele. E o exagerare, dar am impresia că meseria de profesor ar fi mult prea plictisitoare pentru mine. Bătrînii originali de altădată nu trebuiau să muncească mai mult decît era necesar. Alegerea profesiunii era adesea datorată dezamăgirilor, carierelor universitare ratate și incapacității lor. Dar mulți se dovedeau oameni de valoare, cărora noi nu știam să le prețuim calitățile. Întîlnirea noastră avea loc prea tîrziu în viață, în condiții prea inegale. Noi ședeam în bănci incomode ascultînd discursul lui Oskar asupra situației actuale din școli. Crea senzația că rămăsese supraveghetorul dintotdeauna. Bine periat, grijuliu îmbrăcat, cu ochelari rotunzi fără rame, ne înșira o „predică" ticsită de statistici. Mă uitam la portretele rectorilor, agățate pe perete. În fundul amfiteatrului l-am recunoscut pe bunicul bunicului și omonimul meu, Johan Kristian Homan. Pentru el, membru liberal al ordinului ecleziastic și al tuturor academiilor

și societăților savante din Suedia, viața mea trîndavă de la Upsala, încoronată de cumpărarea unui mic magazin de antichități din Orașul Vechi al Stockholmului, nu corespundea, neîndoielnic, ambițiilor pe care le pretindea descendenților. Eu însă eram foarte mulțumit de viața mea, de situația mea, fără nevastă, fără copii. Puțin tristă, poate, dar pe altă parte nu contribuiam la poluare. Aveam desigur o pisică — Cleo de Mérode, cu ochi mari, albastru-violet, o siameză cu albastru la urechi, la nas, la coadă și pe lăbuțe .

Ascultam fără interes vocea plăcută a lui Oskar.

— Acum sper că știți totul despre școala de azi, încheie voios.

Și am revenit la realitate.

Ne-am privit, ușurați, și am ieșit în curte. Masa era pusă la primul etaj al micului restaurant situat în parcul castelului. Eram toți foarte veseli după despărțirea de aproape douăzeci de ani.

Nu s-au schimbat deloc, mă gîndeam privindu-mi colegii. Unii se cam îngrășaseră, alții făcuseră un pic de chelie, dar atîta tot. Un băiat în alb ne servea aquavit în pahare de sticlă fumurie și atmosfera se destinsese.

Atunci se ridică să vorbească „Cîrnăcior". Era singurul din clasă pe care nu l-am iubit niciodată. Încă din școală făcea pe grozavul și trișa ori de cîte ori avea prilejul, însă nu-și ajutase niciodată vreun coleg.

— Vechii mei colegi de clasă, rosti Hasse Olsson, alias „Cîrnăcior", în calitate de organizator al acestui mic jubileu, vă urez tuturor „bine ați venit". Ne-am putea distra și fără alcool, e adevărat, dar n-am în-

drăznit să-mi asum acest risc. În sănătatea voastră!

Hasse Olsson privi în jur satisfăcut și ridică paharul care aproape îi dispăru între degete. Se crede tare nostim, îmi spuneam.

Nimerisem lîngă fostul nostru portar de handbal, Lasse Björk. Nu-l recunoscusem imediat, așa, cu plete și cu barbă, dar nu te puteai înșela la vederea zîmbetului său bun și generos.

— Da, mă ocup de antichități, i-am răspuns cînd ne-am așezat. Am studiat scurtă vreme istoria artei, la Upsala, apoi am început să lucrez și acum am dugheana mea în Orașul Vechi.

— O, asta-i grozav, am putea să colaborăm, zîmbi Lasse și chemă băiatul ca să mai comande un aquavit.

— Poate nu știi că pictez?! Și merge destul de bine. Nu sînt foarte cunoscut la Stockholm, dar o să vină și asta, cu vremea, zise entuziast și-și goli paharul dintr-o sorbitură.

— Cred că ți-am văzut o pînză într-o galerie, anul trecut. Ești pictor naiv, nu-i așa?

— Da, am fost dintotdeauna. Nu-s la modă pentru că nu fac neapărat ceea ce place. Un artist trebuie să aibă încredere în propria inspirație.

— Stai puțin! Era o pînză mare, cu sărbătoarea de Sfîntul Ion, cu nu mai știu ce și, în fund, se înalța un masiv întunecat într-o noapte palidă de iunie. Mi-a plăcut mult.

— Cu atît mai bine. În acest caz trebuie să vii să petreci Sfîntul Ion la mine și-am să-ți ofer și un mic tablou. Am putea să și colaborăm, mai știi?, fiindcă am nevoie de cineva care să-mi vîndă pînzele la Stockholm. Galeriile iau un procent așa mare! Le-ai putea vinde în magazinul tău, nu?

— Da, am răspuns prudent, e poate o ideee bună. O să mai vorbim.

— Sigur, băiete. Vino într-o zi pe la mine. Am să-ți dau o pînză, nu pentru că vreau să-mi aranjezi piața la Stockholm, ci doar ca să-ți mulțumesc că m-ai ajutat, odată, la latină. Ții minte că îți copiam mereu traducerile ?

— Bineînțeles ! Ți-aduci aminte cînd ai scandat un vers în latină și ai tradus, din greșeală, altul în suedeză ?

Lasse pufni în rîs.

Pentru cafea și punch ne așezară la niște mese mici. Din nefericire m-am pomenit la aceiași măsuță cu „Cîrnăcior". Mă privi răutăcios. Cu genele lui decolorate și ochii lăcrămoși, te făcea să te gîndești la un purcel.

— Iată-te, Johan ! zise cu voioșie prefăcută și-și aprinse un trabuc gros. Tu cu ce te ocupi ?

— Cu antichități, am răspuns scurt în vreme ce îmi turnam niște punch.

— Aha, pare interesant. Le faci tu singur ?

Și-i dădu un cot vecinului de masă.

— Vînd și cumpăr. Și tu, ce faci ?

— Sînt prefect de poliție, anunță fălos, îndreptîndu-și spatele.

— Prefect de poliție ? Vrei să spui procuror departamental ?

Cu asta l-am avut, mi-am zis și am constatat că săgeata nimerise la țintă.

— Procuror departamental ! Titulatura asta nu mai există, explodă „Cîrnăcior", extrem de nemulțumit. Acum toți sîntem prefecți de poliție. De alt-

fel, zona mea e una dintre cele mai întinse din departament.

— Interesant. Să-ți spun un caz. Am auzit azi despre un bătrîn original, după toate aparențele asasinat de o fantomă germană.

— O fantomă germană ? Ești nebun ?

— Poate ; se numește Kalle și a murit în urma unui accident. Asta e părerea tuturor, însă fantoma l-a ucis.

Hasse Olsson tresări. Ochii îi deveniră și mai lăcrămoși.

— Kalle ? Ce știi despre el ?

— Nimic. Nimic mai mult decît povestea cu fantoma.

— Și-a rupt gîtul cînd a căzut pe scara pivniței. Era bătrîn și a călcat greșit în întuneric. Și apoi, două persoane l-au găsit imediat după cădere. M-am ocupat eu însumi de anchetă, zise „Cîrnăcior" foarte mîndru. Nu-ncerca să pari interesant. Ziarele au scris despre tine, dar, dacă socotești că-ți poți face publicitate aici, te înșeli.

În acel moment, cineva mă trase de mînecă. Era Lasse Björk. Sub bronz se vedea că devenise palid și părea, brusc, deosebit de sobru.

— Vino, rosti. Am ceva să-ți spun. Hai la bar să luăm un pahar !

Puțin mirat, m-am ridicat să-l urmez. Lasse rămase tăcut cît timp barmanul ne pregăti whisky-urile. Plăti și duse paharele la o masă pentru două persoane, lîngă fereastră.

— În sănătatea ta !

Mă întrebam ce voia.

— Adineauri ai vorbit despre Kalle și fantome.

De ce ? întrebă înfrigurat De ce ?

— Cum se face că ești la curent cu povestea asta ?

Mă apucă de braț, poate inconștient, dar brutal.

— Ah ! am zis. M-am întîlnit puțin mai înainte cu o veche prietenă. Am vorbit o mulțime și mi-a povestit și despre asta. Și voiam să-l provoc pe „Cîrnăcior".

— Ce prietenă ?

— Ellen Borg, o cunoștință a părinților mei Îmi lăsă brațul și începu să rîdă.

— A, da, Ellen Borg, rosti ușurat.

— Îi cunoști pe Ellen sau Kalle ?

— Foarte bine, spuse rar, după o clipă. Locuiesc sus, chiar lîngă Ellen și la cîțiva kilometri de casa lui Kalle. Acolo am atelierul ; logodnica mea și cu mine locuim la Movila Vrăjitorului de mai mulți ani. De fapt, Monika e cu mine doar de cîteva luni. Așa că poți zice că-i cunosc pe Ellen și Kalle.

Tăcu fără să-și termine fraza, cu privirea orientată peste umărul meu. M-am întors. Hasse stătea chiar în spate.

— Vă spuneți povești cu fantome ! Nu vă amestecați prea tare în ce nu vă privește !

Și, cu un zîmbet strîmb, „Cîrnăcior" porni spre bar.

— Acum îmi aduc aminte. Ellen mi-a vorbit despre un artist care e vecin cu ea. Habar n-aveam că tu erai.

— Purcelul ăsta nu pricepe nimic, suspină ușor Lasse, ca și cum nu m-ar fi auzit. Dar în poveștile tale cu fantome e mai mult adevăr decît poate intra în capul lui de polițai.

— Mă faci curios. Spune-mi mai multe! Ellen vrea să-mi închirieze o căsuță pentru concediu. Două sute de coroane pe lună; o ocazie pentru un anticar lefter.

Lasse mă privi și tăcu o vreme.

— Ar trebui să accepți, zise. Ia casa. Nu-i prea confortabilă, dar locurile sînt minunate, iar natura extraordinară. Și-ai să vezi că se întîmplă în pădure lucruri cu care nu ești obișnuit.

— S-ar zice că vrei să mă bagi în sperieți! Povestește-mi mai bine despre fantome.

— Ar putea să-ți pară ridicol, dar pădurile astea ascund mai mult mister decît te-ai aștepta. Cel puțin, dacă l-am lua în serios pe Kalle, care trăia atît de aproape de natură. Știa să oprească sîngele și pariez că pitise pe undeva o carte de magie neagră. Căuta minerale și era tare la geologie.

— A găsit ceva?

Lasse încuviință din cap.

— Cred că da, zise. Spre nenorocirea lui. Chiar înainte de a muri a petrecut o seară la noi. Părea neliniștit și vorbea despre un dragon care-și păzește aurul.

— Ești sigur că era sănătos? Adică în toate mințile?

— O, da! Noi însă nu-l prea luam în seamă. Era foarte superstițios. În Suedia circulă povești despre comori misterioase, păzite de spirite subterane însoțite de boi albi, noaptea, cînd e lună plină etc... Așa că m-am gîndit că înșira basme. Avea însă dreptate, pentru că am găsit dovezi.

— Nu ți-e bine? Ai văzut tu dragoni la tine acasă?

— Nu chiar dragoni, dar e o gaură de mină în apropiere. Toată regiunea e ca un șvaițer. Cu sute de ani în urmă se extrăgea cuprul sau fier. În orice caz, am văzut cu ochii mei lumini bizare, ca niște flăcări zglobii în pădure, seara, și deseori am auzit noaptea zgomote ciudate, de parcă cineva ar mai lucra încă în mină.

— E, într-adevăr, neliniștitor. Dar sper că nu crezi sincer că un dragon l-a asasinat pe bătrînul Kalle ? În sănătatea ta ! Ai nevoie de un întăritor. Nu-i bine pentru tine să zăbovești în pădure, de unul singur, prea mult timp. În curînd ai să ajungi să crezi în poveștile astea cu fantome.

Lasse mă privea cu o expresie stranie :

— Posibil.

Vîntul mișca frunzișul, mireasma de iasomie ajunse pînă la noi.

— Posibil, repetă oarecum absent. Știi că un avion german s-a prăbușit acolo sus, la sfîrșitul războiului, și că pilotul a murit ? Am găsit ceva în iarbă, lîngă pivnița lui Kalle. Asta după anchetă, și n-am spus nimic poliției.

Lasse scoase portofelul și-mi puse în mînă un obiect.

Era o cruce de fier, cu negru și argintiu, avînd în mijloc simbolul sinistru al crucii încîrligate.

M-am hotărît brusc să închiriez casa lui Ellen.

III

Cleo ședea imobilă în vitrină și semăna cu un porțelan. Deodată căscă și se zbîrli la soare, dintre două sfeșnice. Era foarte decorativă pe fondul de catifea albastră, printre obiectele de cositor. Precis era și ea conștientă, căci deseori se dovedea mult mai inteligentă decît unii dintre clienții mei. De pildă, adoră fursecurile și a învățat să ridice capacul cutiei. Prinde cu ghearele un fursec și se duce să îl rontăie pe dulapul olandez din living. A doua zi după jubileul nostru m-am trezit în camera de hotel din Orebro cu limba încleiată și ploapele grele. Pesemne ne întorseserăm tîrziu. O carafă cu apă călîie mi-a redat mlădierea coardelor vocale, așa că i-am telefonat lui Ellen în legătură cu casa, temîndu-mă să n-o fi închiriat între timp. Nu a părut deloc surprinsă. Am căzut de acord să sosesc de Sfîntul Ion. Rămînea o singură problemă : paza magazinului în timpul absenței mele. Și aici am avut noroc. Doamna Brandt, soția unui ofițer de marină, manifestînd un interes la fel de pasionat *pentru antichități ca și pentru bărbați, stătea mereu* la dispoziția mea.

Eram deci destul de mulțumit de mine în acea luni dimineață, în magazin. Concediul începea peste

cîteva zile și îl meritam din plin. Casa era bine amplasată, după părerea lui Lasse Björk și Ellen... și urma să-mi revăd și plaiurile natale. Însă afacerea cu Kalle... mi se păreau cam exagerate poveștile lor cu fantome și crimă, fără să mai vorbim de dragoni. Dar ce-mi stîrnea curiozitatea, mai presus de orice, era această mică cruce de fier.

Cum oare putuse fi găsit micul simbol al tiraniei hitleriste lîngă pivnița lui Kalle? Nu îndrăzneam să iau lucrurile prea în serios, cel puțin deocamdată.

Lasse Björk voia probabil să pară interesant. Dorea pesemne să mă facă să-i vînd pînzele la Stockholm. Iar crucea era o distincție distribuită cu tonele în epoca nazistă și pe care azi o găsim în orice magazin bine garnisit cu monezi și medalii. Așadar îmi părea un pic fantastică ideea ca un strigoi neamț din război să poată asasina la țară un bătrîn original, înainte de a-și pierde crucea de fier în iarbă, la ușa pivniței.

Intră tocmai cînd trăgeam un sertar din dulapul cu medalii. Primisem un Cruzeiro del Sol; ordin al crucii sud-braziliene, semănînd mult cu legiunea de onoare. Deci, clopoțelul de capră tibetană clincheti și el intră. Se opri un moment în chenarul ușii, de parcă ar fi vrut să se asigure că eram singur în magazin. Asta îmi cam stîrnește nervozitatea. În ziua de azi nu știi niciodată ce intenții au oamenii, iar eu dețin la urma urmelor anumite obiecte de mare valoare. Se apropie încet de casă și, parcă un pic jenat, scoase o cutiuță din buzunar:

— Dumneavoastră evaluați bijuterii?

— Da, aș putea, la nevoie, am răspuns rar. Nu sînt bijutier, însă uneori îmi cad în mînă bijuterii.

— E veche, zise grav. De aceea am venit la dumneavoastră.

Și deschise cutiuța.

Am fost extrem de surprins. Pe catifeaua neagră se afla un smarald magnific, de un verde întunecat. Era prins într-o coroană de briliante care sclipeau în mii de focuri pe fondul negru. N-aveam nevoie să-mi scot lupa pentru a constata că era un inel de foarte bună calitate.

— Bun, am zis după un moment de tăcere, cu inelul în mînă. Nu cred că-l pot estima exact. Vă sfătuiesc să vă duceți la un mare bijutier. Vă pot spune că numai pietrele valorează cam o sută de mii de coroane, cel puțin. Cred că e rusesc. Marcajul nu se vede prea bine, s-ar zice că cineva l-a șters intenționat. De unde aveți inelul ?

— O moștenire, spuse repede, punînd bijuteria la loc în cutie. Urmează să facem partajul unei succesiuni și voiam... da, voiam să-i aflu valoarea de la o persoană imparțială. E foarte dificil să vinzi asemenea lucruri ?

— Depinde. În acest caz vă sfătuiesc să-l încredințați unui mare negustor cu relații internaționale. Dacă pietrele sînt atît de perfecte pe cît par, nu va apărea nici o problemă.

— Vă mulțumesc.

Băgă în buzunar cutia și înclină capul în semn de salut.

— Nu era rea jucăria aia, Cleo ! i-am zis pisicii tolănite în vitrină. Cu așa ceva, tu ai avea sardele și eu icre negre pînă la sfîrșitul zilelor.

Cleo îmi aruncă o ocheadă, mișcă urechile și se reîntoarse la siesta ei. Iar eu am abandonat ideea de

icre negre și m-am dus în birou să-mi fac un ceai. Eram plin de speranțe ca un elev înaintea vacanței de vară. Telefonul sună exact cînd îmi turnam apă în ceainicul indian, albastru cu alb, și aroma de iasomie amestecată cu parfumul ceaiului se răspîndea în încăpere. Nu voiam să distrug echilibrul fragil dintre apa înfierbîntată, frunzele de ceai și ceainicul încălzit dinainte. După două apeluri eram gata ; am pus capacul și m-am dus să răspund :

— Magazinul de antichități Homan.

— Domnul Homan ?

— Da, eu sînt.

— Scuzați-mă că vă deranjez, rosti vocea limpede a unei femei tinere. Mă numesc Catharina Stenberg. Tocmai am vorbit cu doamna Ellen Borg.

— Și ? am zis puțin perplex.

— Se pare că v-a închiriat o casă ?! Aș vrea să vă cer un serviciu. Da, Ellen mi-a spus...

— A, bine, am zis și mai perplex.

— Nu am mașină și trebuie să merg s-o văd pe Ellen. S-ar putea să mă luați cu dumneavoastră ?

— Da, s-ar putea. Aveam de gînd să plec în ajun de Sfîntul Ion, adică joi după-amiază. Vă convine așa ?

— Minunat, sînteți foarte drăguț. Vreți să vin la dumneavoastră ?

— Dacă doriți, dar ar fi mai simplu să trec eu să vă iau, mai ales dacă aveți bagaje. Unde locuiți ?

— Aici, în Orașul Vechi, foarte aproape, în casa unde s-a născut Carl Larsson*.

— Perfect ! Pot să vin la ora două ?

---

* Pictor suedez, sec. XIX—XX.

— Veniți un pic mai devreme și vă invit la masă ca să compensez tot deranjul pe care vi-l fac.

— Cu plăcere. Sper că nu o să vă supărați dacă o aduc pe Cleo ?

— Cleo ?

— Siameza mea, o damă foarte drăgălașă.

Rîse la capătul firului. Un rîs pur și limpede. Mă întrebam cum arăta. Probabil tînără și delicată, cu puțin noroc.

— Cleo va fi binevenită. Spune-i că sardelele se servesc la douăsprezece jumătate, dacă îi convine și stăpînului, desigur.

— Îmi convine de minune. La revedere și pe curînd.

Cu atît mai bine, m-am gîndit și m-am instalat cu ceașca de ceai și un fursec într-unul din scaunele mele baroc, cu spătar înalt, care îmi împodobesc magazinul. Promitea. Avem asigurate prînzul și compania în timpul călătoriei, o companie simpatică.

Săptămîna a fost destul de încărcată. Aveam cîteva vînzări la licitație și a trebuit să pun etichete pe toate obiectele din magazin înainte de sosirea doamnei Brandt. Veni ziua de joi ; Cleo și cu mine ne-am urcat în mașină, cu bagajele. Cleo privea cu ochii mari trusa de pescuit.

— O să profiți din plin de asta, i-am explicat învîrtindu-mă prin Orașul Vechi în căutarea unui loc liber unde să parchez. O să mănînci babușcă și plătică.

Am găsit în sfîrșit un loc, în josul străzii, și am urcat scara abruptă a casei lui Carl Larsson. Am sunat. Numele de Stenberg era înscris pe placa de

alamă de lîngă cutia de scrisori. Se auzi un zgomot de tocuri pe pardoseală și ușa se deschise. Trebuie că avea douăzeci și cinci de ani și era proaspătă în cămașa albă și blugii decolorați. Blondă și bronzată, cu ochi albaștri. Fără a fi neapărat frumoasă, mă făcea să mă gîndesc la un afiș turistic sau la regina lacului Maelar*.

— E într-adevăr drăguț din partea ta, zise mîngîind-o pe Cleo care, fără pic de jenă, se freca de picioarele ei torcînd. Pesemne simțise mirosul de sardele.

— Nu-i nici un deranj, pică foarte bine și oricum trebuie să ajung acolo.

Și am intrat în micul apartament, mobilat simpatic, într-un stil curat și simplu. Un covor alb, gros, acoperea aproape tot pachetul, iar pe pereți atîrnau afișe foarte colorate. Mobila era modernă, din lemn alb, tapisată cu țesături în culori vii, alcătuind o unitate armonioasă. Întreaga încăpere părea luminoasă și însorită, deși soarele era pe jumătate ascuns în nori.

— Mă cheamă Catharina, zise întinzîndu-mi un pahar înalt de cositor, cu țigări. Și numele tău e Johan, mi-a spus Ellen.

— Mulțumesc, nu fumez.

— Cu atît mai bine, nici eu. Ca profesoară de gimnastică, trebuie să fiu un exemplu. O să mîncăm imediat. Am pus masa în bucătărie, sper să nu te supere.

---

* În fiecare an, la Stockholm e aleasă o regină pentru a reprezenta orașul.

Într-un colț lîngă frigider, culcată pe labe, cu capul strîmb, Cleo rontăia cu ochii închiși două sardele mari. Am mîncat omletă țărănească și abia la cafea, în living, am început să vorbim despre Movila Vrăjitorului și despre Ellen.

— Eu sînt din partea locului, i-am zis turnîndu-mi încă o cafea. Familia lui Ellen și a mea erau foarte apropiate. Am întîlnit-o deunăzi, întîmplător. O cunoști bine ?

— Nu chiar, rosti rar Catharina. Am întîlnit-o o singură dată, la o înmormîntare.

— A !

— Era o rudă de-a mea, un domn în vîrstă. Nu l-am cunoscut deloc și abia aveam idee că exista. Dintr-un motiv sau altul, mama n-a păstrat legătura cu el. Se pare că era foarte original și foarte sălbatic. După moartea lui, autoritățile m-au căutat și iată-mă proprietară, la Movila Vrăjitorului, a unei case pe care n-am văzut-o niciodată. Trebuie să mă duc acolo pentru inventarierea succesiunii și alte hîrțoage. Data trecută am fost prea grăbită pentru că era sfîrșit de trimestru.

— Ruda asta, am ezitat, cine era ?

— Karl Karlsson, dar toți îi spuneau Kalle.

IV

Dincolo de Orebro, către vest, cîmpurile urcau alene în zare spre albastrul întunecat al pădurii. Pămîntul se unduia ușor și îndată începea pădurea. Am părăsit șoseaua asfaltată și am luat-o pe un drum așternut cu pietriș, care șerpuia printre pini și brazi. Puțin cîte puțin, peisajul se modifica. Arborii se îndeseau, iar terenul devenea tot mai accidentat. Bucăți de rocă acoperite cu mușchi se îngrămădeau la marginea drumului, iar urcușul se făcea mai abrupt.

— Pădurea asta e fermecată, spuse Catharina.

Avea dreptate. Totul părea fermecat, ceea ce era firesc din moment ce ne îndreptam spre Movila Vrăjitorului.

Ellen îmi dăduse un plan detaliat, însă locul exact era greu de găsit. Părăsisem drumul pentru a o apuca pe un drumeag prin pădure, atît de îngust, încît mă întrebam ce-aș face dacă aș întîlni altă mașină. Decorul era „dramatic"; locul ideal pentru lupi și urși. Odinioară fuseseră destui.

După o jumătate de oră, drumeagul cotea brusc la dreapta și chiar de cealaltă parte a curbei am zărit o căsuță roșie cu colțuri albe, înconjurată de gazon bine îngrijit. Un balansoar în culori vesele era așezat printre tufele de trandafiri. Pe un perete

se vedea o țintă ; micile săgeți albastre și albe evocau zborul unei păsări.

— După descrierea lui Ellen, aici trebuie să locuiască un director de la Stockholm. Un concesionar de mașini. Mi se pare că-l cheamă Gren. Balansoarul și ținta cu săgeți te fac să te gîndești la vacanță !

— Mai e mult ? întrebă Catharina căscînd.

După patru ore de drum în mașina încinsă, era obosită. Se apropia ora șase, însă căldura nu se domolise.

— Casa lui Ellen trebuie să fie la un kilometru.

Și într-adevăr la o curbă am zărit-o, mai mare și mai severă decît cea a negustorului de mașini. Era roșie, cu colțurile negre și cu veranda acoperită de viță sălbatică. În curte se afla mobilier vechi de grădină, din lemn alb. De-o parte și de alta a verandei, ca niște santinele, stăteau două vase mari pline cu petunii care se revărsau pe marginile negre, strălucind de culoare.

— Bine ați venit ! (Ellen coborî scara.) Sînt foarte bucuroasă să vă revăd. Și ce amabil să o aduci pe Catharina ! Singurul neajuns al locului acestuia e că trebuie să ai mașină. Vă conduc imediat la casa „Ticălosului" și la a ta, Johan, ca să vă desfaceți valizele. După aceea vă invit aici să mîncăm împreună cu vecinii.

— Casa „Ticălosului" ? întrebă Catharina.

— E căsuța unde locuia unchiul tău. Legenda spune că acolo a stat mereu cîte un călău, cam cu două sute de ani în urmă. Li se spunea ticăloși și de asta casa se numește așa. Dar nu-i decît o legendă veche și nu trebuie luată în serios.

Am pornit pe o cărare întortocheată. Tufe înalte de asmățui sălbatici își frecau faldurile dantelate de portiere și mă întrebam dacă mașina va sfîrși cu bine.

— Vii prima oară aici ? se întoarse Ellen spre Catharina.

Aceasta înceuviință din cap :

— N-am avut timp după înmormîntare. Tocmai îi spuneam lui Johan că era sfîrșit de trimestru și am fost obligată să mă întorc la școală. Nici nu prea aveam idee de existența unchiului Kalle.

— Uite-o ! zise Ellen.

Am oprit motorul. Casa era acoperită de caprifoi. Frunzișul des, de un verde întunecat, părea că aproape o sufocă. Iarba nu fusese tunsă și florile răsăriseră cam pretutindeni. Spre apus, terenul cobora lin. Vederea era fantastică.

Ellen dădu din cap, încîntată, cînd îmi văzu reacția.

— Uită-te bine ! Cînd e senin, se vede pînă la Orebro.

— Extraordinar ! zise Catharina cu ochii strălucitori. Și eu care voiam s-o vînd ! E chiar ca o căsuță pentru păpuși, cu o priveliște încîntătoare și un aer așa de bun !

Povestea cu „Ticălosul" și faptul că unchiul Kalle fusese găsit mort pe scara pivniței păreau să n-o stînjenească. Cu atît mai bine. Am ajutat-o să-și scoată valizele din portbagaj. Cleo dormea în cușca ei, o cutie cu ușa din plasă în care o luam mai ales în tren. Tocmai cînd apucasem valizele, am auzit un țipăt dinspre casă. Ellen deschisese ușa cu o cheie uriașă, prinsă de un șnur. Ea și Catharina se

opriseră în cadrul ușii. Nu știu care dintre ele țipase, dar amîndouă dispărură iute înăuntru.

Am lăsat valizele jos și am alergat în casă. Totul era întors pe dos, sertarele trase, hainele risipite peste tot și ușile dulapurilor deschise. În mijlocul încăperii, Catharina plîngea. Căldura și drumul lung erau în parte responsabile pentru nervozitatea asta, m-am gîndit îmbrățișînd-o strîns. Hohotea cu capul sprijinit pe pieptul meu. Părul ei mă gîdila pe buze, dar nu era cîtuși de puțin neplăcut.

— Și-n bucătărie e la fel ! strigă Ellen prin ușa întredeschisă. E dezgustător ! Bluzoanele negre, bineînțeles. Și eu n-am auzit nimic ! Traversează uneori pădurea pe motociclete, în viteză, și fac un zgomot înfiorător.

Ellen se întoarse în cameră.

— Nu te neliniști, micuța mea ! O să te ajut să faci ordine. Nu cred c-au furat ceva. Probabil au vrut doar să se distreze, rosti cu amărăciune.

„Bluzoanele negre", mă gîndeam și am început să le ajut la ridicarea unei comode răsturnate. Am adunat un teanc de cărți risipite pe podea. Cu gîndul la acei vandali, mi-am amintit de o poză dintr-un ziar, în care două bluzoane negre, cu plete, îi zîmbeau fotografului. Unul avea o cască de război germană și celălalt — o cruce de fier la gît. Explicația putea fi atît de la îndemînă ? Crucea de fier pe care o găsise Lasse lîngă scara pivniței pur și simplu le aparținea celor care se distraseră în casa Catharinei ?

Am făcut ceva ordine în scurtă vreme. Casa nu era mare. Două camere, bucătăria jos și podul amenajat. Scînduri mari pe podea și pe tavan. Decor bătrînicios : tapet semănat cu trandafiri și perdele

de dantelă la ferestre. Într-o parte se vedea toată priveliștea măreață asupra cîmpurilor și jos de tot pădurea se pierdea în infinit.

Mobila era rustică și simplă. Mese și comode vechi. Etajerele erau pline de obiecte din cositor, iar podeaua acoperită de frumoase covoare țesute.

— E un aer cam închis, constată Ellen, dar o să deschidem ferestrele. Mă duc cu Johan să-i arăt și lui casa. După aceea o să venim să te luăm la masă. Dacă vrei, poți să rămîi la mine la noapte.

— O, nu! Nu-i nevoie, zise Catharina. Le învăț judo pe fetele dintr-a cincea. Bluzoanele negre sînt binevenite dacă îndrăznesc să se întoarcă.

După cinci minute de mers pe jos prin asmățui sălbatic și păpădii, am ajuns la mine. Casa era puțin mai mică decît cealaltă, o cameră cu un pat mare și o bucătărie. Fațada era roșie, cu colțuri negre, ca cea a lui Ellen. Lucru obișnuit în zona asta, mi-a spus ea.

— Colțurile negre mi se par atît de drăguțe pe roșu!

Bluzoanele negre nu mă vizitaseră, așa că nu mi-a luat mult să-mi desfac bagajele. O scosesem pe Cleo din temnița ei. Inspectă camera cu pas nesigur și se lungi pe podea lingîndu-și lăbuțele. Deci își acceptase soarta.

— O! Ce pisică drăgălașă, zise Ellen mîngîindu-i blana bej. Adu-o și pe ea și-am să-i dau puțin pește. Mi-au rămas niște resturi proaspete de la prînz.

Am traversat iarăși iarba înaltă, deja umedă de rouă.

— E un locșor foarte plăcut, estimă Ellen arătîndu-mi „comoditățile" cu acoperiș țuguiat.

Catharina reușise să aranjeze totul și tocmai punea în funcțiune frigiderul cînd ne-am întors la ea.

— Ar cam fi trebuit să supraveghez casa, se scuză Ellen, dar, sincer, n-am auzit nimic. Și n-aș fi crezut niciodată că „bluzoanele negre" ar îndrăzni să mai vină aici, acum...

Tăcu și privi spre Catharina pe furiș.

...Acum că a fost găsit Kalle mort pe scara pivniței, am terminat eu în gînd. Probabil asta ar fi vrut să spună. Oamenii din zona asta, unde superstițiile sînt pline de vlagă, ar fi trebuit să se teamă peste poate de un loc abia vizitat de moarte. M-a trecut un fior rece în noaptea blîndă de vară.

V

— Asta nu mai poate să țină mult ! hotărî Ellen. Acum trebuie să pregătesc masa. Voi puteți veni cu mine să vă mai aranjați, să faceți o baie dacă vreți. Căsuțele voastre nu au asemenea lux.

Și am pornit pe cărăruie spre Ellen. Cele trei case nu se vedeau între ele. Gardul de liliac din jurul grădinii lui Ellen o ferea de curiozitatea trecătorilor, iar alunii, iasomia și mesteceni alcătuiau o perdea deasă în jurul căsuțelor roșii.

E și spațiu, îmi ziceam, sînt și vecini dacă ai nevoie. Nu putea fi mai bine.

— O să faceți cunoștință cu cei de aici, spuse Ellen și-mi făcu cu ochiul. Lasse Björk a fost coleg cu tine la școală, nu-i așa ? Locuiește la cîțiva kilometri spre nord, de altfel drumul se termină la casa lui. De acolo începe pustietatea. Stă cu prietena lui, care e cover-girl, adăugă ea cu un aer dezaprobator.

Se vedea că soțul ei fusese cantor !

— Și apoi e directorul Gren, continuă Ellen cînd intram în bucătărie. Locuiește în casa din josul drumului. Vinde mașini la Stockholm, în întreprinderea socrului lui, și cîștigă o grămadă de bani. Nu vine decît mîine, dar nevasta lui e aici. E foarte frumoasă, însă fumează prea mult.

Ellen deschise ușa frigiderului și scoase cutii de plastic și farfurii.

— Apoi mai e și inginerul, desigur, Odd Larsen. Un norvegian care trăiește în Suedia de la război încoace. Era să-l uit. E sportivul întruchipat, colindă neîncetat pădurile ca să fie în formă. Eu, una, găsesc bizar ca un om în toată firea să alerge transpirat într-un trening. Adolf n-ar fi făcut niciodată așa ceva.

Nu, e foarte adevărat, mă gîndeam imaginîndu-mi-l pe domnul Adolf, mereu demn și îngrijit în costumul lui negru, cu pîntecul bombat împodobit de lanțul aurit al ceasului.

— N-are accent norvegian. Lucrează la laboratoarele ASEA, dar vine aici cît poate de des. Casa lui e chiar pe malul lacului Vrăjitorului. Adică la un kilometru de aici. Haide să mă ajuți, Catharina. Johan o să meargă să-mi aducă din grădină cartofi. Și puțin mărar.

Am ieșit, am luat furca și am răsturnat cîteva brazde de cartofi. Privind micii tuberculi, mă întrebam dacă Ellen o să adauge și scrumbie, arpagic și unul sau două pahare de aquavit. Adusesem cu mine o sticlă de whisky, pentru stomac, fiindcă o gură de whisky înainte de masă e un leac bun pentru orice boală.

Cînd m-am întors în bucătărie cu cartofii, am văzut că deja sosiseră o parte din musafiri. Pe canapeaua din mahon întunecat ședeau Lasse Björk și o fată frumoasă care-mi amintea vag revistele de modă. Ea era desigur acea „cover-girl", mi-am zis în timp ce puneam jos găleata.

— Salut, bandit bătrîn ! strigă Lasse ridicîndu-se

de pe canapea. Mă bucur al dracului să te văd aici, o să ne distrăm toată vara. Să bei, să visezi, să mergi la pescuit, asta-i viața adevărată, nu-i așa ? Iat-o pe logodnica mea. Știe totul despre tine. I-am povestit tot ce se poate povesti, ba chiar un pic mai mult.

Lasse rîse și mă împinse spre canapea.

— Mă cheamă Monika, surîse frumusețea brunetă. Monika Henriksson.

Îmi întinse o mînă manichiurată cu grijă.

Un pic prea perfectă, totuși, îmi spuneam întinzîndu-i-o pe a mea. Un pic prea perfectă pentru locurile astea. Avea ochii mari și întunecați, aproape negri, armonizați cu părul. Rochia albă, decoltată, îi punea în valoare pielea bronzată. Oricum, era frumoasă, foarte frumoasă. Îl invidiam pe Lasse.

— Deci tu ai să-l ajuți pe Lasse să-și vîndă tablourile la Stockholm ? Poate că e nevoie.

Privirea pe care o îndreptă spre Lasse era mai degrabă indiferentă, chiar disprețuitoare. Cîtuși de puțin privirea unei femei îndrăgostite.

Lasse păru cam jenat :

— Monika glumește. Nu mi-ar prinde rău un pic de ajutor, evident, dar nu trebuie nicidecum să te simți obligat. Vorbim mai tîrziu.

Și zîmbi în barbă.

— Și iat-o pe Karin Gren, o prezentă Ellen pe următoarea invitată.

Karin Gren era înaltă, subțire, cu păr lung și blond. Ochii cenușiu deschis mă cercetară, apoi îmi surîseră. În general, nu sînt amator de femei frumoase, iar Karin nu era frumoasă în adevăratul înțeles al cuvîntului. Avea nasul prea mare și dinții

inegali, dar îi simțeam aproape fizic forța personalității. Eram foarte sensibil la farmecul ei. Deodată se auziră pași pe pietrișul din curte și în living intră un personaj înalt, osos.

— Moartea lui Dumnezeu în casă ! strigă zîmbitor. Bună ziua la toată lumea și un Sfînt Ion fericit !

Vocea, puternică și veselă, avea un ușor accent norvegian. Am înțeles că el era inginerul, ieșit din pădure fără trening. Purta un costum sever de oraș, cu cravată. Părea să aibă spre șaizeci de ani. Îmi întinse o mînă fermă ; avea un aer îndrăzneț și simpatic.

— La masă, prieteni, zise Ellen ieșind din bucătărie. Nu lipsește decît Göran Vestberg, dar mi se pare că i-am auzit mașina. N-avem prea multe petreceri aici, la țară, dar m-am gîndit că ar fi plăcut pentru toți să-l cunoașteți pe noul meu locatar. Iată-te, Göran !

Ellen îl trase pe noul venit spre living. Acesta se opri în prag, puțin stînjenit că întîrziase.

Se apropie încet de noi. Avea cam patruzeci de ani. Brunet, cu fața uscată, înfățișarea îi era agreabilă și era și prea bine îmbrăcat. Un adevărat Don Juan. Păru că-mi citise gîndurile, căci îmi spuse un bună ziua foarte sec.

Se uita la mine nepăsător, ca și cum un negustor de antichități din Stockholm nu merita osteneala să fie epatat. Am văzut însă cum o salută pe Monika, O sărută pe obraz, dar întîlnirea de o clipă a privirilor lor mă făcu să pric[illegible] că nu doar farmecul locurilor îi unea în timpul vacanței.

— Cum îți spuneam, urmă Ellen, Göran e inginer de mine și-și petrece concediile căutînd aur, nu-i așa, Göran ?

Acesta zîmbi forțat. Comentariile lui Ellen nu păreau de natură să-l amuze.

— Aur poate e puțin exagerat, dar există și alte minerale. Cu sute de ani în urmă de aici se extrăgea cupru și fier. E vorba însă de un mod de a-mi petrece timpul liber, cum zici. Și-n plus, respir aer curat.

Aha, m-am gîndit, cauți aur sau măcar minerale. Ca și Kalle, care și-a găsit moartea pe neașteptate.

— Bun, acum haideți la masă ! V-am inivitat azi pe toți ca să faceți cunoștință cu Johan. Tatăl lui a fost pastor la Viby, unde dragul meu Adolf era cantor. Așa că îl consider aproape de-al casei. Și apoi, micuța Catharina Stenberg, bineînțeles. E profesoară de gimnastică și se pricepe la judo, deci vă sfătuiesc să aveți grijă ! Pe lîngă asta, e nepoata lui Kalle și i-a moștenit casa. Și sînt încîntată că vrea s-o păstreze.

Am simțit reacția invitaților cînd au auzit că era nepoata lui Kalle. Înfățișările lor, însă, corecte și politicoase, n-au lăsat să se vadă nimic. Poate era de vină doar imaginația mea.

— Cred că-i amuzant pentru Catharina și Johan să facă astfel cunoștiință cu voi, încheie Ellen.

— Cu toți badiții ăștia ? zise Odd Larsen.

— Vorbește pentru tine, i-o tăie Lasse. Tu ești cel mai înspăimîntător dintre noi toți.

— Tu n-ai dreptul să vorbești, artistule. Știm noi cum trăiești ! Paris, șampanie, femei și pescuit !

Musafirii lui Ellen se așezară la masă rîzînd. Părea că se înțeleg de minune. Cu atît mai bine, din moment ce trebuia să-i suport tot concediul.

Ellen mă plasase între ea și Karin Gren.

Masa rotundă era acoperită cu alb, iar soarele la apus strălucea în pahare și argintărie. Erau și pahare pentru aquavit. Nu simt neapărat nevoia de alcool, dar aquavitul se potrivește de minune cu cartofii și scrumbia prăjită. Firește, un caracter slab găsește în obiceiuri și tradiții scuze pentru propriile slăbiciuni.

Ellen și Catharina dispărură în bucătărie, iar eu m-am întors spre Karin. În acea clipă l-am văzut și trebuie să mărturisesc că am fost uluit : la inelarul de la mîna stîngă, acoperind verigheta, lucea un inel magnific. Un smarald verde închis, înconjurat de o coroană de briliante multicolore. Exact inelul care apăruse la mine în magazin cu cîteva zile în urmă.

VI

Karin îmi prinse privirea și-mi zîmbi. Făcea turul mesei ca să servească aquavit dintr-o carafă pîntecoasă, aburită din cauza gheții.

— Poate să pară ciudat că îl port zi de zi, dar am uitat să-l las în seiful meu de la Banca din Stockholm, iar acum nu îndrăznesc să-l las acasă cînd ies.

— Înțeleg. E foarte frumos, realmente frumos, n-am mai văzut niciodată ceva asemănător, am mințit privind atent la piatra rotundă.

Poți într-adevăr uita să pui la bancă o sută de mii de coroane, dacă nu și mai mult? Se poartă bijuterii de o asemenea valoare prin pădurile de pe-aici? Cine era omul care a vrut s-o evalueze și de ce?

— E un dar, zise Karin cu voce scăzută. Țin foarte mult la el.

— Te-nțeleg. Cine n-ar face-o?

— În sănătatea ta! Fii binevenit! spuse Ellen, ridicînd paharul.

Am ciocnit toți paharele și apoi dineul a început: întîi cartofi dulci cu unt care se topea încet în farfurie. Au un gust mai fin decît al celui de sparanghel, gîndeam. Heringul marinat preparat de

Ellen se topea în gură. A urmat somon cu sos olandez și, ca desert, o înghețată foarte aromată. Un vin „Chateau Jaquet" bine frapat acompania acest dineu. Nu era nemaipomenit în sine, dar era de bună calitate și relativ scump.

După masa am trecut în living. Canapeaua se dovedi neîncăpătoare și s-au adus scaune și fotolii.

Perdelele albe se zbăteau încet și, în depărtare, cînta un cuc. Dacă s-ar putea traduce sunetul în arome, atunci cîntul cucului ar mirosi a lăcrămioare și ar semnifica, în seara de vară, asfințitul trist, plin de melancolie.

Ellen îmi întrerupse reveria aducînd o tavă pe care se aflau ceștile cu cafea neagră. O urma Catharina, cu pahare de coniac și o sticlă de „Remy Martin".

— Of ! exclamă Ellen. Acum am să mă așez în fotoliu și n-am să mă mai mișc.

— Te ajut eu, spuse Catharina, acum mă descurc la tine în bucătărie.

— Cînd vine soțul tău, micuța mea Karin ? întrebă Ellen.

— Lennart vine mîine.

Pe buze îi înflorise un surîs care o făcea și mai frumoasă. Se vede că Lennart îi este tare drag, am gîndit gelos.

— Are întotdeauna mult de lucru în perioada asta. (Karin scutură scrumul țigării.) Cred că toată lumea își cumpără mașină înainte de vacanță. De aceea Lennart nu poate veni decît mîine după-amiază.

— Nu ți-e frică să stai singură ? întrebă Monika. Nopțile mi se par lugubre aici, în pădure. Uneori și zilele.

— Draga de Monika se teme de fantome, o ironiză Odd Larsen ridicînd paharul. Vede fantome chiar și în plină zi.

— N-ai de ce să rizi, spuse Ellen cu însuflețire. Sînt atîtea lucruri pe care nu le cunoaștem...

— Apropó, știți că locul de supliciu se află doar la cîțiva kilometri de aici, jos, la marginea drumului ? Conform tradiției, de cîte ori treci pe acolo, trebuie să arunci o cracă sau o bucată de lemn ; de aceea pe locul acela se află întotdeauna o grămadă mare de lemne.

Göran Vestberg coborî vocea și își încruntă sprîncenele negre încercînd să ne înspăimînte.

— Cred că-i sinistru, exclamă Catharina cu un fior în voce. Spune mai departe !

— Nu prea am multe de povestit, dar legenda spune că doi stîlpi au fost înfipți acolo, la încrucișarea drumurilor. Pe unul dintre ei era fixată în poziție orizontală o roată de căruță. După execuție corpul era aruncat pe roată. Celălalt stîlp susținea o roată mai mică pe care era pus capul. Pastorul mi-a povestit, deci este adevărat.

— Ultimul executat a fost un anume Petter, spuse Ellen. Văzîndu-l trecătorii întrebau ce spusese. Atunci trebuia să răspunzi „Nimic, zice Petter de pe roată". A devenit o expresie obișnuită în regiune : „Nimic, zice Petter de pe roată".

— E macabru !

Karin avea o expresie înspăimîntată și amuzată în același timp :

— Și numai la cîțiva kilometri de aici !

— Cam așa e, zise Göran, dar mai avem și casa „Ticălosului", unde locuiește micuța Catharina.

Se întoarse spre Catharina care stătea ghemuită într-un colț al canapelei ca un copil care ascultă povești cu fantome și nu poate deosebi prea bine gluma de realitate.

— Casa „Ticălosului"! continuă Göran zîmbind amuzat. Se pare că acolo a locuit însuși călăul din acea epocă. Nimeni nu voia să-l vadă și el trăia singuratic, departe de oameni. Cînd nu tăia gîturi, jupuia cai.

— Adevărat? Catharina devenise brusc foarte serioasă. Trăia acolo jos cu securea lui ascuțită?

— Oo, dar nu era chiar așa ascuțită, zîmbi Göran. Tăișul nu era foarte ascuțit pentru a nu tăia vertebra cervicală, ci doar pentru a o strivi.

— Vai, nu! îl întrerupse Ellen, asta nu-i deloc amuzant! N-am mai auzit niciodată ceva așa sinistru. O s-o înspăimîntați pe sărmana fată cu poveștile tale.

— Sînt adevăruri istorice. Poate, totuși, ai dreptate. E cam prea sinistru pentru niște urechi sensibile. N-ai decît un semn a face și-ți voi ține companie la noapte... S-o scurtăm: am întrebat dacă regiunea e bîntuită de fantome.

— Numai eu am voie să sperii lumea aici! zise Ellen, aducînd o cafetieră Ludovic al XV-lea.

Rîsul era cam forțat.

— Dacă ne luăm după Kalle, se petrec lucruri inexplicabile pe aici, adăugă Karin Gren, aprinzîndu-și o țigară. Se aud zgomote ciudate în pădure și se văd lumini strălucitoare în plină noapte. În ajunul morții sale a fost pe la noi și părea foarte deprimat. Însă n-a vrut să ne spună nimic.

— Adevărul istoric e una, spuse Odd Larsen, și

superstițiile și bîrfa — alta. Eu nu cred nimic din tot ce se povestește. Nimeni n-a văzut niciodată nimic.

— Eu n-aș fi chiar așa de sigur, spuse Lasse Björk încet. Se întîmplă o mulțime de lucruri ciudate în pădure care nu pot fi explicate rațional, logic. Am văzut și am auzit eu însumi.

— Ce, de exemplu ?

Odd se aplecase înainte interesat.

— E greu de descris... Uneori lumini strălucitoare, zgomote...

— Greu de descris ! repetă Göran pe un ton zeflemitor. Poate iluzii optice. Vezi luminile din Orebro sau farurile de pe șoseaua națională care trece prin pădure și crezi că se plimbă cineva cu o lanternă. Și apoi există o mulțime de clani pe-aici și ei fac să trosnească ramurile uscate.

— Nu e nevoie să faci apel la explicații supranaturale sau la iluzii optice, adăugă și Monika.

Mi s-a părut că sesizez o nuanță de batjocură în tonul ei, dar nu sînt sigur.

— Pot exista și motive naturale.

Monika îl privea pe Göran prin fumul țigării.

— De exemplu ? întrebă Odd.

— Auzi una și vezi alta. Pot să vă spun că am văzut și am auzit destule ca să fiu sigură că nu se datorează numai fantomelor și spiridușilor, chiar dacă unii îi văd și-n plină zi.

— Ce vrei să spui ? se îngrijoră Ellen. Apar fantome și în plină zi ?

— Nu chiar fantome, ci alte lucruri. Stau și mă întreb dacă nu există un motiv cît se poate de real al acestor lucruri, dacă nu cumva există o explicație

în spatele acestor zgomote și lumini nocturne din munți. Poate Kalle nu se înșela...

Monika strivi o țigară în scrumieră.

— Ne-ai înnebunit cu aerul ăsta misterios!

Odd Larsen părea amuzat, dar Göran Vestberg era enervat și ochii lui își pierduseră lucirea aceea de complicitate.

— Am eu ideile mele despre asta, spuse Monika cu gravitate. Și n-au nimic comun nici cu călăul, nici cu securea lui. E vorba de ceva mult mai serios, în legătură cu moartea lui Kalle.

— Vai, vai, vai! Și cînd ai de gînd să ne împărtășești și nouă tainele tale sinistre și înspăimîntătoare?

Göran se prefăcea oripilat, dar zîmbetul nu reușea să fie convingător.

— Curînd, răspunse Monika aprinzîndu-și o altă țigară.

Flacăra albăstruie a micii brichete aurite tremură un moment înainte de a se stinge.

— Din fericire, curînd, fiindcă am ajuns aproape la o certitudine.

— Sfîntul Ion! am exclamat ca să rup tăcerea. Mîine e sărbătoarea Sfîntului Ion, nu-i așa? V-ați gîndit la ceva? Un bal în hambar? Să împodobim căruța cu verdeață etc...?

— Depinde, zise Ellen ușurată că schimbasem subiectul. Altădată se făceau niște picnicuri extraordinare, se ridica stîlpul Sfîntului Ion, se inventau jocuri..., dar copiii au crescut și sărbătoarea este mai puțin frumoasă.

— Dar e o idee excelentă! sări Lasse Björk plin de entuziasm. Ne putem aduna la mine pentru un

picnic ; putem să dansăm în atelier. Odd o să-și aducă acordeonul iar ceilalți băutură. Ce ziceți ? Fără pretenții !

Monika nu era prea entuziasmată ; se gîndea probabil că ea va face curățenie și va prepara chifteluțe. Personal, n-o prea vedeam pe Monika la bucătărie.

— Din partea mea : de ce nu ? Odd părea încîntat. Deși, celibatar fiind, sînt mereu singur la petreceri. Am să-mi aduc și acordeonul dacă promiteți să nu fiți prea exigenți.

— Eu aduc cîrnații, zise Ellen. Am congelatorul plin. Am cumpărat de la super-market într-o zi de reclamă.

— Noi dăm berea și apa minerală, se oferi Lasse. Voi restul.

M-am gîndit ușurat la sticla de whisky. N-o să merg cu mîna goală.

— Ne-am înțeles deci ! La șapte și jumătate. Să fiți frumoși și bine-dispuși !

Entuziasmul lui Lasse era sincer. Se bucura cu adevărat. Și de ce nu ? Nu era nici pe gustul meu să rămîn singur de Sfîntul Ion.

După vreo jumătate de oră am plecat de la Ellen. A rămas doar Catharina să spele vasele.

Odd și Göran au condus-o pe Karin pînă acasă, iar eu, eu am plecat cu Cleo care se cuibărise pe umărul meu. La Ellen stătuse închisă într-o altă cameră, deoarece Karin era alergică la pisici Un lucru destul de obișnuit.

Mergeam printre ierburi înalte cu pași măsurați pentru a nu tulbura liniștea naturii. Noaptea nu se înstăpînise încă, deși era trecut de miezul nopții. O

lumină palidă umplea cîmpul, dar pădurea era complet întunecată. Existau oare fantome pe sub brazi? Bîntuiau oare umbre misterioase pe la intrările vechilor mine? Suflete neliniștite se zbăteau oare, neodihnite ca niște fluturi pe mușchiul verde al pădurii?

M-am oprit o clipă să respir aerul proaspăt al nopții. Departe, jos, cîmpia era scăldată într-o lumină albăstruie. Totul era liniștit.

Deodată am auzit zgomot de pași de partea cealaltă a tufișului înalt, apoi niște voci. Imediat mi-am dat seama că poteca duce spre locuința lui Lasse de pe malul lacului. Frîntura de conversație pe care am surprins-o m-a făcut să-nțeleg că între fostul meu coleg de clasă și frumosul manechin treburile nu stăteau pe roze.

— Bagă-ți bine-n cap că mîine trebuie să te porți exemplar; dacă te mai prind o dată, o singură dată, ai să mi-o plătești scump!

— Nu mai face pe prostul! Nu sînt vinovată că el îmi face avansuri. N-a fost niciodată nimic între noi!

— Poate, dar eu o să am grijă nici să nu se întîmple. Poți să fii sigură! Tu ești a mea! Ai înțeles? Numai a mea, dacă nu, te iau toate fantomele de prin împrejurimi!

Rîse.

Poate nu e chiar așa grav, mi-am zis.

VII

Nu mă pot împiedica să citesc. E aproape ca o boală. Dacă n-am altceva, citesc instrucțiunile de pe spatele ambalajelor de detergent sau orice altceva. Ceea ce contează sînt literele care formează cuvinte, apoi cuvintele, propoziții. Fără cărți devin ca un fumător înveterat lipsit de țigări. Sînt un fel de „lectoman", mai ales atunci cînd mă retrag în spatele unei uși împodobite cu inimioare, într-un colțișor rural.

Înainte de a pleca din Stockholm îmi uitasem cărțile cumpărate special pentru orele lungi de tolăneală în hamac. Sacoșa rămăsese pe măsuță, în vestibul. Aici în casă nu se afla nici măcar un roman polițist. Și eu care voiam să-mi petrec dimineața citind ! După o ultimă tentativă disperată de a găsi ceva, am urcat în pod. Într-un colț, am găsit un teanc de ziare vechi și le-am luat jos. Eram destul de mulțumit.

În ciuda faptului că mă întorsesem așa de tîrziu în ajun, mă sculasem devreme din cauza oblonului care lăsa să pătrundă soarele dimineții. Era o dimineață extraordinară, cu cer senin pătat din loc în loc cu nourași albi.

Monika și Lasse au probabil probleme, gîndeam, dar ce fel de probleme ? Era clar că mai exista un bărbat. Göran Vestberg ? Era tot atît de brunet pe cît era Lasse de blond, tot atît de arogant și artificial pe cît era Lasse de deschis și natural. Poate frumoasa Monika are nevoie de plăceri cît mai diverse, cine știe ? Artiștii au un temperament violent și e normal ca Lasse să fie gelos.

În fața mea, cîmpul cobora în pantă lină pînă la liziera pădurii care, ca un covor verde închis, șerpuia la poalele munților.

Și povestea asta despre Kalle ?! De ce Ellen nu crede că a fost o moarte accidentală ? Și Lasse a făcut o aluzie în același sens. Totuși poliția a făcut o anchetă serioasă, cel puțin așa îmi spusese amicul meu, „Cîrnăcior" și sînt sigur că-și cunoaște meseria. Cine ar fi putut să dorească moartea bătrînului ? Moștenire nu lăsa decît casa. Karin și Monika spuneau că bătrînul avea o taină. Cineva îi cotrobăise prin casă ieri, înainte de venirea noastră. Pe de altă parte, Lasse găsise crucea aceea încîrligată aproape de locul unde murise bătrînul, dar asta putea fi pură întîmplare. Vom găsi oare vreodată explicația ? Oricum eram sigur că nu este vorba de fantome nemțești.

Am deschis primul ziar. Data din martie 1944. E totuși pasionant să citești ziare vechi. O întreagă epocă prinde viață. Anunțurile, procesele, tonul textelor și editorialele relevă mai bine valorile sociale și economice decît toate tezele științifice din lume. Bineînțeles că războiul era pe primul plan. Ofensiva aliată a Vestului și Estului împotriva Germaniei naziste, buncărul cenușiu din Berlin de unde Hitler,

rupt de realitatea înconjurătoare, își trimitea diviziile în contra-atacuri sinucigașe, erau subiectele principale.

În cel de-al treilea ziar am găsit un articol pe prima pagină : „Un avion militar german s-a prăbușit în munții noștri". Deasupra o fotografie înnegrită în care, cu multă bunăvoință, puteai distinge coada unui avion prăbușit într-un tufiș. Solul era înzăpezit. Un avion german se rătăcise, probabil noaptea, și ajunsese în vestul Suediei, spunea articolul. Spre dimineață, în pană de benzină, încercase o aterizare forțată pe lacul Vrăjitorului, înghețat și înzăpezit. Doctorul de prin partea locului declarase că pilotul, un locotenent, murise instantaneu din cauza șocului foarte puternic.

Una dintre numeroasele tragedii ale războiului, gîndeam întorcînd pagina. Acum se odihnea în cimitirul din Viby, în loc să-și crească nepoții pe undeva, prin Bavaria.

M-am întors în casă să fac un duș.

În timp ce apa pentru cafea se încălzea pe plita electrică m-am așezat în fața ușii cu ziarul la îndemînă. Cleo, lîngă mine, era total indiferentă la farmecul naturii ; orășeancă pură, ce vreți ?

O pietricică ateriză pe ziar. Apoi alta. Am împăturit paginile îngălbenite și am privit în jur. Chiar la colțul casei, am văzut o fetiță de vreo unsprezece-doisprezece ani. Părul blond era strîns într-o coadă de cal. Era în tricou, șort și teniși.

— Salut ! spuse apropiindu-se. Sper că te-am speriat.

Rîse cu poftă.

— Vai, ce pisică drăguță ai !

Se aplecă s-o mîngîie pe Cleo, dar aceasta se ascunse sub scară.

— Întotdeauna arunci cu pietre în domnii pe care-i întîlnești în pădure ?

Încercam să fiu sever.

— Poate.

Se așeză alături de mine.

— Cum te cheamă ?

— Helena, dar mi se spune Lena. Lena Gren. Părinții mei sînt în Franța, iar eu locuiesc la unchiul Lennart și mătușa Karin. Pe ea ai întîlnit-o ieri la doamna Ellen. Lennart sosește azi și-mi aduce trusa de țesălat. Am uitat-o în grajd.

— Trusa de țesălat ?

— Da. Cunosc o fată care are un cal. După Sfîntul Ion, Lennart o să mă ducă la ea. De fapt, aș fi preferat să am propriul meu căluț.

— Și ce-ai face cu el ?

— Ce-aș face ?! (Ochii i se umbriră.) Se vede că ești bătrîn ! Aș călări, firește ! Și l-aș îngriji. Dar Lennart și Karin nu vor cal. Spun că nu au loc pentru cai aici, deși doamna Ellen are un grajd vechi pe pămîntul ei. Dacă-i ud și-i îngrijesc grădina toată vara, sînt sigură că mi-ar da voie să-mi țin căluțul acolo.

— Sînt sigur. Vrei un pic de cafea ?

— Nu, mulțumesc, dar dacă ai avea niște prăjituri, de preferință cu nucă de cocos...

— N-am decît cu scorțișoară.

Curînd stăteam împreună pe trepte și beam cafea, iar prăjiturile dispăruseră între dințișorii albi ai Lenei.

— Nu înțeleg cum de ai curajul să stai aici, spuse cu gura plină.

— Mămica nu te-a învățat că nu-i frumos să vorbești cu gura plină ?

— Nu-ți face probleme ! Sînt în vacanță și fac numai ce vreau. Spune-mi, ți-e frică de fantome ?

— Nu știu. Din păcate n-am văzut niciuna pînă acum.

— Dar Kalle a văzut. El a văzut o mulțime de lucruri ciudate.

— Și ți-a povestit și ție ?

— Îhî. Veneam des pe la el. Avea o mulțime de lucruri mișto prin dulapuri, obiecte găsite prin pădure...

— Și el a văzut fantome ?

— Da, și se temea de ele. Vroiau să-l omoare. Mi-a spus-o. Era îngrozit. Fiindcă găsise o comoară sau aur sau ceva de genul ăsta. Un dragon mare păzea comoara sau, poate, chiar Moartea. Îl hăituiau ca să-l împiedice să ia comoara morților.

— Mi se pare înspăimîntător ! Și chiar le-a văzut ? Fantomele, vreau să zic.

— Nu în mod direct, dar le-a auzit furișîndu-se în urma lui. Le auzea venind cînd îl credeau adormit. Moartea era ca un schelet mare și alb și încerca să-l prindă în brațe. Îi era atît de frică, încît nici nu îndrăznea să doarmă. Iar pe dragon l-a văzut. Avea un ochi luminos chiar în mijlocul frunții.

— Da ?! Și ce comoară a găsit ?

— Nu știu, nu mi-a spus niciodată, dar bănuiesc că era aur. Cred că dragonii nu păzesc decît aur, nu-i așa ? N-am auzit niciodată de dragoni care să păzească fier.

— Îți place serbarea de Sfîntul Ion ? am întrebat ca să schimb subiectul.

Au copiii o imaginație ! Ce rost are să le-o umplem cu viziuni de coșmar ?

— Da. Diseară o să mergem la Lasse și Monika ca să dansăm în jurul stîlpului. Karin n-o place pe Monika. Am auzit-o odată spunîndu-i „tîrfă", cînd vorbea cu Lennart. Ce-i aia o „tîrfă" ?

Am fost scutit să răspund la această întrebare deoarece am primit o altă vizită.

— Bună ziua, Johan !

Catharina îmi făcea semn de undeva din iarbă, puțin mai departe.

Cînd o văzusem prima oară mă gîndisem la un afiș turistic, dar acum era chiar întruchiparea folclorului, blondă cu toată cîmpia aceea verde împrejurul ei.

— Vrei să iei masa cu mine ? Am caltaboș și trebuie mîncat înainte de a se strica.

Se așeză lîngă noi.

— Nu te-am mai văzut pe-aici. Cum te cheamă ?

— Catharina.

— Fii atentă, Lena, i-am zis. Catharina e profesoară.

— Adevărat ? întrebă Lena nu prea plăcut surprinsă.

— Da, dar de educație fizică.

— Ador sportul ! Credeam că ești profesoară adevărată, de mate de exemplu. Și-mi place și caltaboșul. Mă inviți și pe mine ?

— Ce-or să spună acasă cînd o să vadă că nu te întorci la timp ?

— Fug chiar acum acasă să-i anunț.

Puțin mai tîrziu ne aflam toți trei în bucătărie la Catharina. Pe masă se afla caltabosul și un borcan mare cu dulceață de afine.

— Tu crezi în fantome ? începu Lena plină de speranță, privind-o pe Catharina. Kalle se temea foarte tare de ele. Poate ele l-au omorît. Dacă o să se întoarcă, pentru că nu-și găsește pacea în mormînt ?

Părea foarte încîntată de această perspectivă.

Catharina ne dădu dulceață, făcută probabil chiar de Kalle.

— Ciudat !

Cu o figură uluită, Catharina scormonea cu linguriță la fundul borcanului.

— E ceva la fund !

Scoase un pachețel acoperit cu afine : o cutie mică de metal înfășurată în mai multe punguțe de plastic. Catharina desfă u pungă după pungă pînă ajunse la cutie. Era o cutie de țigări „Retmeester Livarde".

— Comoara lui Kalle ! Comoara lui Kalle !

Lena sărea nerăbdătoare pe scaun.

Mi se părea ciudat că bătrînul Kalle „dregea" dulceața cu cutii de țigări.

Catharina puse cutia pe masă. Era acoperită cu parafină pentru a i se proteja conținutul de umezeală. Desfăcu marginile cutiei cu un cuțit.

— Nu-i decît o hîrtie, zise Lena dezamăgită.

Am luat hîrtia împăturită și am întins-o pe masă. Fusese ruptă și pe ea se găseau doar cîteva linii și

cercuri trasate cu creionul. Sus se aflau șapte litere: „VIZUINA" și puțin mai jos încă cinci: „TORUL".

— Nu înțeleg nimic, am mărturisit. E probabil un plan sau un cod. Literele sînt cuvinte sau fragmente de cuvinte, iar diferitele linii și cercuri continuă și pe cealaltă jumătate a hîrtiei. Dacă nu avem și partea cealaltă, n-are nici o valoare.

— Mă-ntreb de ce Kalle a ascuns hîrtia în felul acesta, zise Catharina. Pare o nebunie să pui o bucată de hîrtie într-o cutie de țigări și apoi să bagi cutia într-un borcan de dulceață.

— Nu știu, dar bănuiesc că era foarte importantă pentru el. Totuși, de ce a avut nevoie s-o ascundă atît de bine?

— Un borcan de dulceață este o ascunzătoare perfectă, e ultimul loc în care ți-ar trece prin cap să cauți.

— De acord, aprobă Catharina. Din fericire a fost foarte isteț și cei care i-au scotocit casa au căutat în zadar. Ți-amintești în ce hal am găsit-o cînd am venit?

— Știu! exclamă Lena. Știu de ce a ascuns-o așa bine: ca să n-o găsească fantomele.

VIII

Fantastic, ce imaginație au copiii, îi spuneam lui Cleo care torcea încolăcită pe o mică comodă, lîngă chiuveta de porțelan.

Vorbesc adeseori cu voce tare cînd sînt singur. Nu-i un semn de ramolisment, sper cel puțin, ci un obicei căpătat în lungile ore de singurătate petrecute în magazin.

Îmi săpuneam barba pentru că era deja ora șapte și Ellen mă aștepta la șapte și jumătate ca să mergem la petrecerea de la Lasse.

Mi-am reluat monologul : s-o luăm, de exemplu, pe această micuță Lena : ea susținea că lui Kalle îi era frică de fantome, că acesta descoperise o comoară păzită de un dragon cu un ochi strălucitor în frunte. Astea nu-s decît fantezii. Pe de altă parte, Kalle e mort și unele persoane — Ellen și Karin, de pildă — cred în vedeniile lui Kalle și în misterele pădurii. Monika face legătura între poveștile cu fantome și moartea lui Kalle, ca și Ellen, de altfel. Aproape că mi-a spus-o pe șleau în ziua în care ne-am întîlnit la cimitir. Tu ce zici, Cleo ? Femeile astea sînt foarte surescitate, am adăugat strîmbîndu-mă în oglindă.

Cleo privea fascinată spuma care îmi acoperea

bărbia și obrajii. Credea că e frișcă și nu era de acord cu lăcomia mea excesivă. Și mai era și cotrobăiala casei, gîndeam umflîndu-mi obrajii ca să-i bărbieresc mai bine. Și Lasse care găsise crucea aceea încîrligată lîngă pivnița lui Kalle... Precis erau bluzoanele negre descrise de Ellen fiindcă nu cred că fantomele poartă astfel de bijuterii. Poliția și doctorul n-au găsit însă nimic suspect în moartea lui Kalle. Da' parcă poți să știi ?

Kalle fusese geolog. În această regiune au fost zăcăminte de fier și cupru. E posibil să fi descoperit un nou zăcămînt și se ferea să vorbească despre asta crezînd că descoperirea sa este păzită de forțe supranaturale care ocrotesc comorile. Sau ar putea fi o descoperire arheologică din secolul al XVI-lea, din timpul războaielor dintre danezi și suedezi.

M-am privit în oglindă. Tîmplele începuseră să albească, dar părul era încă des și viguros. Un mănunchi de riduri se apropiau încet dar sigur de colțurile ochilor aproape la fel de albaștri ca ai Catharinei. M-am bucurat la gîndul că o voi reîntîlni diseară la petrecere. O revedeam pe cîmp, dimineața, dansînd printre ierburile înalte ale verii. Brusc, am dorit să ajung cît mai repede la petrecerea lui Lasse.

Un sfert de oră mai tîrziu mă îndreptam spre casa lui Ellen, ducînd-o pe Cleo în cușca ei. Nu vroiam s-o las singură toată noaptea. Era cam nevricoasă și n-aveam chef să-mi deșire perdelele.

Catharina plecase probabil, pentru că nu se vedea nici o lumină la ea.

Chestia cu planul din dulceață era de-a dreptul uluitoare. Și de ce doar jumătate ? Poate că nu bluzoanele negre scotociseră prin casa lui Kalle, ci altcineva care căuta planul.

Drumul care ducea la Lasse nu e prea lung, dar e abrupt și „buburuza" lui Ellen făcea un zgomot asurzitor.

— A fost o spargere la super-market, mă anunță Ellen. Eu mi-am făcut cumpărăturile în cursul după-amiezii, iar noaptea au venit hoții. Au spart seiful și au furat 40.000 de coroane.

— Și eu care credeam că pe-aici sînt doar oameni cinstiți !

— Sînt, dar au venit o mulțime de indivizi ciudați în vacanță, din Stockholm, de exemplu.

Îmi făcu cu ochiul.

Atunci îmi veni o idee : poate Kalle descoperise vizuina vreunui tăinuitor și atunci era normal să se teamă...

— Dacă vrei să rămîi în mașină, n-ai decît !

Catharina venea spre noi și m-am trezit din reverie.

— Vin.

Am luat cușca lui Cleo și am ieșit în curte. Casa lui Lasse era mare : o fermă veche cu două aripi. O aripă fusese transformată în atelier, cealaltă în garaj. Grădina cobora spre lacul Vrăjitorului cu apele lui limpezi. La jumătatea drumului spre lac se afla o căsuță roșie înconjurată de liliac.

Lasse Björk era în plină formă. A sărutat toate doamnele, iar entuziasmul Catharinei nu mi-a fost deloc pe plac, dar nu era treaba mea.

— Văd că ţi-ai luat şi pisica. E adevărat că ai venit la un picnic, dar cred că va fi destulă mîncare şi n-o să fie nevoie să-ţi mănînci pisica.

— Nici nu intenţionez, am replicat cam crispat. Cleo face parte din familie, măcar pentru că locuim împreună. Am s-o pun undeva, pe aici, pentru că nu se simte bine într-o casă străină.

— Bine, bine, înţeleg ! Poate c-ar fi bine să duci sărmanul animal în vechea forjă, fiindcă în curînd o să fie cam multă gălăgie pe-aici.

Îmi arătă căsuţa dinspre lac.

Am coborît cărarea spre vechea forjă care se găsea la cîteva sute de metri. Casa era întunecată şi singura fereastră era acoperită cu pînze de păianjen.

— Asta-i viaţa, Cleo ! Uneori vin, alteori apă chioară ! Ai să stai aici pînă mă întorc. Iată şi o mică consolare : cu conştiinţa încărcată, am scos dintr-o pungă de plastic două sardele. Cleo a acceptat aranjamentul şi am plecat fără prea multe remuşcări.

Cînd am revenit în grădină, oaspeţii se adunaseră aproape toţi. Odd îşi scosese haina şi cînta la acordeon. Göran era îmbrăcat mai sobru. Părul negru era foarte bine pieptănat. Probabil că şi-l dă cu vreo pomadă, m-am gîndit salutîndu-l.

Monika se insinuă între noi ca o panteră neagră molatică, dar viguroasă. Nu se prea potrivea cu o idilă suedeză de Sfîntul Ion.

Soarele apunea în spatele frasinilor bătrîni şi inunda lacul cu reflexe verzui ; rîndunele zburau deasupra noastră.

Lipsea doar familia Gren.

O masă lungă era așezată de-a lungul unei aripi a clădirii. În față : uși mari deschise, probabil cele ale hambarului pentru dans.

Sărmanul Odd, mă gîndeam, e obligat să cînte toată noaptea. Poate are și un magnetofon.

Un „Mercedes" mare sosi și Lena coborî din el încă înainte de a se opri. Purta o coroniță de flori în părul blond.

— Salut, Johan ! strigă de departe alergînd spre mine. Acum trebuie să culegi șapte feluri de flori și să le pui sub pernă.

În spatele ei veneau unchiul și mătușa. Karin Gren rîdea.

— A, o cunoști deja pe Lena ! N-o lua prea în serios. Nici nu știu de unde îi vin atîtea idei. Pretinde că vinzi mumii.

— Noțiunile ei despre antichități sînt probabil cam confuze.

Zîmbetul mi-a murit pe buze cînd l-am văzut pe soțul Karinei. Era omul cu ochi căprui care mă rugase să evaluez inelul cu smarald acum cîteva zile. Inelul strălucea încă pe degetul soției.

IX

— Gren, zise. Lennart Gren.

Apoi se îndepărtă făcîndu-se că nu mă cunoaște. Să fi uitat? Întîlnirea noastră data de mai bine de o săptămînă, iar el nu rămăsese mai mult de cinci minute în magazinul meu. N-aveam de gînd să-l deranjez pentru că fiecare meserie își are principiile ei. Un anticar serios depinde total de încrederea clienților lui și, dacă acest negustor de mașini era obligat să vîndă bijuteriile soției, asta nu-l privea decît pe el.

— Toată lumea e aici! strigă Lasse de pe scară. Vă urez tuturor „Bine ați venit!" Nu avem decît o singură dorință: nimeni să nu plece înainte de răsăritul soarelui. Se mănîncă în grădină pe farfurii de carton și, pentru că este picnic, avem aquavit de toate felurile și culorile. După masă se dansează în hambar cu acompaniamentul lui Odd și „His Famous All Stars Ragtime Accordeon Band" și al radioului. Sînt întrebări?

— Da. Cînd începe? întrebă Lena încet.

— Chiar acum!

Lasse se îndreptă primul spre masa cea lungă.

Eu m-am trezit între Monika și Karin. În fața mea se afla Lena, încîntată că este în compania celor mari.

După cîteva pahare de aquavit atmosfera s-a încălzit.

Briza serii trecea peste arțari și rîndunelele aproape că atingeau olanele acoperișului.

Odd cunoștea toate cîntecele de pahar scandinave, ba chiar și-n islandeză unul.

— Am stat de vorbă cu Lena astăzi, am spus la un moment dat întorcîndu-mă spre Karin. E realmente isteață și plină de imaginație. Susține că lui Kalle îi era frică de un dragon cu un ochi strălucitor în frunte, care-l împiedica să intre în posesia comorii lui.

Karin rîse.

— E de-a dreptul imposibilă, dar e cuminte și ăsta-i principalul.

— Nu iese fum fără foc. Aș vrea să vorbim despre Kalle. Precis se temea de ceva. Spuneai că a fost pe la voi în ajunul morții ?

Karin aprobă din cap.

— Da, dar eu nu cred în dragoni. Eu cred că a descoperit ceva care-l înspăimînta, un zăcămînt pe care se temea să nu-l piardă. Se spune pe-aici că, demult, un țăran descoperise un zăcămînt bogat de cupru, dar a murit în pădure pe cînd se întorcea acasă. Nimeni n-a mai găsit mina. Kalle n-a spus nimic precis, dar era agitat și nervos. Era foarte superstițios, săracul ! Conform poveștii cu țăranul, există un blestem legat de acest zăcămînt. Munții nu vor să li se ia comoara.

Monika reveni după o lungă absență. Abia dacă schimbasem cîteva vorbe cu ea. Își luase rolul de gazdă foarte în serios. Alerga de la bucătărie în

grădină cu platouri cu chifteluțe și legume fierte.

Poate mă înșelasem cu privire la atitudinea ei molatecă. Avea mai multă energie și ambiție decît îmi închipuisem.

— Of, suspină turnîndu-și un pahar mare cu bere. Acum am să stau cinci minute. Nici n-am avut timp să mănînc.

— E foarte frumos aici, am constatat privind grădina care cobora spre lacul Vrăjitorului, dincolo de desișul de liliac. Nu ți-e frică să stai aici ? Cu toate poveștile astea despre fantome de care vorbeai ieri !

Mă privi serioasă sorbind din bere.

— Nu m-ai crezut, nu-i așa ? Să știi că nu glumeam !

— Vorbeai de Kalle cînd spuneai că toate sînt în legătură cu el ?

— Da. În curînd veți afla toți ceva care o să vă lase cu gura căscată, iar unul dintre voi va fi foarte supărat pe mine.

Zîmbea, dar nu era un zîmbet vesel.

— Deci moartea lui Kalle a fost... ?

Zîmbi iar.

— Nu mă duci așa ușor spre destăinuiri, dar pot să-ți spun că două persoane care se află aici în seara asta știu cum a murit Kalle și că eu sînt una dintre ele.

X

— Asta-i tot ce-am avut să vă dăm. (Lasse se ridică cu o siguranță surprinzătoare, avînd în vedere cantitatea de alcool consumată.) Acum urmează cafeaua și acordeonul. Poți să începi, Odd !

La scurt timp, din hambar se auzi acordeonul.

Tocmai dansasem cu Karin și vroiam să ies ca să iau o gură de aer, cînd soțul ei veni spre mine.

— O țigară ? întrebă deschizînd un port-țigaret din aur masiv.

— Mulțumesc, nu fumez.

Își aprinse o țigară, suflă fumul pe nări și rămase un moment tăcut.

— Cred că ne-am mai văzut, spuse încet, ca și cînd n-ar fi vrut să fie auzit și de altcineva.

— Așa e.

— Ar putea rămîne între noi ? În meseria mea nu e bine să se știe că ai necazuri de genul acesta. Vreau să spun : că nu ești tocmai solvabil.

— Nu trebuie neapărat să fii insolvabil ca să evaluezi o bijuterie. Cu un asemenea inel în buzunar n-ar trebui să vă faceți probleme financiare.

Lennart Gren îmi zîmbi, dar nu era un zîmbet adevărat.

— Poate că nu, spuse lăsînd să-i cadă scrumul pe alee. Poate că nu !

Apoi plecă spre hambar.

Am dansat cu toate doamnele, ca un adevărat cavaler ce sînt, dar n-am scăpat-o din ochi pe Catharina. Göran Vestberg era oare îndrăgostit de ea? Ar fi trebuit să danseze și el cu toate doamnele înainte de a-și alege una.

Muzica se opri pentru ca lumea să se răcorească. Nivelul sticlei de whisky scădea cu repeziciune. Ar fi trebuit să-mi ajungă o bună parte din vacanță, m-am gîndit turnîndu-mi o dușcă.

Soarele apusese, dar lumina învăluia încă vechea fermă. Căsuța roșie lucea ca de jăratic, ca și cum soarele ar fi rămas agățat de bîrnele groase. O lumină opalină se strecura printre copaci. Toate deveniseră fluide ca niște umbre îndepărtate. Uneori apăreau contururi precise în lumina clară a ușilor hambarului.

Am pornit spre lac purtat ca de o muzică abia auzită.

Voiam să văd ce face Cleo.

De ce se numea lacul „al Vrăjitorului"? Va trebui să întreb pe cineva, mi-am zis, trecînd printre ierburile care îmi udau pantofii de rouă. Liliacul din jurul forjei se topea în noapte, dar parfumul rămînea la fel de pregnant. M-am oprit să simt mai bine aroma.

Cînd m-am apropiat de casă, am zărit două persoane în umbră. Am mers încetișor mai departe și nu m-au zărit pentru că se sărutau cu ardoare. Am făcut, discret, cale-întoarsă spre casa lui Lasse, dar avusesem timp să-mi dau seama că cei doi erau frumoasa Monika și amicul meu cu ochi căprui, vînzătorul de mașini. Chiar acela care venise să-i evaluez inelul soției!

Deci așa, mi-am zis. La Lennart Gren a făcut aluzie Lasse în ajun, cînd o îndemna pe Monika să se poarte cum trebuie.

Eram atît de absorbit de gînduri, încît era gata să dau peste el. Lasse nu mă văzu însă. Privea fix la cupiul de lîngă forjă. L-am depășit în tăcere. Sărmanul Lasse, n-avea noroc la femei ! Le descoperea, dar nu reușea niciodată să le păstreze.

In definitiv, nu mă privea. Mă întrebam doar dacă evaluarea inelului avea vreo legătură cu Monika. Dacă inelul urmează să finanțeze divorțul ? Dar nici asta nu mă privea !

În hambarul împodobit cu ramuri verzi, dansul reîncepuse și am profitat de ocazie ca să mă ocup de Catharina care se cam bosumflase.

— Unde-ai fost ? mă luă în primire. Ai fost cu vreo fată prin tufișuri ?

— Exact ! Ellen este tocmai genul meu și nu numai pentru că gătește bine. Pe asta o știi ? La un bal un băiat îi spune unei fete : „Pînă să te-ntîlnesc, viața mea a fost un pustiu" iar fata îi răspunde : „probabil că de aia dansezi ca un dromader !"

După un timp a reapărut și Monika. Lennart Gren dansa cu nevastă-sa. Oare Karin era la curent cu escapadele soțului ?

Lasse era o gazdă perfectă și n-ai fi zis că, doar cu cîteva minute în urmă, își văzuse logodnica în brațele altuia. Glumea și servea cu alcool pe toată lumea.

Către ora unu atmosfera a început să se deterioreze. Cei mai puțin tineri începuseră să obosească.

Pe Ellen o durea piciorul și se spijinea în baston. Eu însumi depășisem limita pînă la care puteam rezista fără să mă resimt.

Mi-am privit ceasul : unul fără cinci. Era momentul să plec acasă.

Zările se luminaseră, dar soarele nu apăruse încă. Păsărelele se treziseră și picla de deasupra lacului începuse să se împrăștie. Ziua se anunța frumoasă. Aveam de gînd să mă bronzez în iarba din fața casei. Cu Catharina urma să mă văd la dejun.

— Supeul ! anunță o voce în curte.

Lasse apăru cu un platou imens.

— Cremvurști cu muștar, pîine, unt, brînză și heringi ! Toată lumea la masă !

Monika îl urma aducînd sticle și pahare. Dacă avusese loc vreo scenă conjugală în bucătărie, nu se vedea.

Fiecare își lua mîncare și se retrăgea cu farfuria. Eu și Lena am găsit o ascunzătoare în care nici măcar Catharina nu ne-a dibuit.

— Nu-i prea tîrziu pentru tine ?

— Nu, mîine nu merg la școală și e Sfîntul Ion. În curînd, pe patru august, împlinesc doisprezece ani. Ai să mai fi aici ?

— Nu știu, am răspuns cu gura plină. Poate.

— E urît din partea domnului Lasse să spună asemenea lucruri. Cred că nu-i normal !

— Ce fel de lucruri ?

— S-o înjure pe Monika. Pe ea, care-i atît de frumoasă ! Ai văzut ce cordon de lac negru are ? Superb !

— A înjurat-o ?

— Da, mai adineauri. Mă dusesem la bucătărie să-mi iau limonadă, tocmai cînd îi striga c-o s-o omoare.

— Glumea, cu siguranță, am zis moale.

— Nu, nici vorbă! Și ce-i mai îngrozitor e că Monika i-a rîs în nas.

— Hai să mai luăm niște cremvurști! Vino!

M-am ridicat. Începuse să fie frig și umezeală. Deci o amenințase pe Monika! Nimic surprinzător. Furtuna trecuse, cel puțin deocamdată.

Către unu și jumătate semnele plecării erau atît de evidente, încît a remarcat pînă și Lasse.

— Ce vrea să însemne asta? strigă el. Nu plecați! Cel puțin nu înainte de a îndeplini ritualul: o baie matinală în lacul Vrăjitorului în ziua de Sfîntul Ion. Pentru mine nici nu se poate concepe Sfîntul Ion fără ea. Eu am slipul pe mine, așa că n-aveți decît să mă urmați. De fapt, nici n-avem nevoie de costume de baie. Nu-i decît o pudoare ridiculă! Urmați-mă! Nimeni nu scapă! Și tu, Odd, tu vei cînta „polka nudistului"!

L-am urmat de-a lungul potecii, peste cîmp. Cîteva vaci ne priveau curioase.

Odd era în frunte. Sunetele acordeonului urcau strălucitoare și răsunau în pădure. În urma lui, Lasse cînta cît îl ținea gura agitînd un baston. După el venea trupa noastră dezorganizată, care urla și gesticula, fiecare în legea lui. Era versiunea suedeză a alaiului lui Bacchus mergînd să oficieze la altarul lui Dionisos.

Cînd am ajuns în dreptul forjei m-am simțit oarecum vinovat față de Cleo, dar ea nu se va plînge și, de altfel, în curînd vom pleca acasă.

Am mers mai departe spre lac. Un ponton lung avansa în apă.

— Johan, așteaptă-mă ! Nu știu unde sînteți.

M-am întors. În spate, pe potecă, am văzut-o pe Karin alergînd după mine.

— Ah, oftă luîndu-mă de braț. Am alergat așa de repede cînd am văzut că ați plecat ! Dacă n-aș fi auzit acordeonul, nu v-aș fi găsit.

— Te plictisești în compania noastră ?

— Nicidecum, dar am avut o migrenă îngrozitoare și m-am dus să iau o aspirină din torpedoul mașinii. Răcesc foarte repede și e prea frig pentru mine în noaptea asta. N-ar fi trebuit să rămîn după dans.

Își suflă nasul într-o batistă cu dantelă.

A răcit cu-adevărat, mi-am zis, dar cu încă o aspirină și un pat cald se face bine imediat. M-am îndepărtat instinctiv de ea fiindcă n-aveam chef să-mi petrec restul vacanței la pat.

Deodată, cînd aproape ajunsesem pe plajă, la o cotitură a potecii, Odd se opri brusc din cîntat. Acordeonul scoase un sunet strident care ricoșă pe oglinda liniștită a apei trezind ecouri estompate. Odd era ghemuit în iarbă cu acordeonul alături și în fața lui, întinsă cu fața în jos, Monika. Nu mișca. părul îi era mînjit cu sînge.

Odd își întoarse privirile spre noi...

— E moartă, spuse calm. Cineva a ucis-o.

XI

Ploaia de primăvară se întețea și, cînd se transformă în grindină, m-am trezit. Îmi simțeam limba ca o felie de pîine prăjită și mă durea capul. Pleoapele îmi erau de plumb. Afară soarele strălucea în înaltul cerului și am clipit buimăcit.

— Johan ! Trebuie să te scoli !

Catharina se afla la fereastră.

— E trecut de amiază și poliția vrea să stea de vorbă cu tine. Comisarul tocmai a telefonat și vrea să te duci acasă la Lasse.

Petrecerea de Sfîntul Ion, mîncarea, băutura, șocul ! Moartea ! Monika în roua dimineții pe malul lacului Vrăjitorului... totul îmi dădea o senzație de greață.

— Tu ai fost ?

— Eu și Ellen am fost dimineață, devreme. Comisarul te-a lăsat ultimul.

— Bine, vin.

M-am tîrît pînă în bucătărie unde am pus la încălzit cafeaua din ajun în cafetiera de email roșu.

Monika, Dumnezeule ! Am dat din cap voind să alung din minte imaginea Monikăi zăcînd în iarbă.

După o cafea și un duș rece m-am simțit mai bine. Ancheta începuse. Venise oare și „Cîrnăcior" cu brigada omucideri ? Era foarte puțin probabil într-un

caz atît de ușor. Gelozia și alcoolul formau un cuplu foarte dezagreabil, dar banal. Asta-i viața, gîndeam punîndu-mi pulovărul.

„Cîrnăcior" o să mă scuze că sînt neras, dar n-aveam nici timp nici chef să încălzesc apă. Împleticindu-mă pe cărarea abruptă, mă gîndeam la momentul cînd o găsisem.

Puțin înainte fusese printre noi, vie, îngrijorată, încordată. Adusese, în pofida dorinței ei, o undă de neliniște și incertitudine.

Printr-o coincidență macabră, o ciocîrlie țîșnise spre lumină chiar de pe locul crimei și ne copleșise cu o cascadă de trirluri pline de viață.

Karin Gren reacționase prima : o luase pe Lena de mînă și plecaseră spre casă. Lena o urmase „contre-coeur" aruncînd mereu priviri înapoi.

— Trebuie să telefonăm la Poliție, nu-i așa ? zisese Ellen ezitînd. Mă duc.

Lasse nu se mișca. Ședea pe o bancă, lîngă ponton, cu palmele acoperindu-i fața descompusă.

— Poate ar trebui să am grijă de Karin și de Lena, spusese Lennart și dispăruse și el în direcția casei.

Catharina se apropiase încet.

Ciocîrlia zburase spre soare. Briza dimineții împrăștia negurile nopții deasupra lacului.

— Mai bine să nu atingem nimic, spusesem cu gîtul uscat și Odd fusese de acord și se ridicase.

— Să așteptăm poliția în casă, propusese Göran Vestberg.

Avea cearcăne sub ochi și barba care începuse să-i crească îl făcea și mai palid.

— Poate că-i mai bine să pleci cu Lasse și Odd acasă și să așteptați poliția.

Porniseră spre casă. Göran și Odd îl susțineau pe Lasse, care pășea total pierdut.

Mă așezasem pe bancă, privind lacul și încercasem să nu mă mai uit la Monika. E rău de Lasse, gîndisem. O amenințase pe Monika, prima oară după cina de la Ellen și aseară iar.

Voia s-o omoare, cel puțin așa spusese Lena. O văzuse pe Monika în brațele lui Lennart. Și mai și băuse. Ca să evite o scenă în public, se retrăseseră pe ponton și se certaseră. Lasse, furios, o lovește, Monika se prăbușește, se lovește la cap de o piatră și moare pe loc. Inutil și crud ! Din nefericire, gelozia și infidelitatea nu constituie circumstanțe atenuante și Lasse era într-o situație dificilă. Atunci de ce și-a chemat invitații la ponton, unde totul se descoperea imediat ? Pe de altă parte, nu mai era nici un alt suspect. Și iarăși : Monika susținuse ideea asasinării lui Kalle și mai mult, afirmase că-l cunoaște pe asasin. Probabil că descoperise ceva supărător. Acesta e motivul pentru care a fost omorîtă ? Și ce amestec avea inelul Karinei în povestea asta ? De ce Lennart venise pe ascuns la Stockholm pentru a-l evalua ? Ecuația nu era deloc simplă și avea multe necunoscute.

Brusc, pe drum apăruse o umbră la vreo cinzeci de metri de mine. Un elan mare trecea majestuos printre arbori. Una dintre fantomele lui Kalle ?

Hasse Olsson își lăsase uniforma acasă. Părea mai obosit decît la prima întîlnire, dimineață, la locul crimei. Părul nisipiu era dezordonat și ochii lăcrimoși. Era doar în cămașă. În fața lui, pe masă se afla un mic magnetofon.

— Salut, „Cîrnăcior“ ! am zis așezîndu-mă. Nu-i tocmai plăcut de Sfîntul Ion.

— Gura ! șuieră el.

Fața i se înroși.

— Crezi că ești isteț dacă mă faci de rîs în fața subordonaților ?

În acel moment asistentul lui ieși din bucătărie cu o ceașcă de cafea.

Ne aflam în livingul casei lui Lasse. Mare și spațios, avea un cămin într-un colț, două ferestre spre lac și mobilă confortabilă. Pereții erau împodobiți cu picturi naive foarte colorate.

— Iartă-mă, n-am vrut să fiu răutăcios, dar nu ți-am spus niciodată altfel. Ai reușit să dezlegi enigma ?

— Vom vedea, spuse scurt răsfoind printre notele luate. Nu prea miroase a bine pentru Lasse, nu miroase a bine deloc. Dar întîi să te auzim și pe tine. Vorbește spre acest microfon ! Numele ?

— Ce nume ?

„Cîrnăcior“ luă un aer enervat și opri magnetofonul.

— Faptul că am fost colegi de clasă nu înseamnă că trebuie să schimb procedura anchetei. Te interoghez ca pe toți ceilalți și ai să răspunzi fără să faci pe nebunu' ! Clar și concis ! Numele ?

— Johan Kristian Homan.

După ce-am menționat data nașterii, adresa, numărul de la Asigurările Sociale și alte chestiuni „esențiale“, am trecut la problemă. Eu am povestit ce spusesem și dimineață, dar cu mai multe amănunte. „Cîrnăcior“ tăcea cu creionul în mînă.

Soarele întinsese prin cameră o panglică de lumină în care jucau fire de praf.

— Ei bine, zise într-un tîrziu cu privirea pierdută, știam toate astea, dar trebuie să adunăm toate mărturiile.

— Ce-au spus ceilalți ?

— Iată faptele : Monika era încă în viață la ora unu și un sfert. Ea și Lasse au început să pregătească supeul puțin înainte de unu. Apoi Monika a așezat fețele de masă și farfuriile. Cînd a terminat, s-a așezat pe treptele casei și a vorbit cu Ellen vreo cinci minute. Părea bine-dispusă și calmă, deși doamna Borg spune că era nerebdătoare și plină de speranță ca un copil în seara de Crăciun. Monika a întrebat-o pe Ellen Borg cît e ceasul. Era unu și un sfert. Atunci Monika a spus că trebuie să se întîlnească cu cineva care vroia să-i facă un cadou și că se va întoarce repede. Ellen n-a văzut încotro a luat-o și nici nu și-a dat osteneala să afle. Oricum era un du-te-vino după mîncare, băutură ori mai știu eu ce..., suspină „Cîrnăcior"

— Interesant ! Avea probabil întîlnire cu asasinul. Cineva urma să-i facă un „cadou" ! Ce fel de cadou ? A mai văzut-o cineva plecînd ?

— Cei mai mulți invitați cred că au văzut-o ba la masă, ba la bucătărie, dar nimeni n-a fost atent și e de înțeles. Doctorul consideră că moartea a survenit în jurul orei unu și treizeci de minute. Asta înseamnă un sfert de oră din momentu în care a plecat de lîngă Ellen pînă în momentu crimei.

— Momentul critic se situează deci între unu și un sfert și două fără douăzeci, fără un sfert. Asta-i ora la care noi ne îndreptam spre lac cu acordeonul în frunte și tot tămbălăul. De la lac pînă la fermă se fac vreo cinci, zece minute. Cu drumul înapoi fac cincisprezece minute. Cîteva minute pentru conver-

sație și pentru comiterea crimei și ajungem la vreo douăzeci de minute. Asta înseamnă că asasinul a coborît la lac înaintea Monikăi, a omorît-o și s-a întors ca să fie cu noi ceilalți la ora cînd am pornit „procesiunea băii ? Cum stai cu alibiurile ?

— Așa cum spuneai, mormăi „Cîrnăcior", toată lumea s-a mișcat în grupuri mici. Întîi : Monika și Ellen ; tu și Lena ; Catharina Sternberg cu inginerul Vestberg și doamna Gren. Norvegianul și directorul Gren erau în balansoar. Lasse cu nimeni special, ceea ce e normal pentru o gazdă, dar din nefericire, n-are alibi pentru perioada critică. El susține că a stat în bucătărie ceva mai mult de zece minute.

— Și ce-a făcut ?

— A pregătit cîrnații. Cel puțin așa spune el, dar nimeni nu l-a văzut. Și-apoi, „Cîrnăcior" mă privi cu un aer triumfător, el e singurul despre care știm că avea motiv să ucidă ; datorită ție.

— Ce vrei să spui ?

— Conform celor spuse de tine, Lasse și-a descoperit logodnica în desișul de liliac în compania directorului Gren. Lasse o amenințase în ajun spunîndu-i „c-o să plătească scump" dacă o mai prinde și, așa cum a declarat Lena... stai puțin !... „Cîrnăcior" căută printre hîrtii : asta e ! Elsa Helena Margareta Gren, zisă Lena, a auzit o ceartă violentă între Monika și Lasse, în bucătărie, pe cînd aceștia pregăteau masa. Lasse ar fi spus c-o s-o omoare pe Monika. Era băut și îți amintești furiile lui de la școală...

— Nu-ți par cam subțiri dovezile astea ? Povestea unei fetițe de unsprezece ani ? Lasse ce zice ?

— Evident, neagă. Recunoaște că i-a surprins pe Monika și pe Gren, dar spune că n-a ucis-o el. Zice

că n-a părăsit curtea în timpul petrecerii.

— Nu ți se pare ciudat că Monika a avut întîlnire cu Lasse la lac ? De ce să-și lase invitații și să coboare la ponton ? De ce Lasse să conducă toată lumea la scaldă cînd știa că Monika e moartă acolo ?

— Cine știe ? S-au văzut lucruri și mai ciudate, spuse „Cîrnăcior" solemn. Monika avea poate întîlnire cu altcineva pe plajă și Lasse, cînd a descoperit-o, s-a înfuriat și a lovit-o cu o piatră... e posibil. Apoi și-a condus oaspeții la lac tocmai ca s-o găsească pe Monika și el să nu fie bănuit. Nu-i rău, ce zici ? Gîndește-te bine : Lasse ar fi putut rămîne singur după plecarea invitaților și ar fi fost obligat „s-o găsească" numai el și să mă cheme. Doctorul spune că ora morții poate fi determinată în general cu destulă acuratețe după supleţea corpului. Dacă momentul crimei ar fi fost după plecarea voastră, Lasse n-ar fi avut chiar nici un alibi.

Trebuia să iau în considerație analiza lui „Cîrnăcior" care, totuși, nu mă impresiona prea tare. Era oricum mai mult decît mă așteptam de la el ; e ușor să subestimezi oamenii...

— Nu trebuie să uiți că Lasse e singurul care avea un motiv ; mobilul, ocazia și absența alibiului ! (Ochii lui „Cîrnăcior" sclipeau în spatele ochelarilor rotunzi.) O iubește pe fată și ea îl înșeală. Se înfurie, își pierde controlul și o lovește. Povestea e veche, Johan, foarte veche !

„Cîrnăcior" avu deodată un aer foarte obosit. Căscă și-și mîngîie bărbuța blondă.

— Vrei să-l arestezi pe Lasse ?

— Dacă n-ai altă idee mai bună.

Luă o poză interesată și i-am înțeles intenția : „Cîrnăcior" îmi povestise totul ca să-și testeze teoria.

— La prima vedere situația lui Lasse e foarte dificilă, am zis încet. Te bazezi doar pe mobilul geloziei, deși nici alibiurile celorlalți nu par prea solide. Aș putea, de exemplu, să mi-l imaginez pe Kalle amestecat în această crimă.

— Kalle ?! Asta chiar că nu ține !

— Poate, dar Monika mi-a spus aseară că două persoane — una era ea — cunosc adevărul despre moartea lui Kalle. Să zicem așa : Kalle a descoperit o „comoară", cum pare să creadă toată lumea de aici. Să presupunem că a fost omorît ca să i se fure această „comoară". Să mai presupunem că Monika, din întîmplare, era la curent. Nu apare totul în altă lumină ? Nu apare acum un alt vinovat posibil ?

— Dragă prietene, zise „Cîrnăcior" pe un ton superior, dragă Johan, dacă nu găsești ceva mai bun, mă tem că Lasse se va afla într-o situație foarte grea. Eu însumi m-am ocupat de ancheta morții lui Kalle și pot să te asigur că nu există nimic suspect în acest caz, cu toate că doamnele de pe-aici sînt convinse de contrariul. A căzut pe scară și a făcut o fractură a craniului. Punct. N-a găsit niciodată nici o comoară.

— Ai de gînd să faci apel la Brigada Criminală ? am întrebat.

— Brigada Omucideri ?! „Cîrnăcior" ridică vocea pe un ton batjocoritor. Ea nu intră în acțiune decît în cazurile foarte complicate. Eu am aflat cum s-au petrecut lucrurile și mă descurc singur. Cu sau fără ajutorul tău. Dacă-ți închipui că poți s-o faci pe Sherlock Holmes aici, la țară, te înșeli amarnic.

— „Cîrnăcior", am zis calm, dacă aș fi în locul tău, aș opri magnetofonul.

Și am ieșit.

XII

Treaba stă prost pentru Lasse, gîndeam, întorcîndu-mă acasă pe drumul forestier, după convorbirea cu „Cîrnăcior". Dacă nu se descoperă că și altcineva avea un mobil la fel de puternic ca al lui Lasse ca s-o ucidă pe Monika, acesta din urmă n-are nici o șansă. „Cîrnăcior" n-are de gînd să aprofundeze ancheta. Cu toate astea confesiunile Monikăi cu privire la moartea lui Kalle nu trebuie subestimate. Eu eram convins că există o legătură între moartea lui Kalle și cea a Monikăi, o legătură mult mai strînsă decît credea „Cîrnăcior". Chiar considerînd moartea lui Kalle accidentală, eu tot cred că este legată de asasinarea Monikăi.

La o cotitură am zărit-o pe Lena cu un buchet de flori în mînă.

Mi-a făcut semn să opresc.

— Salut, Johan ! Ai văzut ce lăcrămioare frumoase ?

Priveam buchetul alb cu parfum greu și dulce și mă gîndeam la o înmormîntare.

— Mă iei și pe mine ? E foarte cald și în curînd va fi ora mesei.

N-a așteptat să-i răspund, a deschis portiera și s-a așezat lîngă mine.

— Ai fost la poliție ?

— Adică la domnul ăla gras ? Da, am fost acolo, dar am plecat pe jos fiindcă vroiam să culeg flori.

— I-ai povestit tot ce știai ? De exemplu că i-ai văzut pe Monika și Lasse certîndu-se în bucătărie ?

„Cîrnăcior" îmi confirmase deja acest lucru, dar vroiam să verific.

— Bineînțeles !

Lena își înfundase obrazul între flori.

— Mi-aș dori să am flori din astea la înmormîntare, zise pe un ton melodramatic. Crezi că Monika o să aibă ?

N-am răspuns. Am pornit și am rulat încet. Un copil cam lugubru, mi-am zis, dar, poate, vîrsta era de vină.

— Ai văzut-o pe Monika în cursul petrecerii și în alt loc decît la masă ?

Lena îmi aruncă o privire scurtă.

— Crezi că „bîntuie" ?

Părea neliniștită.

— Să „bîntuie" ? Ce vrei să spui ?

— Da. Adică dacă vorbești rău despre morți, ei se întorc noaptea în casă.

— Nicidecum ! am zis agasat. Ajunge odată cu nebuniile astea ! Firește că sărmana Monika nu va veni să „bîntuie". Nu există fantome !

— Kalle era de altă părere, replică gînditoarea.

— Poate, dar eu susțin contrariul.

— Of, suspină ea, nu-i chiar așa simplu ! Și polițistul ăla e atît de prost ! M-a tratat ca pe un copilaș neștiutor.

— Atunci povestește-mi mie, am îndemnat-o, adăpostind mașina sub un gard înalt. Spune-mi tot ce

știi despre Monika și nu-ți fie frică ! Din păcate e moartă și nu se va întoarce niciodată. Nici ca fantomă, nici altfel. Dar, dacă o să-mi povestești ce ai văzut și auzit, vom reuși, poate, să-l prindem pe ucigaș și în privința asta nu trebuie să greșim. Gîndește-te doar ce înseamnă să fii acuzat degeaba și să stai ani întregi la închisoare...

— Vai, Ce oroare ! Polițistul cel gras a greșit vreodată ?

— Poate, am zis scurt. Eu te rog să-mi spui adevărul. Povestește-mi ce-ai văzut ! N-am să te cred dacă ai să-mi spui că un dragon verde cu ochii roșii a mîncat-o pe Monika.

— Vai, cum poți fi atît de prost ? Lena părea jignită. Știi bine că doar Kalle era cu dragonii. Oricum, eu am lipsit o vreme din grădină după masă. Am fost la desișul de liliac.

— De ce ?

Lena se înroși.

— Nu știam unde este toaleta și mi-era rușine să întreb. Băusem o sticlă de limonadă.

— Deci erai în spatele desișului de liliac ?

A aprobat dînd din cap.

— Nu voiam să fiu văzută, așa că nu m-am mișcat și am auzit-o pe Monika vorbind cu cineva de partea cealaltă a tufișului.

— Ce spunea ?

— Nu prea îmi amintesc, dar zicea că ea nu aparține nimănui și că nimeni n-o poate face să joace cum vrea el. Apoi a rîs și a jurat că altfel va spune totul.

— Și celălalt ! Ce-a răspuns ?

— Tăcea. Urmau să se întîlnească mai tîrziu la ponton.

— Ești sigură ? E foarte important !

— Bineînțeles că sînt sigură. Ea vroia un lucru, altfel vorbea. Trebuia să se întîlnească mai tîrziu la ponton, repetă Lena.

— Pe domn l-ai văzut ?

— Care domn ?

— Cu care vorbea Monika.

— N-am văzut pe nimeni.

— Ai povestit asta la poliție ?

— Nu, era jenant să spun de ce eram acolo. În plus, polițistul ăla avea mutră de idiot. Și nici nu-mi prea aminteam bine atunci. Mă enerva să vorbesc în fața magnetofonului ăluia. Crezi c-am făcut o greșeală ?

Am lăsat-o la capătul aleii care ducea spre casă. Gazonul de smarald era perfect. M-am întrebat dacă vînzătorul de mașini îl tunsese cu forfecuța de unghii, dar era pesemne o probă de perfecționism a Karinei.

— La revedere, zise Lena aruncînd buchetul de lăcrămioare.

— La revedere. Fii atentă și nu mai spune nimănui ce mi-ai povestit mie. S-ar putea ca vreun om rău să creadă că l-ai văzut pe cel cu care vorbea Monika și precis nu i-ar plăcea lucrul ăsta.

— Înțeleg, spuse Lena serios. Am văzut un film la televizor care se numea „Martorul anonim". Îngrozitor ! Era vorba de un băiețel martor al unei crime, pe care asasinul îl urmărea ca să-l ucidă și pe el.

— Bine, Lena, numai nu-ți lăsa imaginația s-o ia razna ! Nu vreau să mai povestești nimănui. Înțelegi, nu-i așa ?

Lena își puse un deget pe buze în semn de promisiune.

Poate ar trebui să-i fac un raport lui „Cîrnăcior"... mi-am zis.

Cînd am ajuns în dreptul casei lui Ellen, ea a apărut pe verandă și mi-a făcut semn. Am oprit și am coborît.

— Johan, a telefonat vînzătoarea ; de fapt, fiul ei.

— Aha, fiul vînzătoarei ! Cine e ?

— Nu-mi amintesc prea bine numele lui, dar l-am notat. Maică-sa a făcut o criză de calcul biliar și e în spital. Trebuie să te întorci la Stockholm.

Am înțeles : adio vacanță !

I-am mulțumit lui Ellen și m-am îndreptat spre casă rontăind un fir de iarbă.

Cu bagajele terminate și Cleo pe umăr, m-am dus s-o văd pe Catharina. Cleo se freca de picioarele ei făcîndu-se că nu mă cunoaște. Era modul ei de a-mi „mulțumi" că o lăsasem închisă în forja lui Lasse o noapte întreagă.

— Grăbește-te să te întorci ! Mi-e frică singură aici.

Ochii Catharinei exprimau îngrijorare.

— O ai pe Ellen, am încurajat-o.

— Ellen, sigur ! Doar nu crezi că dragonilor sau asasinilor le e frică de o doamnă fragilă de șaptezeci de ani !

— Mă întorc îndată ce pot. Trebuie doar să găsesc o altă vînzătoare.

Am sărutat-o pe nas, neîndrăznind s-o sărut pe gură.

— N-ai putea să mi-o lași pe Cleo ?

— Bineînțeles, deși nu vînează fantome. Oricum, e mai bine pentru ea să alerge pe cîmp după șoareci decît să stea închisă în magazin.

— O să-mi țină companie în locul tău.

— Drăguț din partea ta că mă compari cu o pisică.

— Vino repede !

Catharina își înfundă obrazul în blana moale a lui Cleo care închise ochii și începu să toarcă de plăcere.

XIII

— Vai, nu știu ce să fac! Ce zici, Axel?

Se întoarse spre soțul ei care părea total indiferent.

El nu răspunse, ridică doar din umeri privind în continuare strada.

Știa oare că privește cea mai veche stradă din Stockholm? Cu siguranță, nu.

— E o piesă destul de rară și prețul e foarte accesibil. Trei sute de coroane nu e prea mult pentru o gravură de aramă după Ehrenstrahl. În plus e înrămată și a aparținut contelui Leijonkula. Am obținut-o la o licitație la Fristadholm.

— Vreți să spuneți la palatul Fristadholm?

— Da.

— Atunci o iau. E valoroasă. Plătești tu, Axel?

Axel nu prea avea de ales. Cu o expresie de resemnare pe fața grosolană, căută banii.

Am înfășurat tabloul cu hîrtie cafenie. Carol al X-lea îmi aruncă o privire fugară înainte de a dispărea sub ambalaj. I-am înmînat pachetul lui Axel și am rămas din nou singur în magazin.

Am intrat în biroul meu și am deschis fereastra care dădea spre o curte din secolul al XVII-lea. Deși era doar zece, era deja cald, dar castanul bătrîn făcea un pic de umbră. Am scos o sticlă de

„rozé" din frigider și am turnat puțin într-un pahar de cristal cizelat. Am adăugat cîteva cuburi de gheață și m-am așezat în bătrînul meu fotoliu de piele.

În ziarele de seară : nimic nou. Monika surîdea pe prima pagină. „Asasinarea unui manechin celebru" titra cu litere groase unul, altul vorbea de „Crima Sfîntului Ion". „Dagens Nyheter" * era probabil mai bine informat, dar apărea a doua zi. Bîndu-mi cafeaua pe balcon, am remarcat și fotografia lui „Cîrnăcior" care avea o privire tristă.

Balconul e unul din motivele care mă determină să rămîn în acest apartament. E ca un cuib de rîndunică pe o stîncă, ca o punte de comandă pe un vas. Domină piața în care se află statuia Sfîntului Gheorghe răpunînd dragonul. În față, se află parcul Djurgarden și, de asemenea, întreaga panoramă a portului ; puteam urmări venirea sau plecarea vapoarele din și spre Finlanda.

„Cîrnăcior" fusese intervievat, dar nu spusese mare lucru. Nu pomenea despre vreo arestare iminentă, nici despre bănuieli speciale.

Mi-am mai turnat puțin vin.

În magazin nu era nimeni care să-mi tulbure meditațiile.

Aparent, micuța Lena descoperise ceva ; la fel și Monika, cînd spunea că „lucrul" era al ei și-l va obține „cu orice preț". Ce-mi spusese în cursul serbării ? Că două persoane prezente la petrecere știau cum a murit Kalle. Ea era una dintre ele. Cine era cealaltă ? Asasinul ? Totul părea mult mai complicat decît își închipuia „Cîrnăcior". Era prea simplu să

* Mare cotidian din Suedia.

crezi că Lasse o omorîse pe Monika într-un acces de gelozie. Asta era și dorința asasinului : să îndrepte bănuielile spre Lasse.

Dacă nu era vorba de furie și gelozie, care era atunci mobilul ? Un șantaj ? Împotriva cui și de ce ? Lennart Gren ? Poate ! Căsătorit cu o femeie bogată, ținea foarte mult la poziția lui în societate : director în întreprinderile socrului. L-ar fi dat afară dacă ar fi aflat de legătura lui cu Monika ? Pe de altă parte, era greu de crezut că Monika l-a sărutat întîi sub liliac pentru ca, apoi, să-l șantajeze Unde era comoara lui Kalle ? A găsit-o ucigașul și Monika vroia și ea partea ei ? Dar dacă comoara nu existase decît în imaginația lui Kalle ?

Am suspinat.

Cine ar fi putut să-mi dea mai multe informații despre amicii mei de la Movila Vrăjitorului ? Cunosc oare pe cineva care să știe totul despre toată lumea ? mă întrebam.

De ce să cauți în altă parte ceea ce ai la îndemînă ? „Quid" era peste drum. „Quid" era unul dintre numeroșii mei colegi de pe Strada Veche. Avea o memorie enciclopedică și-i cunoștea pe toți oamenii importanți din societate, mai ales pe cei pomeniți în enciclopedia socio-biografică „Quid". Ar trebui să precizez că ceea ce știa el se referă la lucruri aflate „alături" de versiunea oficială. Oamenii constituiau pasiunea lui, după antichități, evident. Poate o invitație la dejun îi va împrospăta memoria.

Era aproape amiaza. Am pus anunțul „Vin imediat", am încuiat ușa și am traversat la el.

Cînd am intrat, Erik citea instalat în fotoliul lui favorit, Ludovic al XVI-lea. Era, ca de obicei, foarte elegant.

— Salut, bătrîne !

A pus cartea de-o parte și s-a ridicat.

— Îmi face plăcere să te revăd. Doamna Brandt mi-a spus că ești în vacanță.

— S-a îmbolnăvit, săraca, și a trebuit să mă întorc. Am venit să te invit la masă. Ce-ai zice de niște sardine la grătar și un rasol „Newburg" la restaurantul Cattelin ?

— Mă ispitești, zise Erik punîndu-și haina. Înainte însă vreau să-ți arăt o mică minunăție : o comodă Roccoco de-o finețe cum n-am mai văzut.

M-am apropiat să privesc mai bine : furnir de culoarea mierii, închis la nuanță, așezat „în cruce" într-un desen cu efect îngrozitor, dar garniturile de bronz erau frumoase.

— Greu de spus, am ezitat, dar sertarele marcate clar cu baghetă de bronz sînt puse frumos în valoare. E destul de veche, poate de pe la 1750 ; fiindcă e la tine și fiindcă e frumoasă sînt sigur că va ajunge la o persoană „foarte bine".

Erik a aprobat încîntat.

— Corect. Vino să-ți arăt ceva ! Trase un sertar și-mi arătă cele trei litere înscrise pe el : „C.L.N.".

Dacă aș fi avut pălărie, mi-aș fi scos-o în semn de respect : Christian Linning, unul dintre cele mai vestite nume în istoria mobilei.

— Vezi, chiar și-n cele mai modeste locuri pot să apară „ouă de aur".

Puțin mai tîrziu ne așezam la masă la Cattelin, în fața unui platou cu sardine marinate, pîine de casă și vin alb sec.

După ce chelnerul își notă și comanda de rasol de homar și aduse o a doua carafă de vin, Erik mă privi mirat.

— Știu că sînt extrem de simpatic și fermecător dar, de fapt, de ce m-ai invitat la dejun ? Sîntem concurenți, totuși.

Rîse.

— Ai citit, poate, în ziare relatarea despre asasinatul din noaptea de Sfîntul Ion.

Aprobă.

— Să nu-mi spui că ești amestecat în afacerea asta ! Erik mimă spaima. În curînd nu se va mai găsi nici un cadavru fără să fii și tu pe-acolo. O s-o sfîrșești rău !

Am oftat :

— Ai dreptate, dar n-o fac dinadins. Am impresia că aduc moarte și necazuri cum scot nasul pe afară.

— Înțeleg : cine se aseamănă se adună !

— În orice caz, am luat parte la acea petrecere de Sfîntul Ion. Acolo se afla o fată care a fost asasinată într-un mod destul de crud. Cineva a lovit-o cu o piatră, de la spate.

— Clasic, presupun.

— Așa-i. Acum poliția și-a băgat în cap că vinovatul este un fost coleg de clasă de-al meu.

— Dacă ar fi să spun ce gîndesc, aș remarca faptul că nu ești prea grijuliu în alegerea prietenilor.

— Am spus că poliția pretinde, adică crede. În cazul de față „Poliția" este tot un fost coleg de clasă.

— Să-ți spun drept, întotdeauna am avut unele bănuieli în ceea ce te privește. Acum mi le confirmi, adăugă Erik turnîndu-și vin.

— Intenționez să fac și eu o mică anchetă...

— Oh, nu ! Vei fi și tu asasinat ori, în cel mai bun caz, inculpat.

— Sînt sigur că poliția greșește. O simt, deși n-am nici o dovadă. Caut un fir conducător.

— Și crezi că bătrînul Erik ți-l va furniza vorbindu-ți despre oamenii aceia, prietenii tăi cei ciudați.

—Nu chiar, am zis ușor jenat, pentru că era exact lucrul pe care-l așteptam de la el. Dar, dacă ai ști ceva despre ei, m-ai ajuta foarte mult. Tu cunoști perfect pe toată lumea din Stockholm.

— Nu numai din Stockholm, dragul meu. De ce această modestie bruscă în ce mă privește ?!

— De altfel, în afacerea asta nu-i amestecat decît un singur om din Stockholm și din împrejurimi. Un director : Gren, Lennart Gren, dacă asta-ți spune ceva. Are probabil o situație foarte bună, judecînd după bijuteriile soției.

— Hm, nevastă-sa e înaltă, frumoasă și răspunde la numele de Karin ?

— Exact.

— Tocmai așa mă gîndeam și eu. Erik se lăsă pe spate în fotoliu. Exact ce gîndeam și eu ! Nu-l cunosc pe domnul Gren în persoană, ci doar pe socrii lui. Adică părinții lui Karin. Ai auzit de „Auto-Lasse" ?

Am aprobat.

— Asta-i tatăl. Bogat ca Cressus, cu sucursale în toată Suedia. Are exclusivitate la toate mărcile rentabile, are buzunarele pline de acțiuni în Elveția și Portugalia.

— Asta-i deci tatăl Karinei.

— Asta e. Soțul ei, Lennart, a început ca vînzător. A întîlnit-o pe Karin în magazin, pe cînd aceasta își făcea stagiul. E fiică unică și unică moștenitoare. Lennart a flirtat cu fata prin spatele rafturilor cu piese de schimb și bătrînul s-a înfuriat.

N-o trimisese la o școală particulară în Elveția, nu-i plătise lecțiile de pian la Viena ca să ajungă în brațele unui mic angajat. Fata însă a obținut ce-a vrut și acum ginerele conduce „Societatea" și se descurcă foarte bine. Crezi că el este asasinul ?

— Nicidecum ! Voiam doar să încep cu o persoană pe care credeam că o cunoști. Nu mai știi nimic despre el ?

— Ghinionul lui ! Erik zîmbi ironic.

— Ești îngrozitor de cinic.

— Da, dar sincer. Cu o sinceritate bine dozată ajungi departe. Lasă-mă să mă gîndesc. Mă întreb dacă nu a avut niște probleme conjugale acum cîțiva ani ? Ba da, dar socrul l-a chemat la ordine și de atunci s-a liniștit. În locul lui aș fi făcut la fel, căci bătrînul e capabil să-l dea pe ușă afară, fără ezitare. Poți să fii sigur că au făcut un contract de căsătorie care nu-i oferă ginerelui nici o șansă.

Erik zîmbi încîntat de această idee.

— Cred că n-am să te mai deranjez întrebîndu-te și de alții, am zis aprinzîndu-mi o țigară, deși fata ucisă...

— Interesant, am vorbit despre ea chiar aseară. Un bun prieten o cunoaște foarte bine. Spunea că era foarte frumoasă și talentată. Cîștiga mulți bani ca manechin aici și în străinătate, mai ales în Germania. Însă era periculoasă.

— În ce fel ?

— N-avea nici un scrupul și-i juca pe bărbați cum voia ea, mai bine zis carnetele lor de cecuri. Nu trebuia să te apropii prea mult de ea, mai ales dacă erai căsătorit.

— De ce ?

— Dacă te apuca, nu-ți mai dădea drumul.

Apoi ne-am pierdut în poveşti despre colegi şi amici comuni.

Una peste alta, nu eram deloc nemulţumit de dejun. Contururile începeau să se mai clarifice. Destul ca să înţeleg că puteau exista şi alte mobiluri, nu numai amorul propriu rănit al lui Lasse. Lennart Gren avea numai de cîştigat şi nimic de pierdut rămînînd în „hăţurile conjugale". Monika era oare atît de dură încît să încerce un şantaj împotriva amantului ? Poate era îndrăgostită de el şi voia să se mărite ? În ambele cazuri, el avea nevoie de bani. M-am gîndit la inelul Karinei şi la vizita rapidă a lui Lennart la mine în magazin.

Şi Karin putea fi interesată de dispariţia Monikăi, dacă Lennart o iubea atît de tare, încît să vrea să divorţeze.

Am oftat : înseamnă că încă două persoane aveau motive s-o ucidă pe Monika, motive tot atît de serioase ca ale lui Lasse. Treaba devenea din ce în ce mai încîlcită. De ce m-aş băga ? Plătim impozite ca să avem poliţie şi judecători ! Deci ei trebuie să-şi bată capul. Dar era vorba de viaţa şi viitorul lui Lasse şi, dacă „Cîrnăcior" rămînea acela care să hotărască, prietenul meu n-avea nici o şansă. Nu puteam să accept acest lucru. Trebuia să-l ajut pe Lasse ! Dar cum ?

Peste drum se deschise o fereastră şi o rază de lumină traversă încăperea făcînd să strălucească tabloul de deasupra patului.

Să trecem la esenţă ! Teoretic, puteau fi tot atîţia vinovaţi cîte persoane în putere participaseră la petrecerea de la Lasse. Cîţiva puteau fi totuşi excluşi. De exemplu, Ellen Borg şi zîmbetul ei amabil. Era greu să ţi-o imaginezi omorînd femei tinere. În plus,

suferea de picioare și folosea adesea bastonul, iar asasinul a trebuit să acționeze rapid după comiterea crimei. Dacă ora faptei corespunde celei indicate de doctor, asasinul abia ar fi avut timp să revină de la ponton înainte de a începe „procesiunea" spre plajă. Apoi e și Catharina, vecina mea cea blondă. Nu știam prea multe despre ea : era profesoară de educație fizică și probabil alerga foarte repede, dar, din cîte înțelesesem, nu-i cunoștea pe ceilalți.

Pe Lena am eliminat-o din start.

Rămîneau acordeonistul norvegian și Göran Vestberg, inginerul de mine care, aparent, o cunoscuse foarte bine pe Monika.

E oare posibil ca acordeonistul să se ducă la un rendez-vous cu intenția de a ucide ? El era vedeta petrecerii. Ar fi fost suficient ca cineva să-și dorească un vals și atunci toată lumea i-ar fi sesizat absența. Pe deasupra, cred că e și prea vîrstnic pentru a fi avut relații sentimentale cu Monika, deși în acest domeniu nu se știe niciodată.

Göran Vestberg, inginerul de mine, era și un geolog pasionat. După toate aparențele, avea preocupări similare cu ale lui Kalle, chiar dacă, poate, Kalle avusese mai mult noroc. Mă gîndeam la jumătatea aceea de hartă pe care o găsisem în borcanul cu dulceață, la Catharina. Dacă...

M-am ridicat și am început să mă învîrt prin cameră. Poate nu era vorba de o crimă pasională ?! Poate nici Lasse nici Lennart nu erau amestecați. Dacă, pur și simplu, Göran Vestberg descoperise taina comorii lui Kalle ?

S-ar putea presupune că zăcămîntul lui Kalle era destul de prețios pentru ca bătrînul să fie spionat.

Oare Göran Vestberg era „fantoma“ care se ascundea în pădure pentru a descoperi secretul bătrînului ? Această ipoteză ar putea explica teama lui Kalle și ascunderea hărții în dulceață și chiar, în ultimă instanță, cauza morții acestuia. Mi-l imaginam pe Göran încercînd să-l silească pe Kalle să-i spună ascunzătoarea planului. Vedeam cearta dintre ei și pe Kalle prăbușindu-se cu capul de treptele de piatră. Îl vedeam pe Göran venind după înmormîntare, calm, și scotocind în căutarea hărții. Dar asta nu explica prezența crucii încîrligate descoperite de Lasse. De fapt, pentru ce ar fi avut Vestberg nevoie de plan dacă cunoștea amplasamentul zăcămîntului ? Dar ar putea explica aluziile Monikăi : la dineul de la Ellen aceasta spusese că există un motiv precis al vorbăriei despre fantome. Și, dacă Monika și Göran erau mai mult decît simpli vecini, s-ar putea trage concluzii interesante. Lena o auzise de Sfîntul Ion spunînd că vrea acel „lucru“ și că nimeni „n-o s-o joace pe ea“. Voia oare partea ei din prada lui Göran ? Credea oare că Göran a găsit „comoara“ lui Kalle ? Era oare acesta motivul pentru care fusese asasinată ? Știa prea multe sau cineva credea că știe prea multe ? Era poate o nebunie, dar trebuia verificată.

Am luat cartea de telefon pentru a examina diferite soluții.

Am găsit !

Va fi oare acesta firul care va duce la dezlegarea enigmei prin labirintul întunecat în care pîndește asasinul ?

Rar și metodic, am format numărul.

XIV

— Domnule Homan, sper că înțelegeți situația mea, spuse domnul în gri, aprinzînd o țigară de foi.

— Bineînțeles, dar nu uitați că este vorba de o crimă !

— Credeam că de treburile acestea se ocupă poliția... Înțeleg că sînteți neliniștit pentru amicul dumneavostră, totuși noi nu putem furniza oricui informații despre clienții noștri. Sper că mă înțelegeți.

— Nu vreau detalii, doar ora, numele și locul.

Directorul laboratorului de analize geologice părea iritat :

— Mă întreb dacă ați înțeles bine ce v-am spus. Noi nu putem da acest gen de informații. Să presupunem că dumneavoastră și o altă persoană ne-a trimis cîteva probe de roci pentru a fi analizate. Găsiți că ar fi corect din partea noastră să vă furnizăm informații ? Să vă spunem cine ne-a trimis probele, unde au fost prelevate rezultatele analizelor ?

— Înțeleg foarte bine această problemă. Și găsesc normal să nu dezvăluiți oricui secretele firmei. Dar nu uitați, este o chestiune de viață și de moarte. Trebuie demascat un asasin.

— În acest caz, aveți obligația de a informa poliția. Bineînțeles, dacă poliția ne va cere, arhivele noastre îi vor sta la dispoziție.

Nu puteam să insist mai mult. Probabil credea că nu-i spusesem tot adevărul și că încercam să-i sustrag informații.

— Înțeleg ! Doar că poliția l-a găsit pe asasin.

Și era adevărat. „Cîrnăcior" dăduse lovitura. Titlurile ziarelor de aseară anunțau „Artist cunoscut, inculpat pentru crima din noaptea Sfîntului Ion", „Asasinul Monikăi a fost arestat".

Am cumpărat ziarele și am citit în fugă articolele. Nu erau prea multe date concrete, dar Lasse fusese arestat. „Cîrnăcior" nu făcea comentarii, dar lăsa să se înțeleagă că poliția, deși presată de timp, se descurcase de minune.

După masă, la șase, am ajuns la Ellen. Era în curte. S-a ridicat de pe fotoliu și mi-a ieșit în întîmpinare :

— Johan ! Ce surpriză, nu te așteptam atît de repede. Cred că ai aflat noutatea !

Am scos din portbagajul mașinii o valiză și cîțiva saci de plastic. Catharina își făcu apariția cărînd o găleată plină cu cartofi. Părea nefericită, dar văzîndu-mă, fața i se lumină într-un surîs generos.

— Salut, Johan ! Văduva ofițerului și-a revenit sau ai găsit altă vînzătoare ?

— Din nefericire, nu, așa că am închis magazinul. Comerțul cu antichități trece printr-un sezon mort, de-abia reușesc să acopăr salariul unei vînzătoare. În fond, n-are importanță, oricum voiam să mă reîntorc acum, cînd Lasse este inculpat.

— Săracul băiat, spuse Ellen, plină de compasiune. Are reacții violente și nu făcea o pereche potrivită cu fata aceea... Rămîi să cinezi cu noi, nu-i așa, Johan ? Cred că ești obosit după drum.

Nu aşteptă răspunsul meu şi dispăru în bucătărie.

— Cu plăcere, chiar îmi este foarte foame. Să-mi las bagajele şi să mă spăl un pic.

— Johan, aşteaptă, vreau să-ţi spun ceva !

Catharina puse găleata cu cartofi pe scară şi se îndreptă spre mine. Părea foate nefericită.

— Ce ţi s-a întîmplat ? Ai văzut fantomele prin casă ?

Nu răspunse şi, plîngînd în hohote, se aruncă în braţele mele.

— Micuţa mea, ce se întîmplă ? Din cauza lui Lasse ? Nu te nelinişti, totul se va aranja. Poliţiştii s-au înşelat.

— Nu din cauza lui, răspunse printre hohote de plîns... Cleo...

— Cleo ?

— Da, a dispărut.

Mi-a simţit imediat încordarea şi plînsul i s-a înteţit.

Vulpea, m-am gîndit, o vulpe a înhăţat-o.

— Cînd a dispărut ?

— Azi dimineaţă. N-am mai văzut-o de azi dimineaţă. A mîncat cîteva sardele şi s-a aşezat pe scară, la soare. Cînd am ieşit, dispăruse. Sînt extrem de dezolată. Ştiu cît ţineai la ea.

— Linişteşte-te ! O să vezi, situaţia nu-i chiar aşa de dramatică. (O consolam mîngîindu-i părul.) Poate e într-o plimbărică prin împrejurimi şi o să revină cînd o să i se facă foarte foame.

Dar nu eram atît de optimist pe cît voiam să dau impresia. Viaţa la ţară era o premieră pentru Cleo care nu bănuia pericolele pădurii. Acasă mai dispărea uneori cîte o zi întreagă, dar a doua zi dimineaţă o regăseam totdeauna pe balcon. Nu, nu putea fi de-

cît o vulpe, o nenorocire nu vine decît rareori singură. Dar rămînea un licăr de speranță și în posibilitatea ca ea să se reîntoarcă acasă.

Cu inima plină de presimțiri sumbre, am luat-o spre casă pe poteca îngustă care șerpuia printre ierburi înalte.

— În sănătatea voastră, prieteni ! ne ură Ellen ridicînd paharul cu bere. Johan, nu te neliniști pentru Cleo. O să găsească ea drumul spre casă cînd o să aibă poftă de lapte. Am avut pisici care au dispărut cu săptămînile, dar totdeauna au revenit.

Poate altele, dar nu Cleo. Cleo era o domnișoară de oraș care înainte de a veni aici nu cunoscuse nici măcar un parc. Cafeaua am băut-o în living. Ellen își luă andrelele și începu să împletească, iar Catharina își exersa talentul de croitoreasă. Totul părea foarte idilic. Nimeni n-ar fi crezut că fusesem martorii unei crime. Ellen, parcă citindu-mi gîndurile, își puse împletitura pe genunchi și mă fixă cu o privire tristă.

— Johan, crezi că Lasse e vinovat ? Trăiește aici de atîția ani și eu cred că-l cunosc destul de bine. Totdeauna s-a purtat atît de prevenitor cu mine. Pare atît de calm și echilibrat și atît de absorbit de tablourile lui. E de necrezut.

— Sînt de acord cu tine. Am crescut împreună, am fost și în aceeași clasă, la școală... Dar despre ceilalți ce știm ?

— Cine altcineva ar putea fi ? întrebă Catharina rupînd o ață cu dinții.

Stătea aplecată deasupra lămpii și părul ei blond căpăta o strălucire aparte în lumină.

— Într-adevăr, asta e întrebarea. Ellen, ar trebui să știi răspunsul. Îi cunoști mult mai bine de-

cît noi pe toți cei care au participat la petrecere. Ți-ai făcut vreo părere ?

— Deși am reflectat mult ,totul mi se pare neclar. În noaptea aceea cu toții ne-am foit neîncetat și oricare dintre noi ar putea fi asasinul.

— Bineînțeles, aprobă Catharina. Dar să ne concentrăm asupra „sfertului de oră" critic. Începînd cu ora unu și un sfert, cînd am văzut-o pe Monika pentru ultima oară și pînă în jur de unu și jumătate, ora morții după afirmația medicului. Cred că asta ne va ușura căutarea, nu ?

— Depinde, am zis turnînd un strop de smîntînă în cafea. Eu, unul, știu că eram împreună cu Lena, undeva pe lîngă casă. Cred că dacă am fi în situația de a fi bănuiți, ne asigurăm alibiuri reciproce.

— Cred că sînt ultima cu care a vorbit, spuse Ellen. Stăteam pe scara hambarului și Monika părea veselă și nepăsătoare. Vorbea și rîdea cu dezinvoltura obișnuită. Nu mi-a dat impresia că s-ar fi simțit amenințată sau că i-ar fi frică de ceva. Din contră, părea extrem de bine dispusă. M-a întrebat cît e ceasul și, țin minte, era exact unu și un sfert. Atunci mi-a spus — iar cuvintele ei le-am reprodus exact polițiștilor — că are o întîlnire cu cineva pentru a primi un mic cadou, dar că se întoarce imediat. După plecare ei a apărut Catharina și ne-am pus la taclale. Deci, poți să ne excluzi și pe noi.

— Asta e norocul vostru, doar figurați în capul listei suspecților !

— Știi ce nu înțeleg ? interveni Catharina. Dacă Lasse este asasinul, de ce ne-a cărat după el la lac ? N-are nici o justificare. Dacă eu aș fi ucis pe cineva, n-aș fi avut nici un interes ca toată lumea să vadă cadavrul.

Ellen rămase tăcută.

— Mă întreb, spuse ea într-un tîrziu, dacă nu există o explicație. Lasse părea foarte îndîrjit în dorința lui de a ne duce la marginea lacului. Poate o văzuse pe Monika plecînd cu alt bărbat. Să fi vrut să încerce demascarea celor două turturele? Vă dați seama ce se întîmpla dacă îi întîlneam pe Monika și pe adoratul ei?

— Asta ar însemna că nu Lasse este asasinul, conchise Catharina încetișor.

— Exact.

Ellen ne mai turnă în cești puțină cafea.

Pierdut în gînduri, m-am tras de lobul urechii drepte. Un tic care-mi revine adesea cînd mă concentrez.

— Deci, cine a ucis-o pe Monika? Asasinul a avut o șansă extraordinară. O întîlnește pe Monika pe malul lacului, cu puțin înainte de unu și jumătate, o omoară și se îndreaptă repede spre casă. Pajiștea pînă la lac, lipsită de copaci, oferă o panoramă largă. Dacă venea spre noi, l-am fi văzut. Deci a reușit să revină destul de repede în casă pentru a merge împreună cu noi pe malul lacului să descoperim crima.

— Dacă vă excludem pe tine și pe Lena, începu să calculeze Ellen, apoi pe Catharina, pe mine și bineînțeles pe Lasse, nu mai rămîn decît Karin, Odd, Lennart și Göran Vestberg. La vîrsta mea, mai pricep și eu ceva din ale lumii. Cînd ai ochii și urechile bune, e simplu să pui cap la cap niște lucruri.

— Crezi că Lennart și Monika...? întrebă Catharina.

— Da, aprobă Ellen cu un aer trist; nu părea prea încîntată la ideea că secretul nu-i mai aparţinea.

— Am simţit eu, spuse Catharina. E de crezut că nu şi-a dat seama şi Karin?

— Cine spune asta? Din glasul lui Ellen răzbătea amărăciunea. Bineînţeles că ştia. Dar ăsta nu e un motiv să te văd tulburată.

— Vrei să spui că Lennart ar fi amestecat...

— N-am afirmat aşa ceva, tot ce vreau să ştiu este unde se găsea Lennart în timpul sfertului de oră cînd Monika a fost asasinată. Asta, plecînd de la presupunerea că asasinul a reuşit un dus-întors rapid. În ceea ce-l priveşte pe Lennart, cred că pentru el povestea cu Monika ajunsese prea departe. El avea nevoie de distracţie — o parteneră pentru o vară — dar Monika îşi dorea căsătoria... Îl cunosc pe Lennart. Nu cred că ar părăsi postul lui căluduţ de la Stockholm pentru nimic în lume. Căci, aflînd o poveste ca asta, socrul lui n-ar fi ezitat o clipă să-l dea afară.

— Mai degrabă o crimă decît o scădere bruscă a salariului? am întrebat pe un tot ezitant. Îmi revenise în minte ce-mi povestise Eric despre firma „Auto-Lasse" şi pasul greşit a lui Lennart.

— Poate n-a fost nimic premeditat şi s-a lăsat purtat de impulsul momentului. Poate şi Monika l-a provocat, cine ştie, murmură Ellen. E doar o supoziţie.

— Dacă Monika era de o natură atît de pasionată, se interesă Catharina, nu vi se pare normal să presupunem că şi alţii erau în vizorul ei? Odd sau Göran?

— Nu, nu cred, decise Ellen. Nu era genul de femeie care aleargă după toţi bărbaţii. Doar atunci

cînd părea rentabil pe termen lung. A apărut aici acum cîțiva ani, cînd Lasse începuse să se descurce binișor cu toblourile. O întîlnise la una din expozițiile lui, Stockholm. Dar ea a realizat destul de repede că nu-i prea amuzant să trăiești într-o pădure, chiar dacă poți voiaja destul de des la Stockholm sau în străinătate. Lasse îi pretindea să fie ca o sclavă la picioarele lui, contemplîndu-i geniul și talentul. Apoi a apărut Lennart, dar se pare că Monika n-a înțeles că banii erau ai lui Karin și că tatăl ei era cel care dirija firma.

Nu le-am spus nimic de Göran Vestberg și de îndoielile mele asupra relațiilor lui cu Monika. Dar, dacă Ellen avea dreptate și pe Monika n-o interesa decît situația materială a partenerilor, atunci bănuielile mele puteau fi justificate. Dacă Göran găsise comoara lui Kalle, era și normal ca Monika să-și pretindă partea.

— Poate a fost una dintre fantomele lui Kalle, am încercat în glumă.

Ellen nu aprecie remarca mea. Mă privi cu un aer sever :

— Nu glumi cu lucrurile acestea ! mă avertiză mînioasă.

— Bineînțeles, iartă-mă. Am avut o zi destul de grea și oricît am lungi discuția nu cred că vom descoperi asasinul... Mă duc să fac un tur. Poate o găsesc pe Cleo.

— Vin cu tine, se oferi rapid Catharina. Mă simt vinovată de dispariția ei. Trebuia s-o fi păzit mai bine.

— Nu e vina ta. Doar nu poate fi supravegheată neîncetat. Dacă o cunosc bine, acum e în fața ușii așteptîndu-și sardelele.

— Dumnezeule, se precipită Ellen. Mi-a ieşit complet din minte să-ţi spun că ai primit o scrisoare. O găseşti pe comodă. Te rog, ia şi ziarele lui Lasse! Poştaşul a hotărît să lase la mine ziarele şi corespondenţa pentru Lasse.

M-am dus să iau ziarele. Dintre ele căzu un plic brun, dreptunghiular. M-am aplecat să-l ridic. „Domnişoara Monika Henriksson". Adresa şi codul poştal erau bătute la maşină.

Dar mai era ceva, jos, în colţul stîng, cu litere mari: numele expeditorului: „Laboratorul de analize geologice, Birger Jarlsgatan 35, Stockholm".

XV

Iute ca fulgerul am ascuns plicul printre ziare. Nu știu la ce mă gîndeam luînd scrisoarea altcuiva. Scrisoarea adresată unei moarte. Dar trebuia s-o citesc. Putea să confirme una din teoriile mele, să îmi arate drumul. Căci erau prea multe posibilități. Dacă Monika se adresase laboratorului de analize geologice însemna că știa despre zăcămîntul lui Kalle și că într-adevăr exista o comoară. Scrisoarea de la Stockholm trebuia să conțină confirmarea îmbogățirii sale. Numai că vestea sosise un pic prea tîrziu. Dar scrisoarea putea de asemenea să-l disculpe pe Lasse, scoțînd la iveală și alte mobiluri decît gelozia în această poveste. Implicit, și moartea lui Kalle putea fi privită din alte unghiuri. Poate nu se rezuma totul la o banală căzătură pe scara pivniței și o rană la tîmplă. Și Monika fusese ucisă printr-o lovitură la tîmplă. Nu știam mare lucru despre asasini și comportamentul lor, dar nu folosesc ei totdeauna aceeași metodă? Dacă ai început cu otravă, apoi cu otravă continui.

I-am urat noapte bună Ellenei și am plecat cu Catharina spre casele noastre. Mergeam în tăcere, gîndindu-mă la noua situație creată de scrisoarea adresată Monikăi. Catharina interpretă tăcerea mea

ca un reproș adresat lipsei ei de prevedere în paza lui Cleo.

— Johan, nu ești supărat, nu-i așa ?

Îi vedeam fața în lumina blîndă a amurgului. Din tufele care înconjurau căsuța joasă se insinua parfumul caprifoiului. Cu ochi umezi și buze tremurinde încerca să-și stăpînească plînsul.

— N-am făcut-o intenționat, murmură ea. A dispărut ca prin farmec.

— Nu te neliniști. Cleo m-a mai părăsit și altădată. Gata, acum la culcare, iar mîine dimineață te aștept să bem cafeaua împreună.

M-am apropiat de ea și, ca răspuns la sărutul părintesc pe frunte, m-a îmbrățișat, sărutîndu-mă. Aș minți dacă n-aș spune că mi-a făcut mare plăcere deși, mărturisesc, gîndurile mi-erau doar la scrisoarea Monikăi.

— Noapte bună, Johan, șopti. Somn ușor ! și dispăru în casă.

În timp ce căutam cheia, pitită ca de obicei pe prima treaptă a scării, mă gîndeam că și Ellen văzuse scrisoarea. Trebuia neapărat ca a doua zi dimineața s-o pun la loc. Poate chiar și „Cîrnăcior" o să afle că scrisoarea Monikăi a dispărut. Dar asta să mă împiedice oare s-o deschid ? Mă gîndeam la toate romanele de aventuri în care banditul, curios se afle secrete nobile, desfăcea scrisorile cu ajutorul aburului. Mă întrebam cum ar trebui procedat pentru ca nimeni să nu bănuiască nimic. Și dacă plicul se mototolea datorită aburului ? Am băgat în priză un reșou pe care am pus cratița cu apă, așteptînd ca aburul să-și facă datoria. În zadar. Plictisit, am luat un cuțit și l-am introdus încetișor la marginea plicului, desfăcîndu-l cu ușurință.

„Domnișoară Monika Henriksson, ca răspuns la scrisoarea dumneavoastră din 25 mai 1973, conținînd o probă de rocă și rugămintea de a fi analizată, vă informez că eșantionul respectiv nu conține nici cupru, nici fier. De altfel, n-a fost pus în evidență nici un alt component cu valoare comercială. Factura vă va fi trimisă ulterior. Din partea laboratorului de analize geologice, Gunnar Svensson."

Cu scrisoarea în mînă m-am așezat încetișor pe un scaun. Tot eșafodajul deducțiilor mele se construise în jurul ipotezei că Monika aflase de comoara lui Kalle și că cel care o asasinase n-avea nici cea mai mică intenție de a împărți bogățiile cu ea. Dar comoara se dovedise a fi doar praf în ochii lumii, nu acoperea nici măcar banii cheltuiți pe analize... Totuși, eram obligat să plec de la propriile mele ipoteze. Singurul fapt cert era că Monika trimisese o probă de rocă laboratorului și că analiza îi demonstrase lipsa de valoare comercială. Dar Monika n-ar fi trimis niciodată o probă la analiză dacă n-ar fi fost convinsă de valoarea ei. Iar scrisoarea către laborator fusese expediată doar cu cîteva zile înaintea morții lui Kalle. Să fie o simplă coincidență ?

Am împăturit cu grijă scrisoarea și am pus-o în plicul pe care l-am lipit la loc. M-am așezat pe scară, în fața casei, cu o sticlă de bere la îndemînă. Soarele apusese, dar încă era lumină ca ziua. Pe ce s-ar baza o construcție logică ? Gelozie plus șantaj plus comoara lui Kalle. Apoi misterul care învăluia moartea lui Kalle și asasinatul Monikăi. Nu trebuia uitat că în noaptea în care fusese asasinată toți invitații misunaseră care încotro și că,

de la o numită oră, era dificil de știut ce făcuse fiecare dintre noi. Dacă luam ca sigură ora unu și jumătate pentru decesul Monikăi, asasinul ar fi avut maxim cinci minute pentru a acoperi distanța de 300 metri dintre lac și curte, pentru ca apoi, împreună cu toți ceilalți, să se reîntoarcă pe malul lacului. Logic, pentru fiecare mobil apăreau posibili candidați ; gelozie : Lasse, Lennart și Göran Vestberg ; șantaj : cel puțin Lennart presupunînd că Monika l-ar fi presat să divorțeze ; comoara : aici apărea „geologul amator" Göran. Nu trebuia uitat nici faptul că Monika amenințase să dezvăluie secretul morții lui Kalle și nici că aștepta sau pretinsese un cadou de la un necunoscut, probabil chiar asasinul. Faptul că Monika trimisese o probă de rocă la analizat ducea la concluzia că descoperirea lui Kalle era prețioasă, cel puțin din punctul ei de vedere. Parcă începeau să se limpezească lucrurile. Să-l luăm de exemplu pe Göran Vestberg. În cursul uneia din expedițiile lui prin pădure l-ar fi zărit pe Kalle și ar fi aflat de existența zăcămîntului. Să presupunem în continuare că l-ar fi omorît pe Kalle simulînd un accident. După înmormîntare s-a apucat să cotrobăie prin casa lui Kalle în căutarea unor dovezi. Să presupunem că Monika, care la un moment dat avusese o legătură cu Göran, bazîndu-se pe ce știa, reușise să-și formeze o părere ; bineînțeles, aflase și ea de comoara lui Kalle ; întîmplător îl văzuse pe Göran prelevînd probe de roci, ocupație însă normală pentru orice geolog. Crezînd că o dat lovitura, trimite probele la analizat și îl amenință pe Göran că-l denunță în cazul în care nu vor împărți comoara. În asemenea perspectivă Lena o auzise decla-

rînd că-și dorea „proprietatea". „Proprietatea" nu putea să însemne decît zăcămîntul, comoara.

Destul de mulțumit de concluziile mele, am strivit mucul țigării sub talpă. Deodată, un țipăt pătrunzător sfîșie liniștea pădurii. Probabil un iepure ; un iepure înhățat de o vulpe. Țipătul se repetă, parcă mai apropiat. Dacă e Cleo ?

M-am ridicat în grabă și am luat-o la fugă pe cărare. Printre copaci lumina se filtra din ce în ce mai slab. Cărarea făcea o mică curbă urcînd apoi spre lac : locul crimei. Rădăcinile pinilor erau lunecoase și mai tot timpul cădeam. M-am oprit, inima îmi bătea nebunește, iar respirația mi-era șuierătoare. N-avea nici un rost să continui alergarea pe orbecăite. Țipetele încetaseră. Desigur, n-avea cum să fie Cleo. Poate vulpii i se făcuse frică și iepurele reușise să scape. Trăgîndu-mi sufletul, mă pregăteam să mă reîntorc cînd deodată am auzit niște zgomote ciudate care veneau dintre copaci, puțin în dreapta mea. Parcă cineva spărgea pietre cu un ciocan. Am încercat să mă apropii încetișor trecînd peste un copac căzut la pămînt, dar am alunecat dislocînd cîteva pietre. Loviturile de ciocan se opriră imediat și am văzut o lumină dispărînd în pădure. Iar fantomele lui Kalle ? Am surîs, dar nu cu toată inima. Desigur, nu-i același lucru să conversezi despre fantome instalat comod pe canapeaua lui Ellen și să te trezești noaptea în pădure față-n față cu ele.

Deodată, am realizat că cineva se îndrepta spre mine în fugă. M-am ascuns după o stîncă. Inima îmi bătea nebunește și urechile îmi țiuiau. Pur și simplu mi-era frică. Niciodată n-am considerat că

aș avea disponibilități de erou. Totdeauna am apreciat mult mai mult plăcerea estetică oferită de antichitățile mele decît violența luptei. Pe neașteptate, dintre copaci, apăru în fața mea o ființă îmbrăcată în alb. Nu avea cap ; în locul lui era o lumină puternică. Stafia dispăru la fel de brusc cum apăruse și doar freamătul vîntului printre ramuri mai tulbura liniștea.

Cu mintea plină de întrebări, m-am îndreptat spre casă. Nu credeam în fantome sau apariții supranaturale, dar îl înțelegeam pe Kalle dacă i s-a întîmplat ce pățisem eu în seara asta. Era lugubru chiar și pentru un citadin cinic și cu mintea limpede ca mine Bineînțeles, s-ar putea să fi fost unul dintre băieții din sat amator de distracții. O să povestească peste tot cum a reușit să-l sperie pe tipul din Stockholm. Reconfortat de ideea asta mi-am continuat drumul spre casă cu un pas mai ușor !

Din păcate, Cleo nu mă aștepta pe treptele scării. Dar ceva se întîmplase, cineva fusese în bucătărie. Am privit de jur împrejur : totul părea la locul lui... Deodată, mi-am reamintit de scrisoarea Monikăi : nu mai era pe masă !

XVI

Dispariția scrisorii mă neliniștea mai mult decît întîlnirea cu arătarea ciudată din pădure. Violarea corespondenței e un fel de delict. „Cîrnăcior" n-ar fi manifestat nici cea mai mică urmă de bunăvoință dacă ar fi aflat că mă ocupam cu deschiderea scrisorilor care nu-mi erau adresate. Cine ar fi putut s-o ia ? Doar asasinul putea fi interesat. Un adversar de temut, cu sînge rece și minte clară, care mă supraveghea îndeaproape intuind că știam poate mai mult decît ar fi trebuit. Cu o ceașcă de cafea în mînă m-am așezat pe scară în fața casei. Pe potecă cineva se îndrepta spre mine cu un mers ușor și fără grabă. Speram că e Catharina, dar mă înșelam : era Göran Vestberg, în blue-jeans și cămașă sport, cu un rucsac în spate.

— Salut, zîmbi oprindu-se în fața scării.

— Salut, vrei o cafea ?

— Cu plăcere. M-am sculat devreme azi dimineață.

— Te grăbești ?

— Nu în mod special, dar vreau să mă bucur de soarele ăsta plăcut... Nu, mulțumesc, fără zahăr, mă opri și își puse rucsacul pe pămînt.

— Nu e cam devreme pentru culesul ciupercilor ?

— Ciuperci ? mă privi mirat. Nici vorbă... Știi că pe dealurile din jur se găsesc pietre prețioase și semiprețioase ?... Ametiste, granate...

— Nu se poate ?!

— Bineînțeles, nu sînt de mare valoare, dar nu asta contează, căutarea e pasionantă. Le extrag cu ajutorul unui ciocănel, îmi spuse și-mi arătă un ciocănel fin. Dar n-am putut să mă concentrez asupra delicatei unelte, căci am zărit în rucsac peste alte lucruri, bine rulat, ceva care semăna cu un hanorac din pînză albă. Cine se plimba în plină vară cu un hanorac alb ? Nu, întrebarea era prost pusă. Cine alerga noaptea în pădure îmbrăcat în alb ?

— Și ai găsit ceva pietre ? m-am interesat întinzîndu-i o farfurie cu prăjiturele.

— Nu prea multe. Închise repede rucsacul, ca și cum ar fi vrut să ascundă hanoracul de privirea mea indiscretă. Se găsesc și cristale de cuarț destul de frumoase. Mama are cîteva bijuterii cu pietre pe care le-am găsit prin locurile astea. Au mai mult valoare sentimentală. Totuși, sînt din ce în ce mai convins că există și aur.

— Serios ?! N-ar fi de mirare ca zona să devină un alt Klondyke. Ellen ar putea deschide un bar.

— N-ar fi rentabil, căci zonele posibil de prospectat sînt ceva mai la nord și oricum lucrările nu pot avea decît o amploare redusă, dar cunosc un cuplu care a găsit suficient aur pentru a-și face verighete. Oricum, chiar dacă nu devii miliardar, esențialul e că respiri un aer curat.

— Amuzant ! Probabil că nu ești singurul care are hobby-ul ăsta ?!

— De ce mă întrebi ? mă privi Gŏran cu atenție.

— Aseară am auzit pe cineva spărgînd pietre cu un ciocan în pădure. Ciudat e că atunci cînd m-a văzut a luat-o la fugă. Era îmbrăcat complet în alb, și în plus, capul îi semăna cu o lampă sau un far... Poate era Kalle deghizat în strigoi sau una dintre fantomele lui.

Am rîs și am mai turnat puțină cafea în cești. A rîs și Göran, dar fața îi era încordată.

— Cineva a vrut să te sperie. Poate a fost Lena, că o duce capul la trăsnăi de astea.

— Nu sînt așa de sigur, am răspuns încetișor. Iar despre iluzii optice sau halucinații nici nu poate fi vorba. Se petrec lucruri misterioase pe aici, dar am de gînd să le lămuresc. Sînt convins că tot ce se întîmplă are o legătură cu asasinarea Monikăi și poate chiar și cu moartea lui Kalle.

Göran părea nervos, iar în privire i se citea teama.

— Apropò de Kalle și de comoara lui faimoasă, ai vreo idee în ce ar consta ?

— Dificil de spus, oftă Göran. Probabil că niciodată nu vom afla dacă a descoperit într-adevăr ceva... S-ar putea să fie vorba de fier sau de cupru. Însă mincreul din zonă este calitativ sub limita exploatării.

— Göran, ar mai fi ceva ! l-am oprit în timp ce-și potrivea rucsacul în spate. Sper să nu te deranjeze, dar m-ar interesa să aflu cum ți-ai petrecut timpul în noaptea aceea, la petrecerea lui Lasse, mai precis ce ai făcut între orele unu și un sfert și două fără douăzeci ?

— Ce te-a apucat ?

Zîmbetul îi dispăruse iar trăsăturile feței se crispară din nou.

— O, nimic, l-am asigurat pe un ton liniștitor. Încerc doar să stabilesc circumstanțele în care a avut loc asasinarea Monikăi. Eu și Lasse am fost colegi de clasă și prieteni de cînd ne cunoaștem. Nu mi-ar plăcea deloc să-l văd inculpat pentru o crimă pe care n-a comis-o. Asta-i motivul pentru care îi întreb pe toți cei care au fost în seara aceea la petrecere dacă-și reamintesc să fi văzut sau auzit ceva care ar putea avea o oarecare semnificație. Ca într-un puzzle, micile detalii rezolvă enigma. Bineînțeles, nici nu mi-a trecut prin minte că tu ai putea fi asasinul.

— Dar poliția m-a interogat la nesfîrșit pe tema asta. Nu văd ce noutăți mai aștepți de la mine! N-ar fi mai bine să te adresezi poliției?

— Da... voi încerca. Dar știi și tu cum funcționează un aparat birocratic... Desigur, dacă nu vrei, nu te pot obliga.

— Nu e vorba de a vrea, ci de faptul că realmente n-am nimic de ascuns... Stai puțin... Pînă spre unu și jumătate am băut împreună cu ceilalți. Apoi am rămas la o șuetă cu Karin pe banca din grădină pînă cînd a venit Lasse să ne propună să mergem să ne scăldăm în lac.

— N-ai văzut sau n-ai auzit nimic care să te frapeze?

— Nu... Cerul parcă începuse să se lumineze și toți ne fîțîiam de colo colo.

— Karin a rămas tot timpul cu tine?

— Cred că da... La un moment dat s-a dus la mașină să caute o aspirină.

— Și ai așteptat-o?

— Nu, am făcut cîțiva pași să mă dezmorțesc și apoi m-am îndreptat spre casă.

— De ce?

— Vreau să-mi zugrăvesc casa, surîse jenat Göran, și mi-ar plăcea să-i vopsesc colțurile în negru. Eram curios să văd cam cum ar ieși pentru că, îți amintești, și casa lui Lasse are pereții vopsiți în roșu, iar colțurile și hornul sînt în negru. Locuința mea e mai mică și negrul i-ar da un aer trist... Pot să plec sau mai ai și alte întrebări ? schiță el un zîmbet de circumstanță.

— Te rog să mă ierți ! Nu prea mă simt în pielea mea în rol de polițist... Și, mai ales, te rog să înțelegi că nu am nimic personal cu tine. Aceleași întrebări le pun și celorlalți. În răspunsurile voastre îmi stă singura speranță de a găsi un fir conducător.

— Înțeleg, aprobă Göran surîzător. Sper că vei găsi vinovatul.

Își potrivi rucsacul în spate și dispăru în pădure. Ca și Kalle, Göran avea același hobby. Și Monika, sărmana, care timisese proba de rocă la analizat ! Oare și ea spărgea pietre cu ciocanul ? Poate și în rucsacurile ei și ale lui Kalle se găseau hanorace albe cînd plecau în expediție ? !... O codobatură începuse să ciugulească din bucățelele de prăjituri. Dacă m-aș duce la Orebro să am o discuție cu „Cîrnăcior" ? Nu puteam să păstrez toate noutățile astea doar pentru mine... Iar în Orebro puteam să cumpăr din piață creveți proaspeți și brînză și cîteva sticle de Mosella, cel mai potrivit vin pentru căldura verii... iar pe urmă... ar accepta Catharina o invitație la masă din partea unui celibatar bătrîn ?... Dar în spatele acestor gînduri frivole se insinua o întrebare : Oare cît de bine poți aprecia la ora unu și jumătate noaptea cum se armonizează negrul și roșul în zugrăveala unei case ?

XVII

„Cîrnăcior" mă fixa cu o privire neutră și asculta fără să mă întrerupă. Părea un purcel de Crăciun, foarte intelectual, cînd mici luciri de interes se filtrau din ochii înfundați în pernițele de grăsime. Mîinile, care se odihneau pe birou, cu degete groase, acoperite cu păr blond, mă duceau cu gîndul la purcelușii adormiți după o masă copioasă. Era peste puterea mea de a nu asocia personajul din față cu amicul nostru cu patru labe fără de care Crăciunul n-ar avea nici un farmec.

— Situația s-a schimbat complet. La început, totul părea simplu. Lasse o amenință pe Monika, care-l înșeală cu Lennart și, sub influența alcoolului, o lovește. Acum mi se pare că mai multe persoane ar fi avut motive valabile : Lennart, sub amenințarea șantajului Monikăi, risca să-și piardă soția și slujba ; Karin, știind de legătura soțului, putea dori dispariția Monikăi. Apoi faimoasa „comoară" care poate nici nu există, dar reușește să înflăcăreze imaginația unora din moment ce Monika trimisese o probă la analizat doar cu puțin timp înaintea morții lui Kalle... Și nu uita aluziile Monikăi cum că o altă persoană ar fi știut mai mult despre moartea lui Kalle. Și personajul în alb pe care l-am întîlnit în pădure era o fantomă ?! Și percheziția din locuința lui Kalle după înmormîntare ?! În plus, Göran Vestberg își petrece vacanța colindînd prin pădure, iar azi dimineață am văzut un hanorac alb

în rucsacul lui. Crezi că avea nevoie de el pentru schi ?! În sfîrșit, scrisoarea Monikăi îmi dispare din băcătărie. Nu ți se pare că toate aceste noi dovezi ar trebui să te facă să-ți modifici părerea despre Lasse ? Trebuie să fii de acord că și alții au motive să fie bănuiți.

— Mda, îți apreciez eforturile, ai făcut o treabă foarte bună. Dar teoriile tale sînt cam subțirele. Noi, polițiștii de la țară, ne sprijinim pe realitate iar realitatea este că o crimă se întovărășește de cele mai multe ori cu violența. Să luăm de exemplu doi bărbați care beau la aceeași masă. Cînd numărul paharelor date pe gît crește, discuția se transformă în ceartă și în final unul îi dă în cap celuilalt cu o secure, iar noi îl descoperim pe asasin la marginea pădurii, plîngînd de mama focului sub un copac. Sau cazul femeii infidele ! Soțul încornorat ia pușca din cui și într-o clipă craniul infidelei se transformă în terci ; bineînțeles și amantul are aceeași soartă... Sau poți să-ți hăcuiești întreaga familie cu o secure și apoi să te spînzuri liniștit în podul casei ! Pare brutal și greu de înțeles dar, din păcate, asta e realitatea. Doar în romanele polițiste se folosesc trucuri sofisticate, care nu au nici cap nici coadă. Nu, continuă el, privindu-mă mulțumit, nu trebuie să ne complicăm inutil. Lasse a descoperit-o pe Monika împreună cu acel Gren. Și pesemne nu era prima oară. Furios, și-a ales ora și locul pentru a lovi : a omorît-o. Punct final al teoriei mele pe care, pînă la proba contrarie, nici nu mă gîndesc s-o abandonez.

— Dacă poliția rezolvă doar crime puțin complicate poate fi ineficientă în cazul unui asasin care acționează într-o manieră mai specială... Ce spune Lasse ?

— Neagă, bineînțeles. („Cîrnăcior" îmi aruncă un surîs plin de o înțelepciune resemnată.) Asta e tipicul, la început niciunul nu vrea să recunoască. Dar puțini rezistă pînă la urmă. Mărturisirile încep cînd sentimentul de culpabilitate atinge un maximum.

— Totuși, care e varianta lui ?

— Aceeași poveste. Că i-a văzut pe Monika și pe Lennart Gren împreună și nu era pentru prima oară. S-a enervat, dar n-a vrut să facă o scenă ca să nu strice petrecerea. În jur de unu și jumătate s-a dus la bucătărie să prepare cîrnații.

— Dar ceilalți ? Ce zici de Göran Vestberg ? Afirmă că în plină noapte se apucase să studieze cum e zugrăvită fațada casei !... Singurul lucru cert este că niciunul dintre noi nu poate prezenta un alibi sută la sută valabil... Deși nu poți reproșa nimănui că nu și-a cronometrat mișcările.

— Dă-mi un mobil valabil și vom discuta. („Cîrnăcior" surîse din nou arătîndu-mi dinții inegali.) Dar mi-ar trebui ceva mai substanțial decît fantome și minereuri lipsite de valoare.

— Dar ce zici de Monika ? Lena e categorică atunci cînd afirmă că în seara respectivă a auzit-o pe Monika amenințînd pe cineva și pretinzînd un preț al tăcerii.

— Lena ! Un copil cu multă imaginație. Cum poți fi sigur că Monika nu vorbea cu Lasse ? Poate îl amenința ?! De ce n-ar fi posibil ca și Lasse, care locuiește de atîta vreme acolo, să fi descoperit și el faimoasa comoară a lui Kalle ?

Am părăsit comisariatul cu mintea plină de gînduri. Nici nu-mi trecuse prin minte că și Lasse ar fi

putut fi interlocutorul Monikăi. Iar „Cîrnăcior" avea dreptate, Lasse putea şti şi el de existenţa comorii. Legătura cu Lennart ducea inevitabil la ruptura de Lasse, iar Monika nu mai ştia ce drum să aleagă. Poate, încercînd să salveze vasul care se scufunda, se înecase ea însăşi.

Cînd am ajuns la piaţă am cumpărat un kilogram de creveţi. Mă dau în vînt după creveţi şi eram convins că şi Catharinei îi plăceau, ca şi sărmanei Cleo ! Pierdut în gînduri, m-am ciocnit atît de violent de o doamnă, încît mi-a căzut plasa din mînă... Era Karin !

— Scuză-mă, Johan, nu te-am văzut !

— E vina mea, trebuia să mă uit pe unde merg. Şi ţie îţi plac creveţii ?

— Nu, căutam nişte peşte proaspăt, ne-am cam săturat de produsele congelate.

— Dacă nu eşti cu maşina, te conduc eu.

— Mulţumesc, dar am întîlnire peste o oră aici cu Ellen.

— Excelent ! Sper să nu refuzi o invitaţie la o cafea în cel mai select local al oraşului ?

— E drăguţ din partea ta, îmi zîmbi. Putem merge, nu mai am nimic de cumpărat.

Puţin mai tîrziu, profitînd de vremea plăcută, ne găseam instalaţi la o masă în aer liber, în faţa castelului.

— E tristă povestea asta, am început cu un ton inocent.

— Tristă ? O poţi eticheta aşa doar dacă îţi plac eufemismele. Niciodată n-o să-mi dispară din minte imaginea Monikăi, căzută în iarbă, cu o baltă de sînge în jurul capului. Deşi nu aveam nici un motiv să-mi fie simpatică, totuşi o visez uneori.

— O tînără atît de agreabilă să nu-ți fie simpatică ?

— Nu mai face pe inocentul, mă întrerupse Karin mușcînd din prăjitură. Știi foarte bine ce am vrut să spun. Legătura Monikăi cu Lennart era scandalul verii acesteia.

Ca un adevărat gentleman, m-am făcut că nu aud, concentrîndu-mi atenția asupra castelului aținit în căldura după amiezii.

— După părerea ta, cine este asasinul ? am întrebat-o în timp ce-mi puneam puțină frișcă în cafea.

— Cine e asasinul ? mă ingînă. Bineînțeles că Lasse. Doar l-au inculpat.

— A fi inculpat nu înseamnă neapărat că ești și vinovat... Îți reamintești seara aceea ? Mă refer în special la intervalul dintre unu și un sfert și două fără un sfert. Te-a frapat ceva neobișnuit ?

Karin se gîndi și clătină încet din cap :

— Nu, nimic deosebit.

— Nici cînd te-ai dus să cauți aspirină ?

Mă privi cu intensitate :

— Ce vrei să spui ? Crezi că am vreun amestec în atrocitățile astea ?

— În nici un caz, am liniștit-o. Încerc doar să reconstitui aceste aproximativ douăzeci de minute. Erai împreună cu Göran pe banca din parc. Apoi te-ai dus pînă la mașină după o aspirină, nu-i așa ?

— Tubul e lîngă mănușile pentru volan, rosti blînd. Aveam o migrenă teribilă și simțeam că mă paște o răceală. E o adevărată nebunie să-ți petreci o noapte întreagă afară.

— Te rog să nu mă înțelegi greșit, am replicat grăbit. Îți repet, să nu crezi cumva că te consider

implicată în povestea asta. Încerc doar să adun cît mai multe detalii ca să pot reface puzzle-ul meu. Cînd te-ai întors de la mașină ai văzut sau ai auzit ceva care să-ți rețină atenția ?

— Nimic sau mai bine zis nu-mi aduc aminte de nimic deosebit.

— Te-ai întors direct spre banca unde te aștepta Göran ?

— Nu, am trecut pe la bucătărie ca să iau un pahar cu apă.

— Era cineva acolo ?

— Da, Lasse prăjea cîrnați.

— Ești sigură ?

Karin mă privi cu un aer neliniștit.

— Nu văd nimic deosebit în asta, presupun că nu mai erau cîrnați la masă.

— Ai stat de vorbă cu el ?

— Nu, era cu spatele la mine, iar eu nu voiam să vadă ce oribil arătam din cauza migrenei. Zgomotul tigăilor și farfuriilor pe care le manevra, l-a împiedicat să mă audă. Am luat un pahar cu suc de mere și m-am strecurat afară.

— Știi cam ce oră era ?

— În jur de unu și jumătate, cred.

— Ai declarat și la polițe ce mi-ai povestit mie ?

— Bineînțeles, dar nu s-au arătat prea interesați.

— Nu înțeleg, am murmurat cu tristețe. Spusele tale îi oferă un alibi lui Lasse. Doar nu putea fi la aceeași oră în două locuri diferite : prăjind cîrnați în bucătărie și omorînd-o pe Monika pe malul lacului.

— Dar nu sînt sigură că era exact unu și jumătate și, ceea ce e mai rău, nici doctorul nu poate stabili exact ora morții Monikăi.

— Desigur, am aprobat resemnat.

La urma urmei, colacul de salvare care-mi fusese aruncat nu părea atît de sigur. Oricum, „Cîrnăcior" găsise o soluție și mi-ar fi trebuit argumente foarte solide pentru a-l convinge că lucrurile nu stau chiar așa.

Puțin mai tîrziu, la volanul mașinii, cu geamul deschis, lăsînd aerul proaspăt să-mi limpezească gîndurile, mă îndreptam spre casă. Faptul că Lasse fusese văzut de Karin în bucătărie le conferea amîndorura alibiuri, chit că lui „Cîrnăcior" puțin îi păsa de treaba asta. Nu, ipoteza crimei pasionale trebuia înlăturată, totul se concerta în jurul comorii. Poate în rucsacul lui Göran Vestberg erau și alte lucruri interesante în afara hanoracului alb. Toate activitățile nocturne din pădure și interesul pentru scrisoarea expediată de laborator se explicau doar în cazul în care nimeni nu descoperise comoara lui Kalle.

Îndreptîndu-mă spre Movila Vrăjitorului, am încetinit pentru virajul la dreapta pe care trebuia să-l fac. Pe neașteptate, volanul nu mai răspunse la comenzi, mașina părăsi drumul luînd-o aiurea spre deal. Am simțit o scuturătură puternică, iar pentru o secundă, care mi s-a părut lungă ca o eternitate, mașina s-a cabrat ca un armăsar rămînînd parcă în picioare. În fine, cu un zgomot infernal, a revenit pe partu roți. Cu mîinile tremurătoare, am desfăcut centura de siguranță. Mă lovisem la un ochi, iar în gură simțeam gustul sîngelui. Afară era o liniște aproape desăvîrșită. Doar foșnetul vîntului printre copaci acompania aria monotonă a unei păsărele cenușii care fîlfîi speriată din aripi și zbură de pe o tufă de lîngă mașină.

XVIII

Asta-mi mai trebuia, mi-am zis, așezîndu-mă pe un bolovan pe care habar n-am cum reușise mașina să-l evite. Cu puțin noroc, spuneam adio vieții! Mi-am șters sîngele de pe obraz și încetul cu încetul am început să mă liniștesc. Mașina nu avusese prea mult de suferit și gîndeam că vor fi suficiente cîteva zile pentru reparații. Pe șosea își făcu apariția un Volkswagen verde care frînă în fața mea într-un nor de praf : erau Ellen și Karin.

— Dragul meu, se repezi Ellen deschizînd portiera. Ce ai pățit ? Fața ți-e plină de sînge. Mașina e în plin cîmp ! Ai nimerit în șanț ?

— Nu știu cum s-a întîmplat. Volanul n-a mai răspuns la comenzi și m-am pomenit pe buza dealului. Una peste alta, cred că totuși am avut noroc.

Am luat de pe bancheta din spate sacoșele și sticlele care, mulțumesc lui Dumnezeu, nu se spărseseră. Urcîndu-mă în mașina lui Ellen, Karin m-a întîmpinat cu un zîmbet sfios :

— Și eu mă pot socoti norocoasă pentru că nu te-am însoțit, spuse încet.

Peste cîteva minute am oprit în fața casei sale. Lennart, Odd și Göran leneveau în balansoare sorbind din pahare. Apăru și Lena, cu un platou pe care zăngăneau cețile de cafea.

— Ați sosit la țanc, se bucură ea. Mă duc după alte cești.

Lennart ne veni în întîmpinare zîmbitor :

— Ce-i cu figurile astea triste ?

— Johan a avut un accident, răspunse Karin cu gravitate.

— Du-te să-ți dezinfectezi rănile. Vrei să chem un doctor ?

Lennart mă privea neliniștit.

Începuse să-mi placă rolul de erou. Bucuria de a ieși nevătămat dintr-un mare pericol e mai mult decît agreabilă ; ca o bomboană.

— Nu e nimic grav, am răspuns, afectînd o modestie exagerată. Am vrut să cotesc și mașina a mers drept înainte. Asta-i tot.

— Erai cu Johan ? mă întrerupse Lennart privindu-și panicat soția. Trebuia să te întorci cu Ellen, nu-i așa ?

Karin aprobă din cap :

— Nu te neliniști, dragule, într-adevăr eram cu Ellen.

Lennart zîmbi fericit :

— Johan, singurul lucru care-ți trebuie acum e un whisky sănătos. Hai !

Puțin mai tîrziu, cu un leucoplast aplicat deasupra ochiului, mă așezam între Ellen și Karin. Telefonasem la garaj și mi se promisese că se vor duce imediat să remorcheze mașina.

— Ce întîmplare îngrozitoare, comentă Lena, privindu-mă cu ochi mari. Poate vreuna din fantomele de care ne povestea Kalle a tras în mașină.

— Din păcate nu, scumpa mea Lena, sau poate or fi și fantome pricepute la mecanică... S-a blocat ceva la direcție, se întîmplă... Care e recolta de

diamante de azi dimineață ? m-am adresat lui Göran pentru a schimba cursul conversației, căci n-aveam nici un chef să descriu accidentul.

— Binișor, îmi răspunse sec. (Părea iritat de aluzia la hobby-ul lui.) Dar vînătoarea de bandiți cum merge ? Profită de ocazie și ia-i la întrebări și pe amicii noștri, zîmbi cinic Göran.

— Ce înseamnă asta ? mă privi mirată Ellen. Ai devenit polițist ?

— Chiar nu știți ? Din tonul lui Göran răzbătea persiflarea. Johan e convins că Lasse e acuzat pe nedrept și că asasinul este unul dintre noi. Și tot noi l-am asasinat și pe Kalle. Azi dimineață voia să știe unde mă aflam eu în momentul crimei... Hai, Johan, a dat norocul peste tine ! Îi ai pe toți la îndemînă. Ia-i la întrebări !

— Göran exagerează, am replicat cu un zîmbet cam fals. De fapt, cred că domnul comisar Olsson s-a cam grăbit cu concluziile. Acesta-i motivul pentru care vă întreb pe toți care ați fost la acea petrecere dacă ați remarcat ceva deosebit între unu și un sfert și două fără un sfert. Dar nu sînt nici pe departe spaima bandiților !

— Eu deja am trecut prin interogatoriul tău, interveni Ellen. Ți-am spus că am stat de vorbă cu Monika pînă cînd a plecat ea, apoi am rămas cu Catharina pînă în momentul în care a venit Lasse cu nefericita idee de a merge să facem o baie. Poti să ne ștergi pe Catharina și pe mine de pe lista suspecților.

— Există și posibilitatea ca amîndouă să fiți părtașe la crimă, glumi Göran, dar Ellen îi aruncă o privire neagră.

În mintea mea o idee firavă se tot zbătea să prindă contur : dintre noi toți, Ellen îl cunoștea cel mai bine pe Kalle, iar Catharina era moștenitoarea lui Kalle. Știa Ellen adevăratele circumstanțe în care acesta își găsise moartea ? Catharina era interesată să recupereze comoara lăsată prin moștenire ? Ellen îmi făcu cu ochiul și mi se făcu rușine de ce-mi trecuse prin cap.

— Da, începu grcoi Odd, încruntîndu-și sprîncenele... Eu ce făceam ? Cîntasem la acordeon și mi-era foarte cald. Cred că mîncasem cîțiva cîrnați udați cu niște bere. Apoi m-am conversat cu Lennart pe balansoarul de pe pajiște. Da, poate am lipsit cîteva momente, dar de vină este berea. Cînd m-am întors Lennart dispăruse și o dată cu el și alibiul meu. Dar asta se întîmpla chiar în momentul plecării spre lac și cred că sînteți de acord cu mine că timpul era prea scurt pentru a-mi permite un dus-întors, lac-casă.

Și Odd ne zîmbi cu gura pînă la urechi semănînd mai degrabă a bătrîn șef indian decît a inginer la ASEA.

— M-am dus după cîrnați și bere, apoi am admirat tablourile lui Lasse, preciză Lennart pe un ton sec. Nu știu ce crezi, dar nici eu n-am avut timp să alerg pînă la lac s-o omor pe Monika. De altfel, nici poliția n-are vreo bănuială în privința asta.

Cu o figură palidă și ochi încercănați, dînd impresia de încordare, Lennart părea în mare restanță cu orele de somn : amanta asasinată într-o manieră violentă și asasinul nedescoperit, chit că Lasse îndeplinea rolul de suspect. Oare cum reacționase Karin ? Oricum, nu prea plăcut pentru el.

— Johan, mă atenționă Lena, întinzîndu-mi o ceașcă de cafea fierbinte, ce ai descoperit în harta lui Kalle ?

— Harta lui Kalle ? se precipită Göran.

— Da, am găsit o hartă în bucătăria Catharinei. Era într-o cutie de țigări care fusese învelită într-o pungă de plastic și ascunsă într-un borcan cu dulceață. Da, o chestie extraordinară, sînt convinsă că, dacă descifrăm harta, o să descoperim comoara lui Kalle și dragonul ei, se entuziasmă Lena.

— Harta n-are nici o legătură cu comoara, am încercat eu s-o temperez, dar am realizat că nimeni nu mă lua în serios.

— Lena, de ce nu mi-ai spus pînă acum ? se miră Lennart.

— E secretul nostru. Johan, am făcut rău că am vorbit ? mă fixă cu o privire nefericită.

Din păcate, era prea tîrziu !

— Așadar, Kalle găsise totuși comoara, comentă Odd. Spune, Johan, ce ai descoperit ? Aur, pietre prețioase, un filon cu minereu ?

— Absolut nimic. Este adevărat că am găsit o bucată de hîrtie, dar fără nici o valoare, pentru că cealaltă parte a hărții Dumnezeu știe unde o fi ascunsă.

Simțeam că nimeni nu mă crede. Și de ce m-ar fi crezut ? Ce motiv să fi avut Kalle să-și înjumătățească harta ?

— Curios, comentă Göran. Cu sprîncenele încruntate semăna cu un erete. Ce idee ciudată să folosești un borcan cu dulceață drept ascunzătoare ! Dar ce nevoie mai avea de o hartă din moment ce cunoștea locul comorii ? Își asuma riscul de a o descoperi și altcineva.

— Nu uita că avea și el o vîrstă, îl întrerupse Odd. Poate îi era teamă să nu uite locul exact. Sau, dacă s-ar fi îmbolnăvit, putea să încredințeze harta unei persoane de încredere.

— Probabil că ai dreptate, acceptă Lennart. Dar de ce n-a luat el comoara ?

— Să zicem că e vorba de un zăcămînt de cupru, cum să-l aduci acasă ? Cred că a încercat să mascheze cît mai bine locul. Din păcate, avea cel puțin un concurent care a mizat pe spiritul lui superstițios pentru a-l înfricoșa. Kalle n-a îndrăznit să povestească despre descoperirea lui și asta l-a costat viața. Planul asasinului era să lase timpul să treacă pentru ca apoi, cînd lucrurile se linișteau, să recupereze comoara... N-a comis decît o singură greșeală.

— Care ? mă fixă Lennart cu intensitate.

— L-a omorît pe Kalle fără să fie sigur de locul unde se găsește comoara. Așa se explică cotrobăiala din casa lui Kalle înainte de sosirea Catharinei.

— Poate Kalle avea dreptate cînd spunea că un dragon păzește comoara, comentă cu seriozitate Odd. Deja doi morți, iar azi era să-l avem și pe al treilea.

— Da, n-o să știm niciodată, suspină Ellen, ridicîndu-se. Am de făcut niște cumpărături în sat, așa că te pot lăsa acasă, Johan. Ai nevoie de liniște după toate aventurile prin care ai trecut.

Vremea părea să se schimbe : nori amenințători se adunau în zare prevestind ploaia.

Instalată într-un șezlong în fața casei, Catharina răsfoia o revistă.

— M-ai speriat, zîmbi. Credeam că una din fantome a ieșit la plimbare... Era cald în oraș ?

— Nu mă întreba ! am răsuflat uşurat şi m-am întins pe iarbă lîngă ea cu privirea pironită pe genunchiul frumos rotunjit.

Mă privi cu o lucire amuzată în ochi. Mă simţeam tulburat ; nimic din personalitatea ei nu se suprapunea peste imaginea tip a profesorului de gimnastică.

— La ce te gîndeşti ? Pari atît de absent.

— Adevărat, mă gîndeam că doar cu puţin timp în urmă era să dispar pentru totdeauna. S-a întîmplat ceva la maşină, nu m-a mai ascultat şi m-am pomenit intrînd în decor. Noroc că mergeam încet şi îmi pusesem şi centura de siguranţă, altfel n-aş mai fi fost aici.

— Îngrozitor ! Trebuie neapărat să te odihneşti, să-ţi revii după şoc.

— Cu o condiţie : eşti invitata mea la cină. Am cumpărat creveţi. E bine la opt ?

— Bineînţeles, mai ales că ador creveţii... Îmi pare rău, Cleo nu s-a întors încă. Toată dimineaţa am căutat-o în pădure, dar fără folos.

— Asta e, am replicat resemnat. Mai mult ca sigur că o vulpe i-a făcut de petrecanie, n-ar fi trebuit s-o las de capul ei.

— Efectiv, îmi pare foarte rău, Johan.

I-am surîs, încercînd să mă stăpînesc. E ridicol să ţii la un animal în asemenea măsură !

După ce am pus creveţii şi vinul în frigider m-am întins pe pat. Nici nu bănuisem că sînt atît de obosit ; am adormit imediat şi în vis m-am regăsit pe malul lacului. Razele soarelui luceau şi dansau pe suprafaţa apei asemeni unei aurore boreale...

Cleo înota din răsputeri spre mine, iar în urma ei apăruse dragonul cu un far alb în locul capului...

Bubuitura tunetului mă trezi brusc. Lumina unui fulger dezvălui pentru o clipă conturul încăperii. Tunetul pocni ca salvele unei baterii lîngă casa lui Ellen. Trebuia să mă grăbesc, se apropia ora venirii Catharinei. Profitînd că ploaia încă nu începuse, am ieşit să adun un buchet de flori de cîmp pe care le-am pus într-o vază pe masa din bucătărie. Am scos două sfeşnice de bronz şi am început să caut lumînările : nimic mai de efect pentru o atmosferă intimă decît lumina pîlpîietoare a lumînărilor. Bineînţeles, şi vremea de afară, cu tunete şi fulgere, alcătuia un decor perfect pentru o cină în doi. Creveţii erau minunaţi, nu avuseseră de suferit de pe urma accidentului.

Dumnezeule, uitasem să cumpăr bere, iar scrumbiile fără bere sînt de neconceput. Poate o avea Catharina ?

Peste cîteva minute eram la ea. Îmi spuse că trecuse pe la mine în timp ce dormeam.

— Ia loc, Johan. Catharina părea neliniştită. Am văzut-o pe Ellen cînd s-a întors din sat.

— A, da ? Are veşti noi ?

— A trecut pe la garaj să afle ce-i cu maşina ta.

— Drăguţ din partea ei.

— N-o pot repara imediat, e nevoie de cîteva zile. pentru că e perioada de concedii. Stricăciunile nu sînt prea mari, dar i-au spus... i-au spus...

Un fulger luminä încăperea şi imediat se auzi bubuitura puternică a tunetului venind de foarte aproape. Catharina se albi.

— Ce i-au spus ?

— Că sistemul de direcţie... că cineva a dereglat intenţionat sistemul de direcţie şi că, dacă mai rulai un pic pe şosea, erai acum un om mort.

XIX

Din nou un fulger străpunse bezna nopții și tunetul se rostogoli în munți.

— Cel puțin acum sînt sigur de un lucru, am zis amărît, după cîteva clipe de tăcere. De nevinovăția lui Lasse. Teoriile mele nu sînt chiar atît de nevinovate din moment ce există un asasin care se teme de mine pînă la punctul de a încerca să mă suprime. Crima asta nouă trebuia să fie camuflată în accident pentru ca nici măcar „Cîrnăcior" să nu aibă nici cea mai mică bănuială.

— Cine ar putea fi ?

— Nu știu. Știu doar că toți pretind că la ora unu și jumătate noaptea erau foarte ocupați și niciunul nu are martori : Göran studia culorile fațadei casei lui Lasse, Lennart se delecta în fața tablourilor lui Lasse, Odd își rezolva într-un colț o omenească problemă fiziologică, Karin era în căutarea aspirinelor, iar Lasse prăjea cîrnați de unul singur.

— Ar fi putut fi oricare dintre ei, rosti Catharina cu voce joasă.

— Exact ! Dar n-o să rezolvăm nimic aici, cu tunetele astea, am încercat să mă arăt mai curajos decît mă simțeam în realitate. Gata, mergem să mîncăm creveți și să bem bere... bineînțeles, dacă ai tu

— Sigur. În pivniță. Ia o lanternă.

Am luat cheia de la pivniță și o lanternă și am ieșit din casă. Pivnița acoperită cu iarbă, cu bolta ușor bombată ridicîndu-se printre tufele sălbatice, părea un animal adormit. Un loc potrivit pentru păstrarea proviziilor de hrană.

În momentul în care băgam cheia în broască am auzit un sunet: un mieunat atît de slab și jalnic, încît te cuprindea mila. M-am grăbit să deschid ușa și Cleo a țîșnit ca o rachetă în brațele mele. Torcea cu atîta foc, încît îi tremura întreg trupușorul slab.

— Cum ai intrat aici, frumoasa mea? Cred că ești moartă de foame.

Sub amenințarea furtunii care părea din ce în ce mai apropiată de liziera pădurii, am alergat spre casă și i-am umplut lui Cleo o farfurie mare cu lapte. Probabil că se strecurase în pivniță ținîndu-se după Catharina fără ca aceasta s-o observe, iar după plecarea ei rămăsese prizonieră înăuntru. Am mîngîiat-o și m-am întors în pivniță după bere. Înaintam în aerul răcoros al pivinței desenînd cu lanterna umbre pe pietrele inegale ale tavanului. Deci, aici murise Kalle... Raza lanternei mătură încăperea și lumină cîteva sticle de bere pe un raft vopsit în alb. Lîngă sticlele de bere se aflau trei ulcele de lut acoperite cu un strat subțire de parafină. La una din ele învelișul de parafină era crăpat pe mijloc ca și cum cineva îl înlăturase cu grijă și apoi îl pusese la loc. Pe crăpătură brobonea zeama dulcei. Brusc, am fost sigur că jumătatea celaltă a planului era ascunsă în ulcică. După ce am înlăturat cu grijă stratul de parafină, am luat un beț de pe raft și am început să-l învîrt încetișor în dulceața de afine. Aproape imediat bățul a întîlnit un mic ob-

stacol ; l-am ridicat cu grijă : era o pungă de plastic cu ceva tare în ea ; neîndoielnic o cutie de țigări.

Un fulger lumină pivnița, iar zgomotul tunetului se repercută ca un gong în urechile mele. Am alergat spre casă ținînd strîns la piept sticlele de bere și pachețelul învelit în plastic. Începuse să plouă, repede cu stropi mari ; prin perdeaua de apă m-am ciocnit de Catharina care, în impermeabilul alb, semăna cu o fantomă. Am pătruns la mine în casă cu apa șiroind pe haine.

— Uf ! (Am închis ușa.) Sper că nu ești la fel de udă ca mine pentru că n-am haine care să ți se potrivească. Din păcate, sînt burlac și n-am altceva să-ți ofer.

— Nu, dar sper că ai niște lumînări, rîse Catharina, pentru că s-a întrerupt lumina.

— Minunat, la lumina lumînărilor cina noastră va avea un parfum special. Ascultă ploaia ! Mai lipsesc doar urletele lupilor pentru ca totul să fie perfect. Mă ocup eu de asta, doar avem la dispoziție fantomele lui Kalle !

Dar era o glumă spusă cu jumătate de gură, Catharina părea destul de speriată. Am aprins două lumînări și imediat atmosfera deveni mai caldă și plăcută. Am adus scrumbia, platoul cu creveți, pîine, unt și carafa cu aquavit.

— Te-ai rănit ? tresări speriată Catharina. Ce-ai la mînă ?

— E dulceață de afine, nu sînge, am zîmbit. Hai, așează-te ! Cred că am descoperit cealaltă jumătate din planul comorii lui Kalle. Era ascunsă tot într-un borcan de dulceață, pe care l-am găsit în pivniță.

La ușă se auzi un mieunat slab.

— Of, neastîmpărata asta de Cleo ! am oftat, îndreptîndu-mă spre ușă. A apucat-o din nou dorul

hoinărelii. Am deschis ușa, Cleo își scutură blana udă și se aruncă pe genunchi Catharinei.

— Draga de tine! Pe unde ai umblat? Am fost atît de neliniștită din cauza ta.

— Iartă-mă, am uitat să-ți spun cum am găsit-o. Era prizonieră în piviniță. Probabil s-a luat după tine și a rămas încuiată acolo.

— O, micuța de tine! Cum am putut să fiu așa de neatentă?! o alintă Catharina și-și afundă fața în blana ei.

— Bine că am găsit-o! Deci, am descoperit cutia asta și cred că e momentul să vedem ce e înăuntru.

Am deschis cu grijă cutia și am scos o hîrtie împăturită. Am pus-o pe masă, potrivindu-i marginea cu cea a jumătății de plan găsită cu cîteva zile înainte. Acum literele căpătau un sens. În partea de sus era scris „AURUL DRAGONULUI", dedesubt era desenat un cerc iar lîngă el scria cu litere mici „VRĂJITORUL". În partea de jos a paginii erau desenate mai multe pătrate mici și o linie ducînd spre lac. La mijlocul liniei, într-un cerc, scria „CĂRBUNĂRIE". Catharina cercetă cu atenție desenul.

— Cred că pătrățele sînt casele noastre.

— Se poate, iar atunci linia ar fi cărarea care duce spre lac.

De o parte și de alta a liniei care indica drumul spre cărbunărie, Kalle desenase alte trei cerculețe, două deasupra și unul dedesubt. În cele de deasupra scrisese „GALERII DE MINĂ". În cercul de dedesubt desenase o cruce și scrisese cu litere neregulate „AICI TE AȘTEAPTĂ MOARTEA". Apoi încă o indicație „COBOARĂ PE SCARĂ ȘI INTRĂ ÎN GALERIE" și un avertisment „ATENȚIE LA INGINER".

— Ce vrea să însemne asta ? mă întrebă perplexă Catharina.

— Totul ar părea o glumă proastă dacă n-am avea deja două crime. Mă simt ca un puști în vacanță care caută comoara din insulă. Dar acum nu mai putem să tratăm în joacă descoperirea noastră. Sînt convins că, indiferent dacă e sau nu vreo comoară, descifrarea planului o să ne răspundă la o mulțime de întrebări : Cine a ucis-o pe Monika ? Cine l-a asasinat pe Kalle ? Pentru că sînt aproape sigur că nu a fost un accident.

— Și avertismentul „Atenție la inginer" ! ? Ce poate să însemne ?

— Ia gîndește-te ! Nu sînt decît doi ingineri : Odd și Göran. Cred că l-am descoperit pe asasinul Monikăi și poate și al lui Kalle.

XX

Ne priveam în tăcere. Nemaisuportînd tensiunea, Catharina explodă :

— Cine ? Cine este ?

— Gîndește-te ! Cine e inginer minier ? Cine își petrece vacanța în pădure în prospecții geologice ? Göran Vestberg. Își dă seama că descoperirea lui Kalle e importantă, mai ales că acesta povestește peste tot de comoară și dragonul ei. Göran realizează că nu poate fi vorba decît de un zăcămînt, îl urmărește pe Kalle în pădure și află locul. E un secret pe care însă nici Göran nu reușește să-l păstreze doar pentru el, îl împărtășește Monikăi într-una din întîlnirile lor amoroase. Monika își procură un eșantion și-l trimite la analizat. Dar e imprudentă : își reclamă partea un pic prea devreme, șntajînd cu dezvăluirea misterului care învăluie moartea lui Kalle. Iar în noaptea petrecerii la Lasse trebuie să fi avut o discuție destul de dură cu Göran.

— Dar Lena n-a văzut cu cine vorbea Monika.

— Sînt mari șanse să fie Göran, alibiul lui pentru cele douăzeci de minute critice e cusut cu ață albă. Auzi, la ora unu și jumătate noaptea să pretinzi că studiai fațada casei să vezi cum se armonizează culorile ! N-avea nici un interes să izbucnească un scandal și cred că la întîlnirea cu Monika

pe malul lacului a încercat s-o tempereze. Dar Monika era prea sigură pe ea și cu pretenții prea mari : Göran a cedat nervos și a lovit-o. Să fi fost un gest premeditat ? Era la curent cu legătura Monikăi cu Lennart și știa că Lasse e foarte gelos. A mizat pe faptul că poliția îl va lua imediat pe Lasse în vizor și nu s-a înșelat. Lasse este inculpat și „Cîrnăcior" n-are nici un interes să caute alte piste.

— „Cîrnăcior" ?

— Da, comisarul Hasse Olsson, grăsanul care conduce ancheta. Asta e porecla lui din școală.

— Dar spui că și Kalle a fost asasinat !

— O să știm vreodată ? Dar să ne imaginăm că Göran a vrut să scape de Kalle pentru că acesta n-ar fi stat cu mîinile în sîn în timp ce Göran s-ar fi îmbogățit. O neatenție de o clipă și te rostogolești pe scară. Și, cînd ai ajuns jos, prietenul Göran are grijă să nu te mai ridici vreodată.

— Oribil ! Sărmanul Kalle !

— Într-adevăr, Göran are o optică cu totul personală în privința amiciției, dovadă și modul cum s-a ocupat de mașina mea. Dacă aveam un accident grav, nimeni n-ar fi descoperit că umblase la sistemul de direcție.

— Dar toate fantomele acelea și povestea cu dragonul ? Chiar și tu, seara trecută, te-ai trezit față-n față cu o arătare ciudată.

— Cred că Göran a vrut să-l sperie pe Kalle ca să-l facă să tacă. Inventa apariții misterioase și supranaturale care treceau drept paznicii comorii. Are și vestimentația adecvată : un hanorac alb, o lampă pusă pe frunte cum poartă minerii, iar ca rezultat — o apariție care-ți bagă frica-n oase.

Catharina era gînditoare :

— Aseară am văzut pe cineva fugind pe cărare. N-am dat atenție, bănuiam că ești tu.

— Nici pomeneală. Mai mult ca sigur că era Göran. Probabil că mă spiona și a văzut cînd am ieșit din casă atras de zgomotele din pădure. Acum știu ce s-a întîmplat... cred că știu, m-am corectat după o clipă... Göran a trecut prin fața casei, a văzut pe fereastră scrisoarea pusă pe masă, a intrat și a luat-o. Probabil că l-a speriat ceva pentru că a ieșit în fugă din casă și a dispărut pe cărare.

— La ce-i poate folosi scrisoarea ?

— Nu știu, dar, după ce a citit-o, a realizat că începusem să știu prea multe și trebuia să scape de mine. După dispariția mea, nimănui nu i-ar mai fi păsat de moartea Monikăi și „Cîrnăcior" l-ar fi putut trimite liniștit pe Lasse la închisoare pe viață. Și, după un timp, cînd totul reintra în normal, Göran ar fi „descoperit" comoara lui Lasse.

— Ce facem acum ? mă privi neliniștită. Anunțăm poliția ?

Vijelia se depărta, iar ploaia bătea liniștită în ferestre.

— Pentru început, cel mai nimerit ar fi un aquavit mare. Ce-i mai rău a trecut, știm cum își țese păianjenul plasa și cred că nu vor mai fi atentate.

Dar eram departe de a fi atît de liniștit pe cît voiam să par. Astăzi cineva încercase să mă omoare, iar acum, undeva în întunericul care ne înconjura, se ascundea poate un asasin, autor a două crime, care aștepta cu înfrigurare un moment favorabil pentru a lovi : știam prea multe și trebuia să scape de mine. Dovezile pe care mă bazam mi se păreau insuficiente : o hartă desenată de un bătrînel super-

stiţios şi cîteva teorii destul de vagi pe care „Cîrnăcior“ o să le asculte cu zîmbet dispreţuitor. Cine putea să demonstreze că maşina mea fusese dereglată dinadins ? Şi cum puteam să fiu sigur că văzusem în rucsacul lui Göran într-adevăr un hanorac alb ? Mi-ar trebui mai multe date ca să-l pot convinge pe „Cîrnăcior“. Da, dar criminalul n-avea cum să-mi cunoască îndoielile. Era convins, mai ales după ce Lena turuise vrute şi nevrute despre planul găsit, că aveam dovezi solide. Oare aştepta cu înfrigurare un nou moment favorabil ? Poate îi trecea prin cap să-mi incendieze casa, sperînd să treacă fapta în contul furtunii violente.

— Ştii ce existenţă ciudată au creveţii ? am întrebat-o pe Catharina, încercînd să destind atmosfera încărcată.

— Ce ai spus ? !

— Jumătate din viaţă sînt de sex bărbătesc iar cealaltă, de sex feminin. O situaţie amuzantă !

— Sper că nu toţi îşi schimbă sexul în aceeaşi zi !

— Să sperăm ! În sănătatea ta !

Catharina mă privi cu intensitate :

— N-ai alte dovezi în afară de planul găsit în borcanul cu dulceaţă al lui Kalle şi conversaţia pe care Lena a surprins-o între Monika şi un necunoscut. Destul de puţin pentru a obţine condamnarea cuiva, mai ales dacă „Cîrnăcior“ e atît de încăpăţînat.

— Ai dreptate, ne-ar trebui ceva mai consistent şi asta extrem de repede, căci asasinul pare la fel de grăbit ca şi noi.

— Dacă am fi prestidigitatori, probabil că am reuşi să fabricăm dovezi la fel de iute cum am scoate nişte iepuraşi dintr-o pălărie.

— Nu din pălărie, ci dintr-o galerie de mină.

— Vrei să spui că ar trebui să cercetăm galeria care e marcată pe planul lui Kalle ?

— Exact ! Și o s-o facem imediat.

Chiar în acel moment un tunet răsună în apropiere. Am mai privit o dată planul lui Kalle cu galeria marcată de o cruce și am recitit avertismentul. Poate totul era doar o glumă, și Kalle spera doar să-i descurajeze pe curioși.

— Chiar dacă n-o să găsim nimic, trebuie să mergem imediat, măcar să ne lămurim despre ce este vorba. Sînt convins că pînă și „Cîrnăcior" o să înțeleagă și n-o să ne reproșeze graba.

— Dar n-ai să vezi mare lucru în bezna asta, constată Catharina. Cum să găsești cu o lanternă un filon de minereu ?

— Cine vorbește de filon ? !... Avem doar două bucăți de hîrtie pe care bătrînul tău unchi, considerat de toată lumea ca un tip plin de ciudățenii, a desent niște semne însoțite de cîteva cuvinte... Dar trebuie totuși să verificăm.

Am deschis larg fereastra : ploaia încetase, iar bubuiturile tunetelor se rostogoleau în depărtare.

— Pune-ți impermeabilul, i-am spus Catharinei care mă privea cu îndoială.

— Johan, nu putem coborî în plină noapte într-o galerie de mină. N-o să vedem nimic, o să alunecăm și o să ne frîngem gîturile.

— Nu mai dramatiza, ne ducem doar să aruncăm o privire. Poate plimbarea noastră o să-l incite pe asasin să facă o mutare greșită.

Mi-am pus impermeabilul, am luat lanterna și am ieșit. Cerul se limpezea, iar în aer se simțeau miresmele florilor și ierburilor de cîmp. Am luat-o

pe cărăruia îngustă, străjuită de pini, care urca spre lacul Vrăjitorului. Aproape imediat am ajuns într-o poieniță : o fostă cărbunărie acoperită de tufe de zmeură.

— După planul lui Kalle, cărarea care o ia la stînga trebuie să fie pe aici. Ce părere ai ?

— Nici una, răspunse ușor enervată și se lovi peste tîmplă să prindă un țînțar.

Înaintam încet, căutînd poteca ce trebuia să se îndrepte spre vest. Am descoperit-o la aproximativ o sută de metri de cărbunărie, acoperită de ierburi și părînd nefolosită de multă vreme.

— Atenție ! am avertizat-o pe Catharina, ajutînd-o să treacă peste trunchiul unui copac căzut de-a curmezișul.

— După plan, ar trebui să ne apropiem de gurile galeriilor. Ai grijă pe unde calci ! mă preveni Catharina neliniștită. Cred că sînt pline cu apă și odată căzuți în ele, acolo rămînem pentru totdeauna și nimeni n-o să aibă habar măcar de soarta noastră.

— Asta ne-ar mai trebui ! Săracul „Cîrnăcior", să-i pice pe cap și alte morți misterioase ! În cazul nostru, ar inculpa-o pe Ellen.

Conform planului, gura galeriei se găsea cam la trei sute de metri, între case și lacul Vrăjitorului. Am procedat ca legionarii romani, socotind pașii dubli, dar mă învîrteam în jurul aceluiași loc. Deodată direcția potecii se schimbă atît de brusc spre dreapta, încît fără lumina slabă a lanternei m-aș fi trezit în imensa gaură umplută cu o apă neagră care mi-ar fi slujit drept giulgiu pentru eternitate. Cu mîna tremurîndă, mi-am șters fruntea transpirată :

— Comoara te salută, i-am spus ceremonios Catharinei. Ești singura moștenitoare și mina de aur îți aparține. Ai un mobil serios. Nu-ți rămîne decît să-l împingi pe prostănacul de doctor Watson în hăul cu apă neagră și scapi de unicul martor al înavuțirii tale.

Catharina nici măcar nu surîse :

— Ai un umor cam lugubru, Johan. Nu crezi că ar fi mai înțelept să ne întoarcem acasă ?

Deodată, în spatele nostru se auzi un zgomot care mi se păru înfricoșător : o pasăre de noapte fîlfîi din aripi și dispăru în pădure.

— Ne-am speriat reciproc degeaba. Nu-i o fantomă ; e doar un cocoș de munte.

Am scos harta din buzunarul impermeabilului.

— „Coborîți pe scară și intrați în galerie". Trebuie doar să găsim scara.

Cu prudență, am început să caut metodic în jurul gurii de mină. Aproape imediat am deslușit scara, prinsă de niște grinzi care formau un fel de ponton deasupra deschiderii. Părea destul de solidă. După cîțiva metri, dispărea în hăul întunecat.

— Johan, chiar vrei să cobori ? E o nebunie.

— Liniștește-te ! N-am nici o intenție să mor în floarea vîrstei. Scara este bună ; cu siguranță Kalle a folosit-o de mai multe ori. Cobor doar cîteva trepte să mă lămuresc despre ce e vorba.

Undeva, dedesubt, se întrezărea suprafața nemișcată a apei, ca un ochi mort spre cerul vînăt. Cu lanterna prinsă de curea, am început să cobor, verificînd cu grijă rezistența fiecărei trepte. După cîțiva metri, pierdut în întuneric, cu trupul răzuind peretele, am înțeles că era ridicol să mă aventurez într-un puț vechi de mină, în plină noapte. Eram

gata să încep urcușul cînd lumina lanternei se pierdu într-un fel de umbră în perete. Am continuat să cobor verificînd cu aceeași prudență fiecare treaptă. Ajuns cam la nivelul zonei întunecate, am pipăit peretele și am dat de gol : părea un fel de nișă. La lumina lanternei am deslușit o deschizătură de aproximativ doi metri înălțime pe o lățime de vreo cincizeci de centimerti. Pe dibuite am întins piciorul drept în față pînă cînd l-am proptit în peretele stîncii : eram epuizat, transpirația îmi șiroia pe obraji.

Cuvintele pline de neliniște ale Catharinei străbătură întunericul :

— Johan, ce faci ? Unde ești ?

— Aici, am strigat și am încercat să-i indic locul prin semnale luminoase. Am găsit intrarea în sala tronului regelui muntelui.

Mi-am îndreptat din nou lanterna spre deschiderea din față ; era o crevasă foarte adîncă, lumina nu-i atingea capătul. M-am cocoțat pe marginea lunecoasă a stîncii și deodată am simțit că alunec. Nici nu știu cum am ajuns în fundul găurii întunecate. Lanterna îmi scăpase din mînă, o durere îmi fulgeră glezna. Cîteva mișcări încercate cu timiditate m-au convins că în afara piciorului pe care aproape că nu puteam să-l mișc, totul părea în regulă. În jurul meu, un întuneric absolut, doar undeva sus, la cîțiva metri, se întrezărea o geană cenușie : gaura prin care căzusem. Era o tăcere mormîntală și mă simțeam sufocat de întunericul gros care mă învăluia ca niște valuri de bumbac. Mi-am dat seama că puteam să țip din răsputeri, nimeni nu m-ar fi auzit. Am încercat să mă ridic, dar durerea îmi străpunse din nou glezna și am alunecat ușor într-o dulce inconștiență.

XXI

Simțeam că reușesc să ies din amorțeala care mă cuprinsese. Deși deocamdată durerea din gleznă dispăruse, piciorul mi-era țeapăn. De pe pereți, picăturile de apă cădeau într-o cadență monotonă și aveam senzația că nu mai am aer.

M-am ridicat cu greutate, evitînd să mă sprijin pe piciorul rănit. Sprijinit de peretele stîncos, încercam să deslușesc spărtura prin care căzusem și de care mi-erau legate speranțele într-un pic de aer curat. Deodată, de undeva din apropiere, se auzi vocea Catharinei :

— Johan, unde ești ?

Glasul îi era neliniștit, parcă abia reușea să-și stăpînească lacrimile. Se aventurase să coboare pe scară într-o beznă deplină.

— Atenție, Catharina, nu încerca să mai cobori, poți să cazi.

Cuvintele păreau că n-aveau cum să ajungă pînă la ea, absorbite de întuneric. Dar mă auzise și acum părea mult mai aproape :

— Unde ești ? Te-ai rănit ?

— Deloc, m-am grozăvit. Am o ușoară entorsă la picior. Am alunecat și iată-mă aici. Du-te după ajutor înainte ca fantomele lui Kalle să mă ia în primire !

Nu-mi aprecie gluma :

— Dacă nu reușim să te scoatem? hohoti ea. Ce-am să mă fac?

Incercam să rămîn calm :

— Urcă încetișor pe scară și dă fuga la Odd. E nevoie de două lămpi și o frînghie.

— Dar e departe, nu e nimeni mai pe aproape?

— Göran Vestberg, i-am răspuns ironic. O să fie încîntat să te ajute și o s-o facă atît de bine, încît aici o să ne putrezească oasele... La cine altcineva să te duci? Ellen e prea bătrînă, iar Lennart locuiește prea departe. Să nu-i pomenești ceva lui Odd despre plan sau despre Göran. Spune-i doar că am căzut într-o galerie de mină. Pe urmă, o să anunțăm poliția.

— Crezi că reziști pînă mă întorc? Să-ți mai aduc ceva?

— Un pic de whisky sau coniac, ce vrei.

N-o să fie prea rău în întuneric și-n frig. Probabil că o să aștept cam vreo oră, mi-am zis resemnat și m-am așezat tremurînd pe o piatră. Douăzeci de minute pe drumul de întoarcere. Dar ora asta presupusă își va dubla lungimea în întuneric.

Iar dacă Odd nu era acasă, va trebui să se ducă pînă la Lennart... Deci, mă găseam la locul comorii lui Kalle! Probabil mînat de curiozitate coborîse odată pînă aici și descoperise filonul de minereu care nu apucase să fie exploatat în timpurile vechi cu mijloace tehnice rudimentare. Zăcămîntul fusese uitat pînă în ziua cînd sărmanul Kalle îl redescoperise și pesemne îi supraestimase valoarea. Oricum, dacă cineva va profita vreodată de descoperirea lui, aceasta va fi Catharina și nu amicul nostru de profesie inginer minier și în timpul liber asasin.

Am început să înaintez încet căutînd alte găuri. Încercam să mă rezem din nou de peretele stîncos cînd am atins cu mîna un obiect moale. Un sac, mi-am zis pipăindu-l. Era, fără îndoială, un sac foarte vechi, pentru că rămîneam cu bucăți de pînză în mînă. Am căutat și în interior am atins un obiect dur, ceva care semăna cu un băț subțire. De fapt, era un os! Un pic prea lung ca să fie de vulpe sau de viezure. Am găsit și alte bucăți, suficient de multe pentru a mă lămuri că nu erau rămășițele unui animal, ci scheletul unui om! ! ! În fața morții am avut o reacție cel puțin ciudată : cu toate că încercam să mă stăpînesc, mă cuprinsese un rîs isteric. Poate era o reacție normală la tot ce mi se întîmplase în ultimele ore... Iată-mă, eu, Johan Kristian Homan, anticar, estet, cunoscător în ale bucătăriei și, mai ales, specialist în vinuri franțuzești, deci, iată-mă în tovărășia unui schelet, într-o beznă totală, practic îngropat la vreo zece metri în pămînt într-un fund de galerie, cu șansele de a revedea lumina zilei legate doar de revenirea Catharinei.

Rîsul mi se opri brusc. Probabil un miner din timpuri de mult trecute își găsise moartea aici. Oasele sînt rezistente în timp, poate și umiditatea contribuise la consevare ?! Sau poate erau rămășițele vreunui nefericit care, ca și mine, căzuse în gaura asta fără ieșire ? Fără ajutorul Catharinei vor fi aici doi morți în loc de unul. ... N-ar fi trebuit să am o cutie cu chibrituri în buzunar ? Am căutat cu înfrigurare și am găsit-o. Am aprins un chibrit și flacăra mi s-a părut atît de intensă încît am avut impresia că mă orbește. Nu distingeam în jurul meu decît la cîțiva pași : aveam impresia că sînt într-o imensă peșteră subterană. În lumina flăcăruii pereții transmiteau

imagini ale unor umbre mișcătoare. Apoi flacăra îmi arse degetele și chibritul se stinse. Am aprins un altul și pe pămînt, în fața mea, am desluşit un maldăr de cîrpe. Printre ele, mîna a simțit conturul unui obiect rotund și rigid. Era o cască militară cu calota zdrobită, dar cu laturile și viziera intacte. Deasupra vizierei era un semn din metal. Ciudat, dar cînd am intuit despre ce este vorba, pentru prima oară în seara aceea mi s-a făcut foarte frică : parcă un talaz negru se abătuse asupra mea.

Semnul de metal era un cap de mort însoțit de două oase încrucișate : emblema detestată a S.S.-ului.

XXII

Am stat mult în beznă, cu casca în mînă. Deci, Kalle nu descoperise un zăcămînt, ci, mai mult ca sigur, ceva în legătură cu S.S-istul mort.

Dar cum Dumnezeu ajunsese individul în gaura asta ?

Și mi-am reamintit de acea dimineață geroasă de martie, de acum vreo treizeci de ani, cînd avionul de vînătoare german se prăbușise în pădure. Mi-l imaginam pe pilot încercînd o aterizare disperată pe lacul înghețat, nereușind să manevreze aparatul care se va zdrobi pe pămînt la cîteva sute de metri de lac. Locotenentul, al cărui mormînt se găsea în cimitirul din Viby, murise imediat, dar se pare că nu era singur în avion. De ce partenerul lui n-a rămas lîngă resturile avionului ? Ce l-a atras spre galeria părăsită și l-a determinat să coboare în fundul ei ? Un singur motiv : teama de a fi descoperit. Galeria i s-a părut ascunzătoarea ideală în așteptarea momentului cînd ar fi putut încerca să se îndrepte spre granița norvegiană, care era destul de aproape și unde era sigur că va găsi o unitate germană.

Dar poate S.S-istul trebuia să ascundă ceva ! Găsind scara, a coborît ca mine, doar că lui căzătura i-a fost fatală. Așa se poate explica mențiunea de pe

planul lui Kalle : „Aici te așteaptă moartea !". Deci, Kalle a găsit acel „ceva prețios" pe care-l considera de o valoare atît de mare, încît împărțise planul în două și-l ascunsese în borcane cu dulceață din locuri diferite. Descoperirea lui Kalle trebuia să fie atît de prețioasă încît să justifice și cele două crime comise în numele ei.

Din depărtare, parcă șoptit, mi-am auzit numele :

— Johan !

— Aici, am strigat. Fiți bineveniți !

Am distins vocea lui Odd Larsen :

— Catharina mi-a spus că s-ar putea să-ți fi rupt piciorul. Nu-ți face probleme, te scoatem.

— Salut, Johan ! Era vocea Catharinei plină de o voioșie evident forțată. Sînt Saint-Bernardul ideal, ți-am adus coniac.

— Excelent. Nu e nevoie să vii și tu, leagă sticla de o sfoară și dă-i drumul.

— Stai liniștit, interveni Odd pe un ton calm. Să-ți explic cum vom proceda : Catharina o să coboare pe corda pe care o s-o folosim ca să te scoatem de acolo. Te legi de coardă și te sui pînă la ieșitura stîncii. Eu te aștept pe marginea găurii, să te țin dacă ai să aluneci.

— Și Catharina ?

— Fii fără grijă, răspunse la fel de calm Odd. O tragem afară după ce terminăm cu tine.

Destul de repede Catharina poposi lîngă mine.

— Am reușit ! strigă spre Odd.

Acesta își aprinse o țigară : un arabesc roșu desenat în beznă.

— Nu înțeleg ce căutai aici la o asemenea oră ? Odd părea binedispus.

— Am găsit ceva. Nu sîntem singurii vizitatori ai grotei.

— Ce vrei să spui ? Mai e cineva aici ? întrebă Catharina cu voce tremurată.

— Aș spune că da : scheletul unui ofițer german.

— Ce ofițer german ? se auzi de sus vocea alarmată.

— Un ofițer foarte bătrîn, căci se odihnește aici de vreo treizeci de ani. Un ofițer S.S.

— S.S. ? Ce înseamnă asta ? se interesă Catharina.

— S.S-iști erau de departe cei mai răi dintre toți, rosti rar Odd. Eu, ca norvegian, știu ce spun. La început erau trupele de pază, Schutz-Staffeln, ale lui Hitler. Himmler a devenit șeful lor și, într-un amestec de fanatism și de ideologie putredă, au devenit cel mai periculos flagel al nazismului. Ei rezolvau toate problemele pe care armata germană le refuza considerînd că i-ar leza demnitatea. Gestapoul făcea parte din S.S. și au lichidat împreună cel puțin 15 milioane de oameni dintre care 6 milioane de evrei. La procesul de la Nürnberg S.S.-ul a fost declarat criminal de război... Individul de acolo a avut soarta pe care a meritat-o. Ce nu înțeleg însă e cum a nimerit în gaura aia ? Și cum de ești atît de sigur că e vorba de un S.S.-ist că doar ești într-o beznă totală ?

— Am găsit o cască de ofițer cu însemnele S.S.-ului. Și fii sigur că mă pricep, prin magazin îmi trec destul de des medalii, decorații... Iar cele de proveniență germană sînt căutate de colecționari.

— Dar cum a ajuns aici ? mă întrerupse Catharina.

— Îți amintești că acum vreo treizeci de ani, spre sfîrșitul războiului, un avion militar german s-a prăbușit în apropierea lacului Vrăjitorului ? S-a găsit doar un cadavru în avion și s-a presupus că

pilotul era singur. Dar eu cred că individul al cărui schelet ne întovărășește acum era și el în avion și avea motive foarte serioase să dispară cît mai urgent... S-a ascuns atît de bine, încît n-a mai reușit vreodată să vadă lumina zilei !

— De ce aici ? Putea foarte bine să se ascundă în pădure. De ce să coboare într-o galerie abandonată ?

— Pentru a găsi o ascunzătoare sigură, nu atît pentru el, cît pentru „ceva" ce trebuia neapărat pus la adăpost. Acest „ceva" l-a descoperit mult mai tîrziu Kalle ; o dovadă implicită este și crucea îmbîrligată găsită de Lasse în fața pivniței lui Kalle.

— A găsit Lasse așa ceva ? Odd părea foarte sceptic.

— Nu ți-a spus ? Mi-a arătat-o. La naziști era o dovadă de mare apreciere, i-am explicat Catharinei.

— Dar nu văd ce legătură avea Monika cu toate astea ? mă întrebă ea. De ce a fost omorîtă ?

— S-o luăm pe rînd, am răspuns după ce am sorbit o gură de coniac. Nu știu adevărul asupra morții lui Kalle. Poate asasinul l-a îmbătat ca să-i stoarcă informații despre comoară ? ! Sau poate s-a prefăcut neîncrezător, determinîndu-l pe Kalle să-și susțină afirmația cu probe ? ! Văzînd decorația germană, asasinul realizează cam despre ce este vorba și încearcă să-l forțeze pe Kalle să-i dezvăluie secretul. Are loc o luptă între ei și, în final, Kalle cade sau este împins pe scara pivniței. Asasinul n-a observat că, în încleștarea luptei, crucea nazistă căzuse pe pămînt lîngă ușa pivniței.

— Îngrozitor ! tremură Catharina. Dar s-ar putea ca asasinul să-l fi omorît pe Kalle abia după ce aflase tot ce-l interesa.

— Nu cred, căci s-a reîntors ca să cotrobăiască prin toată casa. Probabil în căutarea planului. Dacă l-ar fi avut, n-ar mai fi pierdut timpul și ar fi pus mîna pe comoară.

— Totuși nu înțeleg care este rolul Monikăi și de ce a fost asasinată ?

Odd aprinse o nouă țigară.

— Nu cred că-i vorba de o dramă pasională, am spus după un moment de gîndire. Monika știa prea multe. Să presupunem că surprinsese discuția din fața pivniței între asasin și Kalle. Toată discuția purtîndu-se în jurul descoperirii din galeria de mină, crede că e vorba de un filon și trimite o probă la analizat. Convingerea îi e întărită și de faptul că ulterior îl surprinde pe asasin cercetînd prin jurul galeriei... În loc să mărturisească poliției ce știa, preferă un șantaj din care i se trage moartea.

— Crezi că asasinul făcea pe prospectorul doar ca să-și asigure un alibi ? întrebă încetișor Odd.

— Da și nu... Oricum, trebuia să exploreze foarte atent zona pentru a găsi comoara, iar obligațiile profesionale erau binevenite pentru ca nimănui să nu i se pară ciudată activitatea lui.

— Obligații profesionale ? se miră Odd. Te gîndești la Göran Vestberg ?

— Exact. Inginer minier și geolog amator. De altfel și Kalle era de aceeași părere pentru că a scris pe plan „Atenție la inginer".

— Te referi la harta de care ne-a povestit Lena ?

— Da. Cu ajutorul ei am ajuns aici... Și, apropó, un inginer se pricepe la chestii tehnice și nu i-ar fi fost prea greu să deregleze sistemul de direcție al unei mașini.

— De ce a trebuit s-o omoare pe Monika ? întrebă iarăși Catharina.

— Cred că din cauza șantajului.

— Totul mi se pare extraordinar, rosti rar Odd. Evident, Monika a fost asasinată, dar Kalle...

— Să lăsăm poveștile, nu mai suport întunericul ăsta, spuse Catharina și se ridică. Vorbești de comoara lui Kalle ca și cum ar exista într-adevăr, dar deocamdată nu avem decît un plan desenat de o mînă neîndemînatică și o veche decorație nemțească. Să mai căutăm, propuse, aprinzînd lanterna.

— Atenție ! am avertizat-o. S-ar putea să mai fie și alte găuri pe aici.

— Fii liniștit, ne asigură Odd. Coarda e în mîini bune.

Catharina înaintă încetișor pe solul denivelat, se împiedică în niște pietre și căzu. Încercă să se ridice, dar rămase cu privirea pironită pe ceva de o formă nedeslușită.

— O valiză ! strigă pe un ton strident... Închisă.

— Ia cuțitul meu.

Cu lanterna așezată pe o piatră lîngă ea, îngenunche în fața valizei și-i forță încuietoarea.

— Johan... E plină cu bijuterii și pietre prețioase !

XXIII

Am uitat de durerea de la gleznă și am început să mă tîrăsc pe piatra lunecoasă. Catharina avusese dreptate : brățări, inele, diademe își întretăiau scînteierile într-o feerie luminoasă.

În lumină sclipi o diademă cu smaralde de un verde întunecat.

— Ce-ați găsit ? Bijuterii ? se auzi la fel de calmă vocea lui Odd.

— Bijuterii ! O adevărată avere, am țipat aproape isteric... Deci Kalle avea totuși o comoară păzită de o fantomă, i-am spus Catharinei după ce m-am liniștit.

— Dar de ce s-o ascundă aici ? Poți să-mi explici ? mă întrebă ea.

— Nu e chiar așa de complicat, am replicat. Cred că știu motivul pentru care acum treizeci de ani neamțul nostru a ajuns pînă aici ! Drăguții ăștia din S.S. aveau un serviciu special care se ocupa de „toate obiectele de valoare ale sărmanelor victime". Cînd și-au dat seama că pierd războiul, au încercat să-și salveze averile adunate. Bineînțeles, pietrele prețioase treceau pe primul loc, tranzacțiile cu astfel de chestii fiind oricînd și oriunde foarte fructuoase.

— M-ai convins, acceptă Catharina. Trebuie să-l dăm pe mîna poliției pe Göran Vestberg. Cu puțin noroc, ne așteaptă o recompensă. Ce zici de diademă?

— Aveți dreptate, aprobă Odd. Dar fără riscuri inutile. Plec să anunț poliția și să aduc ajutoare și un doctor.

— În regulă. Însă grăbește-te, n-aș vrea ca în lipsa ta să-și facă apariția Göran Vestberg.

După plecarea lui Odd am rămas o vreme tăcuți.

— Iată-ne, în sfîrșit singuri și, pentru moment, chiar bogați. Sînt curios ce figură va face „Cîrnăcior" cînd va afla !

— Ar trebui să luăm o mică amintire de aici, propuse Catharina. Sînt atîtea bijuterii și în fond nimeni nu știe ce-i în valiză.

— Catharina, nu uita, dacă vrei să comiți o infracțiune sînt necesare două condiții : nimeni să nu te vadă și să nu fii descoperită. Deci, singura ta șansă ar fi să scapi de mine !

— Aș face-o, rîse ea, aprinzînd lanterna, dacă aș găsi o gaură suficient de adîncă. Începu să admire din nou bijuteriile. Totul pare atît de ireal, spuse încet. Stăm aici, în hăul ăsta întunecat, înconjurați de o bogăție imensă... Cum o fi descoperit-o Kalle ?

— Cine știe ?... Cred că a găsit-o mai demult, dar probabil că nu făcuse nici o legătură între prăbușirea avionului și valiza cu bijuterii. Superstițios, i-a venit ideea că ar fi un fel de comoară supranaturală cu un schelet pe post de paznic.

— Privește ! Catharina părea tulburată. Mai e ceva. Un portofel plin cu hîrtii.

Îmi întinse un porthart de piele destul de deteriorat de umezeală. L-am deschis și am scos o hartă pe care am despăturit-o la lumina lanternei. Re-

prezenta sudul Norvegiei, marea Nordului, litoralul vestic al Suediei și Danemarca. O linie subțire, roșie, pornea din Oslo spre sud, făcea o buclă în dreptul Halmstadului și se îndrepta spre Esbjerg. Printre hîrtii am descoperit și o foaie bătută la mașină, încă lizibilă.

„Luftwaffe" era scris în colțul stîng al paginii. Dedesubt, vulturul german își întindea aripile stilizate, iar în continuare : „Geheimbefehl Me 1066, Somderkommando Norwegen, März 22, 1945."

— Germana mea este departe de a fi strălucită, m-am scuzat. Dar ce avem aici e destul de simplu. E un ordin pentru acest zbor special, eliberat în 22 martie 1945 și purtînd un sigiliu secret. Nu știu ce ar putea să însemne, poate e numele avionului... Probabil un Messerschmitt.

— Citește mai departe !

— Pilot era locotentul H. Müller și avea doi pasageri : Sturmbannführer S.S. Dietrich Mann și un sublocotenent de la statul major Quislings Larsen, un norvegian. Sturmbannführerul, un grad destul de mare, trebuia să aducă documentele la cartierul general de la Esbjerg. Zborul trebuia efectuat la joasă înălțime și cît mai aproape de litoralul suedez, ca să evite riscul urmăririi de către avioanele de vînătoare inamice. Previziunile meteorologice însă nu era deloc favorabile.

— Atunci de ce au plecat ?

— Tocmai pentru că vremea proastă le mărea șansele de a scăpa neobservați de aviația engleză și americană. Sperau să aterizeze la Esbjerg înainte de răsăritul soarelui.

— De ce la Esbjerg ?

— Pentru că e port, iar Danemarca nu era implicată în război așa că de aici se putea pleca foarte

ușor spre oricare colț al lumii. Iar valiza cu bijuterii și alte „prăzi de război" puteau fi ascunse într-un submarin care s-ar fi îndreptat cu toată viteza spre America de Sud unde unele țări îi primeau cu brațele deschise pe exilații naziști. Dar nu asta e important. Erau trei persoane la bord : pilotul, Sturmbannführerul și un colaborator norvegian. Pilotul a fost îngropat în cimitirul de la Viby. Știm unde se află Sturmbannführerul, dar al treilea, Catharina, al treilea... unde este ?

— Poate în alt fund de galerie !

— Nu cred. S-ar putea să fi sărit cu parașuta înaintea accidentului și s-a pierdut în natură.

— Și dacă s-a întors să recupereze valiza ?

— Oricum, nu pare grăbit, au trecut treizeci de ani de la evenimente... Explicația poate fi alta. Să presupunem că a reușit să sară cu parașuta înaintea prăbușirii. Dispare în mod discret, dar din presă află tot ce s-a întîmplat : prăbușirea avionului, moartea pilotului... Ziarele nu pomenesc nimic de Mann sau de valiza cu bijuterii... Nici anii care trec nu aduc vreo noutate despre soarta lui Mann și a comorii din valiză. Sînt două posibilități : sau Mann a reușit să se refugieze în America de Sud, cu valiza, sau a ascuns-o undeva în apropierea rămășițelor avionului și s-a ascuns și el.

— Johan, murmură Catharina, după cîteva momente. Mă chinuie un gînd : noi cunoaștem un norvegian, născut în Norvegia, deși acum e cetățean suedez... Iar numele lui e Larsen ca și cel al sublocotenentului din avion.

— Ai dreptate, deși numele ăsta e destul de răspîndit în Norvegia. Ce mai știm despre el ? Că închiriază de cîtiva ani o casă aici pe perioada vacan-

ței, că mai toată ziua și-o petrece în pădure motivînd că sportul e singura sursă de sănătate... Să mai existe și alt motiv al dragostei pentru pădure în afara plăcerilor sportive ? Caută ceva și, în cazul ăsta, ce ?

Catharina nu răspunse. Am rămas tăcuți în întuneric, gîndindu-ne la același lucru : că un norvegian pe nume Larsen ne abandonase în hăul ăsta. Că înainte de a pleca după ajutoare avusese inspirația de a lua cu el și coarda ! Și că nimeni n-o să ne audă vreodată strigătele de ajutor iar noi nu vom reuși niciodată să ne cățărăm pe peretele umed și lunecos. Eram prizonieri, ca niște animale prinse în cursă, ținîndu-i tovărășie pentru eternitate Sturmbannführerului Dietrich Mann. Afară, cineva aștepta. Cineva care nu se grăbea, care așteptase treizeci de ani și pentru care cîteva zile, săptămîni în plus nu însemnau mare lucru.

XXIV

Am rămas mult timp tăcuți, încercînd să ne învingem teama.

— Johan, rupse tăcerea Catharina, trebuie să existe o cale de a ieși de aici. Avem doar exemplul lui Kalle.

— Sînt convins că folosea o coardă legată de scară... Și, oricum, nu era prostănac ca mine.

— Catharina se ridică și îndreptă lumina lanternei spre peretele stîncos din spatele nostru.

— Am putea încerca pe aici, îmi arătă ea o scobitură în perete. Sînt doar cîțiva metri pînă la gura galeriei... Dacă ai putea să mă ajuți... Dar cu piciorul tău rănit...

— Un fleac, o simplă entorsă... Am o idee: am să cînt ca să nu te audă Odd cum urci.

— Să nu se sperie prea tare, rîse Catharina. Dar nu cred că amicul nostru norvegian mai e pe aproape. Încă doi morți pe răbojul lui n-au cum să-l deranjeze. Dacă or să ne descopere vreodată, nimeni n-o să-l bănuiască pe Odd, pentru că n-au să știe de venirea lui.

— Și nimeni nu o să descopere valiza cu bijuterii.

— Exact. Mai bine ne-am grăbi să încercăm ceva înainte de a fi epuizați de foame și sete.

M-am ridicat cu greutate. Piciorul mă durea al naibii de tare, dar Catharina avea dreptate : orice întîrziere era în defavoarea noastră. Am reușit să ajung lîngă perete, m-am rezemat de el și i-am propus :

— Urcă-te pe spatele meu și încearcă să atingi marginea găurii,

Dar eram departe de a fi atît de optimist pe cît păream. Era ea profesoară de gimnastică, dar n-o vedeam în stare de asemenea performanță. Să te urci pe un perete vertical, alunecos, e aproape de domeniul imposibilului, iar eu, cu piciorul rănit, în loc s-o ajut, mai mult aș încurca-o. M-am aplecat cît am putut de mult și Catharina se cățără pe umerii mei. Deși piciorul mă durea îngrozitor, încetul cu încetul am început să mă ridic. Catharina, cu labele picioarelor bine înfipte pe umerii mei, încercînd să se țină de asperitățile peretelui, începu să se înalțe.

— Nu ajung, șopti ea. Îmi lipsesc cîțiva centimetri. N-o să reușim. Și se prelinse în jos pe spatele meu.

— Iată-ne mai bogați decît majoritatea suedezilor, dar incapabili să ieșim de aici.

Lumina lanternei mătura solul. Catharina încercă zadarnic să deplaseze cîteva blocuri de piatră.

— Ce faci ?

— Improvizez o platformă, rosti energic. Vino să mă ajuți !

M-am îndreptat șchiopătînd spre ea, fără a avea curajul să-i spun că n-avea rost. Chiar dacă am fi reușit să înjghebăm un fel de platformă, Catharina tot nu ar putea să se apropie de ieșire.

După o jumătate de oră de transpirație, reușisem să încropim un fel de postament.

— Gata, la treabă !

M-am aplecat din nou și Catharina se urcă pe umerii mei. M-am înălțat cu grijă, iar cînd am ajuns la poziția verticală Catharina, începu să se cațere. Deodată, lanterna îi scăpă de sub curea și se zdrobi de pietre.

— N-are nici o importanță, am mormăit, răsuflînd greoi din cauza efortului, oricum bateria era pe terminate.

— Johan, cred că o să reușim, aproape ating marginea.

— Să încercăm ca la circ !

Am ridicat mîinile cu palmele îndreptate în sus pînă în dreptul umerilor. Cu grijă, Catharina și-a fixat labele picioarelor în căușul palmelor mele. N-o să reușim niciodată, îmi spuneam în timp ce începeam să împing brațele în sus. Din fericire, Catharina era destul de ușoară, în jur de cincizeci de kilograme. Brațele mi-erau o rană vie datorită frecării necontenite de peretele rugos, prin umeri îmi fulgerau crampe, iar transpirația îmi șiroia pe frunte, împăienjenindu-mi privirea. Suflam ca o forjă, gîtul mă ardea și steluțe luminoase îmi dansau în ochi.

Deodată, am avut senzația succesului : Catharina atinsese marginea deschiderii ; am simțit-o cum se înalță.

— Johan, am reușit, țipă ea. Era să cad, dar totul e în regulă. Așteaptă-mă ! Pe cine trebuie să anunț ?

— Fuga la Ellen, e cea mai aproape. Ai grijă să nu te surprindă Odd. Poate-l găsești și pe Lennart. Grăbește-te, dar fii prudentă !

— Promit.

Nu știu de ce, dar așteptînd-o pe Catharina singur, în întuneric, gîndul a început să hoinărească,

oprindu-se la o partidă de pescuit. Catharina îmi povestise de un iaz plin cu păstrăvi, mai la nord de lacul Vrăjitorului. O să pescuim împreună și o să ascultăm freamătul vîntului prin frunzișul pădurii. Iar în amurg o să ne încălzim în preajma focului, delectîndu-ne cu vin de Mosella și pește prăjit.

După un timp, un zgomot m-a smuls din reverie... Să se fi întors Odd ?... Nu, era Catharina.

— Johan, ce faci, dormi ? Ellen nu era acasă, așa că m-am dus la Karin. Lennart este la Stockholm dar ne-am descurcat. N-am găsit decît o frînghie de rufe din plastic. Trebuie s-o pui în două ca să nu te rănești.

Aproape imediat o coardă subțirică șerpui pe lîngă mine. Am prins-o și mi-am trecut-o de cîteva ori în jurul trupului.

— Gata, fetelor, trageți, dar să nu mă pierdeți pe drum.

Au început să tragă încetișor și cu îndemînare. Frînghia mi se încrusta în piele și simțeam că aproape nu mai rezist cînd mîinile mi s-au agățat de marginea găurii. Cu un ultim efort, am reușit să mă cațăr și să ies afară.

O jumătate de oră mai tîrziu ne aflam în bucătăria mea. Catharina făcea cafea și Karin îmi oblojea rănile. Eram întins pe pat, cu o perniță sub piciorul rănit.

— Acum sîntem trei contra unu, zise Catharina scoțînd din dulap ceștile. Bem o cafea fierbinte și apoi mergem la Karin să telefonăm.

O plăcută căldură mi se răspîndi în corp și mă toropi o blîndă somnolență. Catharina mă acoperi cu o pătură :

— Odihnește-te ! Mergem să telefonăm la poliție și în cel mult o jumătate de oră sînt înapoi.

Oboseala mi-era prea mare, așa că am adormit imediat. Visam că mă aflam din nou în hăul întunecat unde-mi petrecusem ultimele ore. Dar nu eram singur. Sturmbannführerul Mann ședea în fața mea, pe valiza cu bijuterii. „Johan", zicea „Johan, cum te simți ?"

M-am trezit brusc. Soarele desena o panglică groasă pe pătură și în lumina blîndă firișoarele de praf păreau că dansează în aer. Cineva apropiase un scaun de patul meu. Iar acest cineva era Odd Larsen cu un pistol în mînă.

— Johan, mă întreba, Johan, cum te simți ?

XXV

Nu poate să încerce să-mi facă ceva aici, mi-am zis, așa că e de ajuns să-i distrag atenția, cumva, pînă sosesc Karin și Catharina.

— Am reușit să ieșim ! i-am comunicat vesel. A fost greu. Îmi sîngerează brațele și hainele Catharinei s-au zdrențuit... Apropó, la ce-ți trebuie pistolul ?

Odd surîse ; un surîs crispat și rău :

— Pentru amicul nostru Göran Vestberg, îmi răspunse sec. De ce nu m-ați așteptat ? Venea și poliția.

— Vrei să spui că ai telefonat la poliție ?

— Desigur, am anunțat și un medic. Apoi m-am întors la galerie, dar nu mai erați. V-am strigat minute în șir, mi-era teamă că vi s-a întîmplat ceva. Unde e Catharina ?

Minte, mă gîndeam, dar n-am cum să-l verific. Vrea să știe unde e Catharina ca să se ocupe și de ea.

— Odd, cu ce te-ai ocupat în timpul războiului ? l-am întrebat cu falsă dezinvoltură.

Oricum eram la cheremul lui, așa că mai bine să iau taurul de coarne.

— Ce vrei să spui ? mă întrebă la rîndul lui, mișcînd ușor pistolul.

— Exact ce-am spus. Și e important să-mi răspunzi. Deci, cu ce te ocupai în timpul războiului ?

— Nu știu unde vrei să ajungi, zise Odd și puse pistolul pe pat ca să-și aprindă o țigară. Cred că ai motivele tale... Am să-ți povestesc cu ce mă ocupam. La început făceam parte din mișcarea de rezistență, dar, cînd Gestapoul și-a luat rolul în serios ne-am cam împrăștiat. O parte dintre noi am reușit să ajungem în insulele Shetland, după o călătorie deloc agreabilă pe un fel de barcaz pescăresc. Pe urmă am ajuns chiar și în Normandia în ziua Z, cu al doilea val de americani, în apropiere de Arromanche.

— Poți să susții afirmațiile cu probe ?

— O citare în ordinul de front, trei medalii și două cicatrici. E suficient ? În fond, unde vrei să ajungi ? Ce vrei să dovedești ?

Nu știam ce să mai cred. M-am așezat pe marginea patului și privirea mi se lipi de „suvenirul" pe care Catharina și-l luase din valiza cu bijuterii. Era o diademă din aur alb cu smaralde ca niște lacrimi de un verde închis, montate între briliante. Deodată, mintea mi se limpezi : inelul pe care Lennart îl dăruise lui Karin și pe care voise să-l prețuiască în magazinul meu, ei bine, inelul acela era asortat cu diadema pe care o admiram. Probabil că în valiza Sturmbannführerului erau cerceii și celelalte piese ale setului. Deci, totuși Lennart era cel căutat. Am pus încet diadema pe pătură.

— Am să-ți povestesc, i-am spus, ridicîndu-mă de pe pat. Ajută-mă să ajung pînă la Gren și vei afla totul.

Sprijinindu-mă de umărul lui Odd am pornit spre casa familiei Gren. I-am povestit totul despre har-

ta lui Kalle, galeria de mină, crucea de fier și avionul prăbușit. Nu i-am pomenit nimic însă despre inelul lui Lennart și nu i-am împărtășit bănuielile mele. Cînd am ajuns, Catharina și Karin erau în fața casei, gata să plece. Văzîndu-l pe Odd, Catharinei îi îngheță surîsul pe buze, dar se liniști cînd i-am făcut semn că totul e în ordine.

— Ai venit cu Odd ? mă întrebă Karin tulburată... Nu era... Vreau să spun...

— Te îndrebai dacă nu sînt una din bestiile de criminali de război, nu-i așa ? Și autorul celor două asasinate ? Nu, doamnelor, din nefericire, nu pot să vă ofer o biografie atît de interesantă.

— Unde e Lennart ? am întrebat-o pe Karin.

— A plecat la Stockholm. Trebuie să fie acasă sau, dacă nu, la birou... De ce mă întrebi ? Crezi că are vreun amestec în povestea asta ?

Karin mă privea neliniștită.

— S-ar putea. am mormăit. Îmi pare rău, dar trebuie neapărat să vorbesc cu el.

Catharina și Odd au rămas pe o bancă afară, Karin și cu mine am intrat în casă. Domnea o liniște deplină, probabil Lena încă mai dormea. Karin mi-a întins o carte de vizită pe care era scris un număr de telefon. După cîteva apeluri am auzit în receptor vocea lui Lennart.

— Salut. La telefon Johan Homan. Lennart, scuză-mă că te deranjez, dar trebuie să știu de ce ai venit în magazinul meu cu acel inel... Și, în primul rînd, de unde îl ai ?

— L-am cumpărat de la o dugheană, răspunse într-un tîrziu cu o voce obosită. La un preț atît de mic încît m-am temut să nu fie furat.

— Cît l-ai plătit ?

— Două mii cinci sute de coroane.

— Numele magazinului ?

— Nu mi-l amintesc.

— Lennart, te sfătuiesc să spui adevărul. Nu uita, e vorba de o crimă, l-am avertizat pe un ton grav.

— Nu i-am dat inelul lui Karin, răspunse după un nou moment de tăcere.

— A ! Parcă am înțeles că l-ai cumpărat ?

— Era inelul Monikăi.

A fost rîndul meu să rămîn tăcut. O nouă minciună ? Încerca să se folosească de Monika știind că afirmația nu avea cum să-i fie controlată ?

— Atunci cum a ajuns inelul la Karin ? l-am întrebat.

— Știu că ți se pare ciudat, dar ăsta e adevărul, răspunse pe același ton obosit. Monika mi-a încredințat inelul pentru a i-l prețui la Stockholm. Pe urmă... pe urmă, Karin, căutînd niște facturi, l-a găsit în portofelul meu... iar eu, ce puteam să-i spun decît că era un cadou pentru ea. Bineînțeles, o imitație, dar foarte reușită. Mai tîrziu l-aș fi declarat „pierdut" și i-aș fi cumpărat altceva.

— Da, e o poveste frumoasă, am rostit îngîndurat. Și chiar te înțeleg, era destul de dificil să explici cum a ajuns inelul la tine.

— Știu că nu te-am convins. Totul pare ciudat, nu ?

— Ciudat e puțin spus, am replicat sec.

— Kalle i-a dăruit inelul Monikăi în seara morții lui spuse Lennart și puse receptorul în furcă.

Mi-am întors privirea spre Karin :

— Lennart pretinde că inelul îi aparținea Monikăi și ea îl avea de la Kalle, e adevărat ?

— Nu, răspunse Karin. Mie mi-a dat Kalle inelul... Eram foarte apropiați și în seara morții lui i-am făcut o vizită să-i duc o carte. Părea foarte neliniștit, mi-a vorbit de bijuterii vechi păzite de fantome.

— Atunci ți-a dat inelul ?

Karin aprobă printr-o mișcare a capului :

— Văzînd că povestea lui nu mă convinge mi-a arătat inelul și mi-a spus că pot să-l păstrez, fiindcă era una din numeroasele bijuterii pe care le are ascunse într-un loc sigur... pe urmă, mi-a arătat o cruce de fier nemțească și am înțeles că este o legătură între povestea lui și avionul prăbușit cu ani în urmă lîngă lacul Vrăjitorului... A început să-mi vorbească despre o hartă care putea să-mi servească în cazul în care lui i s-ar fi întîmplat ceva. Voia să coboare în pivniță să-mi aducă un borcănel de dulceață în care ascunsese harta. Era extrem de agitat și, în grabă, neatent, a călcat greșit și s-a rostogolit pe scara pivniței. S-a lovit la tîmplă de o piatră și a murit.

Kalle voise să-i arate jumătatea de hartă ascunsă în borcanul cu dulceață. Dar cineva se găsea în spatele lui Karin, cineva care gîndea iute și la rece.

Și, dintr-o dată, am înțeles despre cine era vorba !

XVI

— Era Monika, ascunsă lîngă ușa pivniței, am rostit încet. Te-a văzut și l-a văzut și pe Kalle căzînd. I-ai arătat inelul și i-ai spus despre comoară. Te-a șantajat : dacă nu o împărțeai cu ea, te denunța poliției pentru uciderea lui Kalle. A păstrat inelul drept garanție. Nu-i așa ?

— Și cum m-ar fi putut acuza de crimă după o lună ?

— Nici o problemă ! Ar fi spus că i-a fost frică de amenințările tale cu moartea dacă te duceai la poliție.

Karin mă privea încordată :

— Unde vrei să ajungi cu divagațiile astea ? Kalle e mort și cu asta gata.

— Ai dreptate în privința lui Kalle, dar Lasse e inculpat pentru asasinarea Monikăi... Și știi la fel de bine ca mine că e nevinovat pentru că tu ai omorît-o. Căci Monika te șantaja, convinsă că știi unde sînt ascunse bijuteriile. Înainte de a surprinde conversația voastră, Monika îl bănuia pe Kalle c-ar fi descoperit un filon cu minereu, de asta a și trimis o probă de rocă la analizat. Dar cînd a auzit confesiunea lui Kalle și a văzut inelul și-a dat seama despre ce era vorba. După ce Lennart

i-a spus prețul la care a fost estimat inelul, a fost sigură de valoarea fabuloasă a bijuteriilor lui Kalle.

— De ce nu s-a dus ea să-și prețuiască inelul și l-a pus pe Lennart s-o facă ? mă întrerupse Karin pe un ton care voia să arate cît de rizibilă i se păruse demonstrația mea.

— Era soluția cea mai practică : Lennart se ducea săptămînal la Stockholm unde sînt cei mai buni experți. În plus, relațiile dintre ei erau destul de intime, nu-i așa ? Lui Lennart bijuteriile i-ar fi adus securitate materială și i-ar fi permis să te părăsească fără probleme... Erați pe punctul de a divorța, am dreptate, nu ? Dar mîndria ta nu accepta ideea divorțului, ar fi însemnat să le dai dreptate părinților tăi care nu l-au dorit pe Lennart ca ginere.

Karin nu răspunse, clătină din cap fixîndu-mă cu aceeași privire înghețată.

— Dar să ne întoarcem la seara în care a fost asasinată Monika. Știai că Lasse e o natură impulsivă și foarte gelos și ți-ai zis că seara aceea reprezintă poate ultima ta șansă... Ai declarat că în momentul asasinării Moninkăi te dusesei la mașină în căutarea unor aspirine.

— E un adevăr parțial, mă întrerupse ea. În timp ce Monika era ucisă, eu eram în bucătărie împreună cu Lasse !

— Ai dreptate, Lasse prăjea cîrnații, dar era cu spatele la tine, tu singură ai spus. Nu știa de prezența ta și nici nu i-ai atras atenția. Și, apropó, ce a spus Lasse cînd ne-a propus să mergem la lac să facem o baie ?

— Nu-mi aduc aminte prea bine

— Ce a spus despre costumele de baie ?

— A, desigur, păru Karin că-și reamintește, a zis că trebuie să le luăm cu noi.

— A spus exact contrariul. Găsea că o supraso-licitare în pudoare e ridicolă în zilele noastre. A făcut o întreagă teorie despre nudism și întoarce-rea la natură.

Karin rîse și-și aprinse o țigară.

— Exagerezi ! Dacă ții să mă acuzi de crimă, ți-ar trebui ceva mai convingător decît vorbăria asta în apărarea nudismului. Ți-am mai spus, eram foarte obosită și aveam o migrenă înfiorătoare. Iar despre ce a spus Lasse în acele momente nu mai am nici cea mai vagă amintire... Și, dacă nu eram cu voi în curte, unde crezi că eram ?

— Pe malul lacului. În cursul serii Monika te amenințase. Greșeala mea este că nu am interpre-tat corect spusele ei. Se referise la „ceva" pe care urma să-l dezvăluie tuturor. Am crezut că se gîn-dea la un filon cu minereu și că partenerul ei de discuție era amicul nostru, geologul amator Vest-berg... Dar discuția a avut-o cu tine și se referea la inel și comoară. De altfel, cineva a auzit con-versația voastră.

— Ne-a auzit ? Poate ne-a și văzut ?

Karin părea foarte calmă, și pe moment m-a cu-prins incertitudinea. În fond, aveam vreo dovadă formală ?

— Lena v-a auzit discutînd, se afla de partea cealaltă a gardului viu.

Atunci, Karin zîmbi iarăși :

— Deci e vorba doar de mărturia unei puștoaice de unsprezece ani căreia i s-a părut că aude o con-

versație ? Nu i-a văzut pe cei care discutau, dar crede că a recunoscut vocile. Mă întreb ce părere o să aibă „Cîrnăcior" de aiureala asta ?

— Sînt convins că ai vrut să eviți scandalul pe care Monika părea dispusă să-l declanșeze, am continuat ignorîndu-i întrebarea. Erau prea mulți prin preajmă pentru a discuta în liniște. Atunci i-ai propus să vă întîlniți ceva mai tîrziu, pe la unu și jumătate la ponton. Sincer, nu cred că aveai de gînd s-o omori.

— Și cînd mi-a venit ideea asta strălucită ?

— Monika a crezut că-ți bați joc de ea cînd i-ai spus că nu știi unde este comoara lui Kalle. S-a enervat și te-a amenințat că o să te denunțe poliției dacă nu accepți că împarți cu ea. Poate ți-a relatat cu lux de amănunte legătura ei cu Lennart... Cred că atunci ți-ai pierdut sîngele rece.

— Dacă supozițiile tale ar fi reale, n-ar fi trebuit să mă întîlniți pe drum cînd veneați spre lac ? Poteca coboară direct spre plajă. Nu poate fi vorba că aș fi luat-o pe o scurtătură, pajiștea dintre casă și lac oferă o vizibilitate excelentă... Și apoi, nu știu dacă-ți amintești, erai ultimul din șir iar eu am venit în fugă în spatele tău ?

— Da, mi-aduc aminte.

— Vezi ? Întîrziasem pentru că îmi uitasem poșeta în bucătărie cînd venisem cu aspirinele de la mașină. Și atunci, dacă eram cu voi, cum puteam s-o omor pe Monika ?... Poate doar să fi zburat de la lac pînă acasă.

— Memoria mea este mai bună ca a ta, i-am răspuns încet. După cei ai ucis-o pe Monika, te întorceai în fugă și ajunsesei prin dreptul vechii forje care e cam la jumătatea drumului spre lac, cînd

ai auzit hărmălaia glasurilor. Ți-ai dat seama că ne îndreptam spre lac. N-aveai cum să știi că Lasse ne propusese plimbarea pînă la lac urmată de o baie ; fără această promenadă, mai mult ca sigur, nimeni nu s-ar fi neliniștit de soarta Monikăi și cadavrul ar fi fost descoperit a doua zi dimineață de Lasse. Iar „Cîrnăcior" nu și-ar fi dat nici măcar bruma de osteneală pe care a consumat-o pînă acum, Lasse fiind inculpatul ideal... Deci, auzindu-ne, n-aveai decît o singură ieșire : să te ascunzi undeva... locul ideal, incinta vechii forje. Ai pîndit momentul favorabil și te-ai alăturat grupului dînd impresia că veneai dinspre casă.

— Excelentă demonstrație, aprobă Karin pe un ton rece și-și aprinse o nouă țigară cu mișcări sigure. Raționamentul e logic, dar nimeni nu are un alibi perfect și nici nu există un martor care să susțină că m-a văzut intrînd și ieșind din vechea forjă, nu ?

— Cleo, i-am răspuns calm.

— O pisică ? surîse ea strivind țigarea în scrumieră... Pisica ta ! Povestea asta i-ai spus-o și amicului tău „Cîrnăcior" ?

— Cleo se afla în forjă, iar tu, cînd ai apărut în spatele meu, aveai simptome de guturai, am replicat la fel de calm.

— Ce descoperire ! ricană ea. Exact din cauza migrenei și a guturaiului m-am dus să caut aspirine.

— Asta e varianta ta, dar nu cea reală... Ții minte, în prima seară, cînd Ellen ne-a invitat la masă, Cleo a stat în bucătărie. Și asta din cauza ta, pentru că Ellen mă avertizase că ești alergică la pisici... Iar reacțiile alergicilor le cunoști la fel de bine ca și mine : îți curg ochii, nasul, simți că mucoasele se umflă. Pare un adevărat guturai.

Karin rămase tăcută timp îndelungat. Se ridică de pe scaun și mă privi cu ochi tulburi :

— Am detestat-o, spuse cu o voce joasă. O uram și o detestam. La început n-am vrut să cred că ea și Lennart... Dar am înțeles cînd am văzut inelul în portofelul lui și mi-a spus că-l cumpărase pentru mine, deși era o imitație... Nici măcar asta n-a știut cum să mi-o spună... Dacă ar fi fost cinstit, poate că am fi reușit să trecem peste o escapadă. Dar Monika dorea inelul, ca trofeu, în semn de triumf ! Pe ponton mi-a spus că sînt bătrînă, că Lennart nu mă iubește, că se căsătorise cu mine doar pentru bani... Și acum, voia partea ei din comoara lui Kalle... Aveau nevoie, ea și Lenart, pentru a se căsători. Și a început să rîdă, un rîs rău. Atunci am lovit-o, nu puteam să mă stăpînesc, nu știam ce fac... Am pus mîna pe o mistrie și am lovit-o. Am auzind oasele pîrîind. A căzut dintr-o dată, fără să strige, fără un cuvînt. Apoi, am aruncat mistria în lac.

Karin își puse mîinile în fața ochilor încercînd parcă să alunge aceste viziuni de coșmar :

— Trebuie să mă crezi, spuse într-un tîrziu. Nu eu l-am ucis pe Kalle. Mi-era prea drag ca să-i fac vreun rău. Era nervos și grăbit și a alunecat. Șantajul Monikăi era îngrozitor pentru că știa că a fost un accident.

— Cred că n-ai avut nici un amestec în moartea lui Kalle... Dar la mine te-ai gîndit ? Știi că puteam să am un accident mortal cu mașina ?

Karin mă privi cu ochi rugători :

— Voiam doar să te sperii ca să nu te mai amesteci în treburi care nu te priveau... Nu ți se putea întîmpla nimic grav. Mă pricep destul de bine la

mașini, de mică reparam motoare. Tata ar fi dorit să fiu băiat și cred că avea dreptate, aș fi avut o soartă mai bună.

— Încă ceva ! Tu ai cotrobăit prin casa lui Kalle ?

Karin aprobă din cap :

— Căutam harta lui Kalle, dar n-am găsit-o. Nu voiam ca altcineva să dea de ea. Descoperirea ei ar fi sprijinit acuzațiile Monikăi.

Deodată, o mașină neagră opri în fața casei. În spatele ei, o alta, cu însemnele poliției, iar șirul era încheiat de o buburuză Volkswagen de culoare gri. Probabil a doctorului, mi-am spus, simțind din nou durerea din picioar.

— Sosesc, i-am comunicat, urmărindu-i pe fereastră.

— Înțeleg.

Se ridică și se îndreptă spre ușă.

. . . . . .

— Minune, spuse Catharina inspirînd parfumul ceaiului de iasomie din ceașcă.

Era instalată confortabil pe un scaun în stil baroc, în magazinul meu.

— Ia să vedem, am spus, așezîndu-mă în fața ei.

Am luat cîteva ziare de seară și am citit în grabă primele pagini pe care se etala povestea asasinării Monikăi. Catharina și cu mine eram menționați cu discreție, toate laudele autorului articolului îi erau rezervate lui „Cîrnăcior".

Puțin mai tîrziu, instalați pe fotoliile comode de pe balcon, ne sorbeam ceaiurile în lumina blîndă a amurgului.

— Totuși, cum ai ghicit ? mă privi ea concentrată, ignorînd șuvița blondă care îi lumina chipul. Doar nu era suficient că ți-ai amintit că lui Karin în seara aceea îi curgeau nasul și ochii.

—„Cîrnăcior" îmi spusese că două persoane l-au găsit pe Kalle pe scara pivniței. Iar Monika susținea că două persoane sînt la curent cu împrejurările morții lui Kalle și ea era una dintre ele... Ellen spusese că în seara petrecerii la Lasse, Monika părea foarte tensionată și vorbea tot timpul de micul „cadou" pe care urma să-l primească... Și dacă cumva Karin era asasina Monikăi, era obligată, fiind presată de timp, să se ascundă în vechea forjă, iar acolo... era Cleo.

— Vrei să spui că dacă Cleo n-ar fi fost acolo...

— Nu știu... Acuzația a zdruncinat-o rău pe Karin care n-a mai avut tăria să se apere...

— Nu înțeleg, spuse Catharina, ce a vrut să transmită Kalle scriind pe hartă „Atenție la inginer !"

— Și pe mine m-a derutat cu asta. Îi era frică de Vestberg care alerga noaptea prin pădure îmbrăcat în alb, cu o lampă prinsă în frunte să-și lumineze drumul.

— Totul e bine cînd se termină cu bine ! zîmbi Catharina. Ce sperietură am mai tras în fundul ăla de galerie în tovărășia scheletului și a bijuteriilor cînd eram convinși că Odd ne abandonase.

Cleo apăru pe balcon și sări pe genunchii Catharinei, lăsîndu-se mîngîiată. Superba piatră a inelului de pe inelarul Catharinei își undui scînteierile prin blana mătăsoasă a lui Cleo.

— Ai un inel magnific, i-am spus cu o ușoară reticență.

— Îți place ? L-am moștenit...

Avea un aer atît de inocent, încît numele donatorului nu mai avea nici o importanță... Oricum, își merita cu prisosință inelul.

— Ce spui de un pește stropit cu vin de Mosella la restaurantul Victoria ?

Mă privi din nou cu un surîs jucăuș în ochi. Cleo torcea liniștită... La urma urmei, viața era frumoasă !

Bun de imprimare : mai 1991. Coli tipar : 5,5.

Tiparul executat sub comanda nr. 685
la I. P. „Filaret", str. Fabrica de chibrituri
nr. 9—11, Bucureşti
România

Suedezul Jan Mårtenson, născut în 1933 la Upsala — oraș în care a și absolvit studii superioare de drept — poate fi considerat un om cu „dublă personalitate".

Pe de o parte, o carieră diplomatică strălucitoare concretizată în prezent prin înalte responsabilități în cadrul ONU: Secretar general adjunct și Director general al Oficiului ONU de la Geneva, director al Centrului ONU pentru drepturile omului.

Pe de altă parte, autor a 26 volume, dintre care mai multe romane polițiste de mare succes, și ele cu prezență „internațională".

Personajul preferat, detectivul Homan, este deja cunoscut cititorului român din romanul „Natură moartă pentru flașnetă mecanică".

Lei 63 +
T.L. 2

Total 65

ISBN 973-600-005-2